

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Sisè període

Sèrie P - Número 97
19 de febrer de 2015

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 49, segona i darrera reunió

Dossier

SUMARI

Interpel·lació al Govern sobre el món local (tram. 300-00273/10)	p. 3	Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el compliment de la legalitat en el procés de preinscripció escolar (tram. 302-00247/10)	p. 36
Proposició de llei electoral de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 202-00059/08)	p. 5	Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política econòmica (tram. 302-00248/10)	p. 41
Interpel·lació al Govern sobre les mesures d'urgència social (tram. 300-00268/10)	p. 21	Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre polítiques d'ocupació (tram. 302-00249/10).	p. 50
Interpel·lació al Govern sobre l'increment de la pobresa i les desigualtats (tram. 300-00269/10)	p. 26	Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les actuacions per a garantir l'accés als subministraments bàsics (tram. 302-00250/10)	p. 58
Interpel·lació al Govern sobre la lluita contra la pobresa i les desigualtats socials (tram. 300-00271/10)	p. 31	Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la llei electoral (tram. 302-00251/10)	p. 66

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 49.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Ensenyament, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i de Benestar Social i Família.

Assisteix a aquesta sessió el representant de la Comissió Promotora de la Proposició de llei electoral de Catalunya, Joan Botella i Corral.

La presidenta

Reprenem la sessió.

Interpellació

al Govern sobre el món local
(tram. 300-00273/10)

I ho fem amb el dotzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el món local. L'ha presentada el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. I té la paraula l'illustre senyor David Bonvehí.

David Bonvehí i Torras

Gràcies, presidenta. Bon dia, vicepresidenta, diputats, diputades, aquesta interpellació sobre el món local tenia aquest títol, però nosaltres, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, ho centràrem en qüestions, més, que afecten la Catalunya central, i, per tant, des del món local, amb relació a la Catalunya central. I, per tant, agraeixo que avui aquí a primera hora hi siguin el diputat Guiteras i el diputat Gimeno, companys de la Catalunya central.

Començant com a Grup Parlamentari de Convergència i Unió, hem constatat durant aquesta legislatura i ja l'anterior, doncs, la relació fluida i el nivell de concertació màxim que hi ha entre la Generalitat i els diferents ajuntaments del país. També hem constatat la bona relació i la relació fluida que hi ha entre la Generalitat i els consells comarcals i també entre la Generalitat i les diferents diputacions, també especialment la Diputació de Barcelona; tots els ajuntaments del país han vist, doncs, que la relació entre la Diputació de Barcelona i la Generalitat, doncs, ha estat, en tot cas, una relació constant i una relació on ho podríem resumir que allà on no arriba una administració hi arriba l'altra.

Per tant, tenint present aquest nivell de col·laboració continu entre les diferents administracions, nosaltres, consellers, tenint en compte que hi ha dos temes que ens preocupen, bàsicament, a nivell territorial, i que en aquesta cambra ja se n'ha parlat més d'una vegada, però que

fa mesos, doncs, que parlamentàriament no hi ha cap interpellació ni hi ha cap declaració en aquest sentit, en aquesta cambra, vam creure necessari, a nivell de Convergència i Unió, intentar interpellar-la a vostè perquè pugui expressar el posicionament del Govern en dos temes que, com li dic, ja fa tres o quatre mesos que en aquesta cambra es van debatre.

El primer, vicepresidenta. El diputat Rull ja li va fer una pregunta el mes de desembre, a conseqüència de l'episodi de les ventades, que va ser el passat desembre del 2014, a la zona de la Catalunya central, que ja sap que es va veure afectada per un episodi de ventades excepcional, que va originar seriosos problemes als ajuntaments de la zona.

I nosaltres el primer que li preguntàrem és..., ens agradaria saber què ha dut a terme el seu departament per ajudar a totes aquestes poblacions i municipis; quina relació tenen actualment amb els ajuntaments en aquest sentit. I també som conscients i agraïm des d'aquí el paper dels ajuntaments que des del primer moment es van posar al capdavant d'aquest episodi de ventades, han donat solucions. Però a nosaltres ens agradaria saber, doncs, en quin punt estem en aquesta relació i a veure de quina manera el departament i el Govern han pogut ajudar els municipis.

I el segon tema que li voldríem preguntar, perquè també hem sentit moltes coses més per la premsa que no pas a nivell de seu parlamentària, és en quin moment es troba tota la qüestió de la creació de la comarca del Moianès, bàsicament; el Lluçanès, doncs, sembla que hi ha molt més..., hi ha un acord molt més..., que no es portarà a terme tot el procés de la creació de la comarca del Lluçanès fins després de l'estiu del 2015. I, per tant, ens agradaria centrar-nos més en el tema de la comarca del Moianès. Som conscients de la moció que va presentar el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana en aquesta cambra, em sembla que era a l'octubre –és la Moció 153–, en què aquesta cambra deia literalment, doncs, que s'havia d'iniciar el tràmit amb caràcter immediat per a la realització d'una consulta mitjançant la qual tots els municipis que ho van sol·licitar referendin la voluntat de la creació de la comarca del Moianès.

Com bé ja va explicar el diputat Guiteras en el seu dia aquí, la comarca del Moianès és una comarca natural, una comarca històrica, en què els seus ajuntaments aquests últims anys s'han consorciat a través d'un consorci en què la seva bona feina està fora de tot dubte, han fet una molt bona feina. I ara aquest consorci, doncs..., sembla que per la legislació vigent aquest consorci s'havia d'adscriure o havia d'estar emparat per una administració superior.

I, per tant, aquí el que li preguntàrem serien dues qüestions bàsiques. Una, a veure si aquest consorci que tan bé ha funcionat, doncs, es troba ja emparat per la Diputació de Barcelona, que era l'Administració que semblava que havia de fer-se responsable d'aquest consorci; si aquest consorci, doncs, continua vigent i continua podent fer les seves activitats, cosa que creiem que tots els ajuntaments, els deu ajuntaments del Moianès, necessiten.

I l'altra és a veure com està el procés participatiu o la consulta que en aquest cas van acordar els ajuntaments. I ens consta que ja hi ha un principi d'acord amb el Govern de la Generalitat per fer front a aquesta consulta, que ha de venir a referendar, doncs, la voluntat que tenen els pobles del Moianès d'esdevenir comarca.

Ens agradaria preguntar les dues coses, tant el tema del consorci, a veure com està, i en el tema de la creació de la comarca, doncs, del procés participatiu de la creació de la comarca, a veure com està.

Nosaltres som conscients que el Govern hagi dit que, per portar aquí el projecte de llei de la creació de la comarca del Moianès, seria bo consultar la gent. Nosaltres, això, com a Convergència i Unió, ho compartim. Creiem que, si es porta a terme aquest procés de participació ciutadana, serà una bona manera que la gent participi en aquesta decisió, que cada poble hi pugui dir la seva. Creiem que en el segle XXI i en els moments que estem vivint és importantíssim que la gent pugui expressar-se, pugui ser responsable de les decisions de les administracions i, per tant, la gent del Moianès ha de fer-se partícip i ha de fer-se responsable, si volen o no volen esdevenir comarca, i volen o no esdevenir-se com a consell comarcal del Moianès.

Una altra cosa diferent, com dic, és si el consorci, que bé ha funcionat, doncs, té continuïtat i té viabilitat i, per tant, nosaltres volíem fer aquestes dues preguntes, dues interpellacions quant a aquests dos temes. I no sé si ens pot dir alguna cosa més del Consorci del Lluçanès, o de la creació de la comarca del Moianès, però crec que només vindria..., si ens pot dir que si és cert que, doncs, fins després de l'estiu del 2015, en principi, el Lluçanès queda pendent de fer aquest procés participatiu, després de l'estiu del 2015. Aquestes eren les qüestions que li volíem plantejar. I li agraïm, doncs, la feina que està fent, que estem segurs que està fet.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions institucionals.

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Bé, gràcies, presidenta. Senyor diputat, també aprofito per saludar els diputats del territori, amb els quals hem treballat d'una manera, doncs, més directa. Si li sembla, senyor diputat, començaré a respondre, començaré pel Moianès i acabaré per la tasca feta en tots els episodis de les ventades.

Primer de tot, vull posar en valor la feina feta conjuntament, perquè no pot ser d'altra manera, entre el Govern de la Generalitat i els alcaldes i, en aquest cas, doncs, els alcaldes del Moianès. El Govern de la Generalitat no s'entén sinó com a suport en el món local, i és en aquest sentit que, quan el món local, doncs, posa de manifest, com ha estat el cas del Moianès, que ja va fer-ho l'any 2010, i després d'un procés llarg, posa

de manifest la voluntat de la creació d'una comarca, és lògic, i jo diria que avui més que mai, avui, que sobretot la gent ens demana atansar la presa de decisions el màxim possible, avui que la gent ens demana implicar-se en la presa de decisions, varem creure convenient, i així ho vam convenir amb els alcaldes del Moianès, en aquest cas, de poder fer un procés de participació ciutadana per tal de copsar quina era la voluntat dels ciutadans del Moianès per tirar endavant aquesta nova comarca. Sens dubte, un procés participatiu que referendarà i que encara legitimarà més la decisió que puguem prendre i tirar endavant, no?

Per tant, en aquest sentit, jo crec que, després d'un període, doncs, que ha estat llarg, a través del qual hem tingut diferents reunions amb el Moianès... Jo recordo, doncs, el 6 de setembre que em vaig desplaçar, vaig tenir una reunió amb tots els alcaldes, els vaig poder expressar aquesta voluntat del Govern de, abans de portar en el Parlament el procés de creació del Moianès, d'escoltar i, per tant, exigir aquest dret que reclamen els ciutadans a ser consultats. A partir d'aquí, varem començar un diàleg per intentar cercar la millor via per dur a terme aquest procés. Recordo, després, que varem tenir, vaig tenir una interpellació per part del diputat Guiteras. Posteriorment, una moció, a la qual hem donat compliment; i, a partir d'aquí, doncs, es varen anar reproduint diferents reunions entre membres del departament i membres del Moianès. En recordo una en la qual van ser convidats tots els grups parlamentaris per tal de compartir i per tal de cercar, també des del Govern i des del món local, des del Moianès, el màxim consens possible, no únicament territorial sinó polític, per quan la llei entrés en el Parlament.

Per tant, la voluntat del Govern ha estat expressada, de suport al món local, de poder facilitar tots aquells elements, totes aquelles eines que permetin que els ciutadans es puguin expressar. En aquest sentit, el secretari general de Cooperació i Administració Local, que avui també ens acompanya, va poder tenir una reunió amb els alcaldes del Moianès. De fet, n'ha tingut dos. Els va poder portar aquelles normes específiques que han de ser el full de ruta per poder dur a terme la consulta, i jo, breument, m'hi tornaré a veure per posar ja una data sobre la taula. De fet, hi havia una data ja sobre la taula, l'1 de febrer; finalment, doncs, per encaix de les agendes dels alcaldes, no va poder tirar endavant, però el que sí tenim el compromís, des del Govern i, sobretot, des del món local, és que puguin posar una data perquè la consulta es pugui realitzar abans del 30 de març. Per tant, el Govern ho té tot preparat. Jo espero, la setmana vinent, poder desplaçar-me al Moianès i poder portar, doncs, aquells elements ja imprescindibles perquè la consulta es pugui dur a terme.

El que sí que volia posar de manifest, diputat, és l'absoluta tranquil·litat pel que fa al consorci. Perquè, efectivament, el Consorci del Moianès ha estat un exemple en la prestació de serveis, ho ha estat per al territori, i al departament ho hem posat com a exemple de gestió arreu. És més: segurament, i, en aquest sentit, torno a posar incís en la llei de governs locals, perquè el pro-

blema que hem tingut amb l'adscripció del consorci, que no ha estat possible, doncs, per situacions pressupostàries complicades, si tinguéssim la llei de governs locals, segurament, aquest problema no l'hauríem tingut. Per tant, en aquest sentit, jo crec que és important seguir treballant en la llei de governs locals, perquè pugui veure la llum al més aviat possible.

Però el que sí que els he de tranquil·litzar és que el consorci, en aquest moment, està funcionant, i està funcionant correctament, està funcionant amb tota tranquil·lització, i el que sí que hi ha són converses molt avançades per tal que l'adscripció temporal, en tant que, doncs, no estigui en ple vigor i realitzada la consulta i, per tant, entrada al Parlament la llei de creació del Moianès, el consorci podrà funcionar adscrit a la Diputació de Barcelona. Una mica, també, en la línia del que vostè em deia, doncs, de la coordinació, de la col·laboració entre administracions, més important que mai. Per tant, en aquest sentit, els propers dies els alcaldes podran posar una data perquè el mateix dia els deu pobles del Moianès puguem efectuar aquesta consulta popular, que comptarà, doncs, amb tot el recolzament logístic del Departament de Governació, que, com saben vostès, doncs, ja en té certa experiència.

Però, hi insisteixo, és aquest procés d'apropar cada cop més els ciutadans a la presa de decisions. D'aquí a un moment veurem la presentació d'una ILP sobre la llei electoral que va justament en aquesta línia, també, doncs: en la d'atansar la presa de decisions i les institucions als ciutadans. Doncs, jo crec que aquesta decisió que hem pres conjuntament Govern de la Generalitat amb els ajuntaments del Moianès també va en aquesta línia d'atansar el màxim possible les institucions a les persones. Ahir també parlàvem de l'aprovació de la llei de simplificació, que, en definitiva, també el que permet és agilitzar i facilitar, doncs, que hi hagi aquesta reactivació econòmica, molt vinculada al món local. Per tant, novament, el món local, com sempre, en primera línia.

I acabo, una mica, fent referència, també, a les preguntes que vostè em feia vinculades a aquests episodis, doncs, de ventades, uns episodis excepcionals, que es varen produir a vint-i-un municipis de les comarques del Vallès Oriental, del Vallès Occidental i de l'Anoia. Tampoc em voldria oblidar de les llevantades que van afectar, sobretot, també, el litoral gironí, no?, el 29-30 d'octubre. Segurament, aquestes van afectar en menor mesura; almenys, en aquest cas no es va haver de lamentar cap dany personal. Però sí que li volia posar de manifest la resposta ràpida del Departament de Governació envers aquests municipis, no?

En un primer moment, i després de l'actuació dels serveis d'emergències, responsables del Departament de Governació es varen desplaçar al territori i varen mantenir un contacte permanent, com no podia ser d'altra manera, amb els alcaldes. A partir d'aquell moment, vàrem considerar que era necessari, que era imprescindible obrir una línia d'ajuts extraordinaris per tal de contribuir que els ajuntaments afectats poguessin rescabalar en part les despeses extraordinàries que aquests dos episodis els havien ocasionat, no? I tal com ja vaig avançar en la compareixença que vaig fer

en el debat de pressupostos, i ho torno a reiterar aquí, el Govern de la Generalitat va aportar, aportarà tres milions d'euros, que suposarà, aproximadament, el 60 per cent d'allò que els ajuntaments han sol·licitat, no?

Voldria recordar, també, i en la línia del que vostè va dir, en la línia d'aquesta necessària coordinació entre les administracions, que hi han altres administracions que també hi aportaran recursos, no? Però, bé, en tot cas, sí que va ser una resposta ràpida del Govern de la Generalitat, una resposta que ens agradaria, doncs, que sempre pogués ser de la mateixa manera.

Acabo, només, si em permet, agraint també la feina que fan i que seguiran fent els alcaldes, les alcaldesses, els regidors, totes les persones vinculades pel món local, juntament, doncs, amb els cossos d'emergència, tota la feina que van fer per poder tornar, per poder retornar la normalitat als seus municipis. Tots, com no podia ser d'una altra manera, van saber estar a l'alçada de les exigències i, des del Govern de la Generalitat, en situacions com aquestes, com no podia ser d'altra manera, sempre ens tindran al seu costat.

Acabo ja, només, si em permeten, amb una cita de Ròmul i Virgili, que diu: «Si la terra i la història passada de Catalunya han fet les comarques i el decurs del temps ha fet esborradissa la fisonomia de moltes d'aquestes, la Catalunya nova ha de refer aquestes comarques i, marcadament les línies damunt del mapa, sabem on les comarques comencen i acaben, i allò que ni la natura ni la història no ha pogut fer del tot, ho sabrà fer la mà de l'home, ho sabran fer els catalans, que senten l'amor a la terra pròpia.» Si em permeten, també és una declaració, en aquest sentit, de reconeixement a l'especificació dels diferents ajuntaments del Moianès, que clamen per poder tenir aquest espai que, històricament i geogràficament, els permeti donar els millors serveis als seus ciutadans.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat aquest punt, iniciem el cinquè punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei electoral de Catalunya.

Proposició

de llei electoral de Catalunya
(debat de totalitat) (tram. 202-00059/08)

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta aquesta iniciativa legislativa un representant de la comissió promotora de la proposició de llei per un temps màxim de quinze minuts.

Té la paraula el senyor Joan Botella i Corral. I em permetran saludar totes les persones que han vingut avui i que formen part o han format part d'aquesta comissió promotora.

El representant de la comissió promotora (Joan Botella i Corral)

Senyora presidenta, senyora vicepresidenta, senyores i senyors diputats, senyores, senyors i, en particular, mem-

bres de la comissió promotora i fedataris aquí presents, es diu sovint que Catalunya no té llei electoral, es diu que Catalunya és l'única comunitat autònoma que no en té. Però això no és veritat; el que no tenim és una llei en sentit formal, no hi ha una norma que porti per títol «lleï electoral de Catalunya». Sí que tenim normativa electoral, però és una normativa vella, fragmentària, incoherent, supletòria que ha anat transformant necessitats momentànies d'un cert moment de la nostra història en elements permanents. I que, a més, aquesta normativa que tenim ni està a l'alçada de les demandes de qualitat democràtica de la nostra societat, i és insuficient en tres dimensions que l'informe de la comissió d'experts de l'any 2007, sobre el qual tornaré..., en les tres dimensions que aquella comissió situava en termes de participació, representació i transparència.

Per què estem en aquesta situació? Aquest no és ni el moment ni el lloc per especular sobre això. Però sí que pot ser adequat observar que aquesta ILP que avui es sotmet a debat a totalitat es proposa dos objectius. El primer, purament formal: tenir una llei electoral de Catalunya en els termes abans dits. Però també un objectiu substancial, que és omplir aquest buit d'una determinada manera; no valdria qualsevol llei electoral. Crec que és obligació, creiem que és obligació intentar donar expressió a les peticions, a les demandes i a les exigències formulades pels nostres conciutadans, que es resumeixen molt breument: més i millor democràcia.

A la vegada, ens ha preocupat reunir la major qualitat tècnica possible, estar en sintonia amb les tendències i amb les pràctiques actuals del nostre entorn democràtic i fer una norma viable. I «viable» vol dir que, per una banda, encaixi en les expectatives i els costums dels ciutadans, de l'opinió pública, dels mitjans de comunicació, i, en segon lloc, harmonitzar amb els interessos, amb els legítims interessos, de les diverses forces polítiques de Catalunya que avui estan representades en aquesta cambra o eventualment fora.

D'on ve la proposta que avui es presenta i que defenso? No és una proposta de partit, no és una especulació acadèmica, no és un producte de laboratori; es va agafar com a punt de partida el que en aquell moment era el millor material disponible: l'informe de la comissió d'experts, que va elaborar l'any 2007 una proposta publicada amb el títol de Participació, representació, transparència; l'informe, per entendre'ns, de la comissió Colomer. I en molts aspectes, la ILP sotmesa a la seva consideració dona forma articulada a continguts d'aquell informe.

Però era un informe de l'any 2007; la ILP sotmesa avui a consideració és de l'any 2009, i entre aquests dos moments del temps es començava a captar un canvi en l'estat d'ànim dels catalans, de la nostra societat, que girava entorn de la paraula «desafecció», i que tots sabem que en el període posterior no ha fet sinó créixer.

Què demanaven els ciutadans, què creiem detectar en aquell moment? Els ciutadans volien canvis i millores; volien major connexió entre electors i elegits; volien millor qualitat en la informació que reben durant les campanyes electorals i fora de les campanyes electo-

rals; volien transparència total en el procés electoral i en el finançament de les campanyes; volien, en definitiva, l'assegurament del ple exercici dels seus drets com a ciutadans.

Quan vàrem iniciar la recollida de signatura la primavera de l'any 2009, la sorpresa que vàrem tenir uns quants va ser molt considerable, perquè els temes electorals són àrids, són tècnics, requereixen càlculs aritmètics i tendim a creure, els acadèmics, que això és avorrit per als ciutadans. Però ens vam trobar amb la sorpresa que els ciutadans entenien perfectament de què els estàvem parlant i entenien perfectament el sentit i les implicacions del que es proposava. I això explica l'èxit assolit en la recollida de signatures. Un equip petit, modest, amateur, amb molt pocs mitjans, va aconseguir gairebé noranta mil signatures, quan en calien cinquanta mil, en un període de temps breu i complicat –i dic «complicat» perquè era l'estiu i quan estem a la platja no portem bolígraf normalment.

L'èxit d'aquest procés ens va fer creure que havíem tocat punts sensibles, que les propostes noves afegides que incorporàvem responien a demandes clares. Deixin-me que en mencionï només quatre –no vull estendre'm en el contingut–, quatre que trobaven un suport molt clar i molt explícit.

Primera, el vot preferencial; és a dir, el fet que l'elector pugui indicar la seva preferència entre els noms de la llista per la qual voten; les creuetes, per entendre'ns. Les llistes bloquejades són cosa del passat.

En segon lloc, el que alguns han denominat l'«efecte acordió», és a dir que el nombre de diputats a elegir depengui de la participació. Prenem un llistó base, que no és exageradament alt, el 60 per cent, en el qual s'elegirien cent vint diputats. Aquells territoris, aquelles circumscripcions que superin aquesta taxa de participació tindran més diputats en la mateixa proporció en què l'hagin superada.

Tercer element, la millora de la qualitat de la informació electoral. La vella polèmica dels blocs electorals i dels excessos de les campanyes s'ha de resoldre d'una vegada: cal garantir una informació àmplia i de qualitat, plural i equitativament repartida, però sense quotes prefixades, elaborada per professionals i amb criteris professionals i no aplicant mecànicament les proporcions o l'ordre dels resultats de no sé quina elecció anterior, garantint la realització de debats entre els caps de llista que concorren a les eleccions, etcètera.

Finalment, les característiques i les funcions de la sindicatura electoral que es proposa. Es triava aquest nom i no el més tradicional de junta electoral de Catalunya perquè concebíem que la sindicatura electoral no és merament l'àrbitre del partit de tennis entre les diverses candidatures, sinó que és un mecanisme de garantia, una autèntica magistratura que assegura els drets dels ciutadans entorn del procés electoral.

No em vull estendre en el contingut perquè aquesta proposta està en el Parlament des del febrer de 2010, avui fa gairebé, exactament, dia per dia, cinc anys. En aquest període, en aquests cinc anys, l'actitud d'exi-

gència dels ciutadans, l'actitud crítica dels ciutadans no ha fet sinó créixer; la desafecció ha assolit cotes no conegudes abans. Per tant, creiem que avui hi ha una gran oportunitat per a la política catalana de mostrar-se al dia i en sintonia amb la societat.

Hi ha tres circumstàncies que podrien dificultar-ho. La primera, el moment polític que vivim. Estem en portes d'un cicle polític i electoral dens i molt proper en el temps. La segona és la temptació de mirar aquesta proposta amb la calculadora a la mà i de fer simulacions: «Quins resultats obtindríem si...? Què passaria si...?» I una tercera és la coincidència en el temps amb l'activitat de la ponència parlamentària que, segons sabem, està treballant sobre una llei electoral.

Aquestes tres circumstàncies no haurien de ser un obstacle per a la presa en consideració d'aquesta iniciativa. En primer lloc, el moment exigeix aquesta llei; la formació i l'expressió de l'opinió ciutadana requereixen una qualitat institucional i democràtica que avui no tenim, que avui no està assegurada.

Segona, no mirin les calculadores. Els que fem estudis d'opinió avui a Catalunya només sabem una cosa quan mirem el futur, que és que aquest és imprevisible. L'única certesa és que les coses que passaran, que no podem preveure, seran molt diferents de les que han passat fins ara. És un exercici inútil intentar projectar resultats electorals anteriors de cara al que viurem els propers mesos.

Quant a la tercera d'aquelles possibles objeccions, no creiem que les propostes d'aquesta ILP siguin sagrades ni que siguin immillorables. I, de fet, el temps ha passat i els redactors d'aquell text segurament avui no faríem un text idèntic. Segur, per tant, que el que cal és trobar una forma de combinar, de col·laborar o d'integrar les dues línies d'elaboració: l'activitat de la ponència i la tramitació d'aquesta iniciativa.

No farem una qüestió de principis del fet que es puguin introduir modificacions o esmenes a la nostra proposta. Però volem respondre, hem de respondre davant dels noranta mil catalans que van expressar la seva confiança en la nostra proposta. L'opinió pública i els mitjans de comunicació seguiran el debat legislatiu, jo crec, amb molt d'interès, i creiem que els principis que inspiren la nostra ILP, que els elements diferenciadors que la caracteritzen han de materialitzar-se en la llei que finalment s'aprovi.

Aniré acabant. Fer una llei electoral no és fàcil, i ho acaben de viure vostès mateixos en aprovar fa poques setmanes la llei institucional de la Vall d'Aran, on no es va poder aprovar el mecanisme d'elecció del Consell General i, a més, atrevidament, encomanant a aquesta llei electoral que se n'ocupi.

No és fàcil fer lleis electorals, i, de fet, es reformen més les constitucions que les lleis electorals. En definitiva, perquè les lleis electorals expliciten com els ciutadans deleguem en els representants l'exercici del poder.

Avui aquesta balança al nostre país està desequilibrada, està massa desequilibrada i ho sabem tots. Cal retornar a la ciutadania veu, decisió, capacitat de tria,

informació. La ciutadania, crec, sap que això avui està o estarà en discussió aquí. Tots serem valorats, serem jutjats sobre aquesta base i amb aquests paràmetres.

Els ciutadans, senyores i senyors diputats, han expressat el que desitgen; esperem que ara tots sapiguem estar a l'alçada del que s'espera de nosaltres.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, consellera, senyor Botella, membres de la comissió promotora i fedataris d'aquesta iniciativa legislativa popular, vagi per endavant que el nostre grup parlamentari creu que és necessari abordar el debat de la llei electoral catalana, que no és un debat fàcil, ja s'ha dit, i que alguna cosa ens indica el fet que després de trenta-cinc anys hàgim estat encara incapaços de posar-nos d'acord amb la majoria suficient per poder tenir una llei electoral pròpia que regeixi les eleccions al Parlament de Catalunya. I, per tant, efectivament, no és que no hi hagi llei electoral, no és que no hi hagi normativa electoral, sinó que ens regim específicament per una disposició transitòria de l'Estatut del 79.

I el model electoral vigent, aquell que ens ha permès, doncs, durant trenta-cinc anys exercir l'autogovern des del Parlament de Catalunya, evidentment, té algunes disfuncions, i segurament en els temps actuals tampoc no lliguen massa amb aquesta voluntat que expressava el senyor Botella de major participació i de major implicació de la societat en els afers públics.

I quant a les disfuncions, jo crec que hi ha un element clau, un element determinant, que es va produir d'una forma molt més evident en les eleccions al Parlament de l'any 99 i de l'any 2003, en què una força política, el Partit Socialista de Catalunya, guanyava aquells processos electorals en nombre de vots, obtenia més vots que qualsevol altra formació política, i, en canvi, la representació parlamentària que obtenia era menor que la de la primera força política en nombre d'escons, que era Convergència i Unió.

Però, en qualsevol cas, aquest model, que ens ha permès durant trenta-cinc anys exercir, hi insisteixo, l'autogovern des d'aquest Parlament, no creiem tampoc que hagi deslegitimant en cap cas les funcions i la tasca del Parlament. Hi han disfuncions. És bo i seria necessari buscar un model electoral, buscar un sistema electoral, que fos segurament més fidel a la voluntat de la societat catalana que no pas aquest actual. Però hi insisteixo: no hi ha en cap cas deslegitimació de les funcions del Parlament per aquest motiu.

El professor Botella ja ha esmentat d'alguna manera quin era el marc en el qual es va presentar aquesta ini-

ciativa legislativa popular. Jo crec que és important, perquè en el debat i en la defensa d'aquesta esmena a la totalitat, que ens ha portat moltes reflexions i al final m'hi acabaré referint, hi han elements importants que jo crec que val la pena explicar i publicitar, tal com ja he fet en d'altres ocasions amb membres de la comissió promotora al respecte de la tramitació d'aquesta iniciativa legislativa popular. Efectivament, el 2007 el Govern decideix, de comú acord amb els grups parlamentaris, encomanar a una comissió d'experts l'estudi d'una llei electoral per a Catalunya, cosa que vostè coneix prou bé, perquè vostè n'era un dels membres, d'aquesta comissió d'experts. I és en el 2009 que s'inicia la tramitació d'aquesta iniciativa legislativa popular, d'una forma més o menys paral·lela a la creació d'una ponència conjunta de tots els grups parlamentaris en el Parlament de Catalunya.

Home, deixi'm explicar una circumstància que vostè no ha explicat, i jo crec que és important, perquè explica moltes coses. La iniciativa legislativa popular sorgeix d'una organització política que és Ciutadans pel Canvi. Ciutadans pel Canvi, que en aquell moment forma part del Parlament de Catalunya, forma part d'un grup parlamentari del Parlament de Catalunya, que a més a més és un grup parlamentari que dóna suport al Govern. I aquest és un element determinant: ponència conjunta i un, diguem-ne, subgrup parlamentari que fa una proposta de llei electoral. Miri, no enganyo ningú si els dic i els explico que aquesta iniciativa legislativa popular va incomodar tots els grups parlamentaris. Tots. Perquè es va interpretar com una manca de lleialtat..., cap a la confiança en el conjunt de grups parlamentaris que havien decidit iniciar el tràmit d'una llei electoral. Aquesta incomoditat, doncs miri, no els la negaré. El nostre grup parlamentari va decidir presentar l'esmena a la totalitat precisament per la incomoditat que representava aquesta iniciativa legislativa popular. Altres han preferit expressar aquesta incomoditat en cercles tancats. Altres ho hem fet amb la veu alta, clara i amb transparència. Segurament, aquells que ho han fet amb la boca petita, expressar aquesta incomoditat..., doncs el que també ha propiciat és que aquesta iniciativa legislativa popular quedés en un calaix durant cinc anys i apareguí ara en el debat, no perquè hi hagi hagut la voluntat dels grups parlamentaris de treure a debat aquesta iniciativa legislativa popular, sinó perquè l'any passat vàrem fer un canvi de la Llei de les iniciatives legislatives populars que obliga a la seva tramitació de totalitat en uns terminis determinats. I per això estem avui aquí. No perquè hi hagi hagut la voluntat..., en el fons també perquè no podem mantenir una iniciativa d'aquestes característiques durant tants anys en el calaix, com altres que ja hem vist en els plens anteriors.

I en aquest marc –en aquest marc– ens tornem a trobar amb una altra circumstància: hi ha una ponència conjunta que continua treballant una possible proposta de llei electoral catalana. És cert, amb moltes dificultats. És cert. El 14 de febrer, dia dels enamorats, no sé si hi té res a veure o no, va fer dos anys. Dic això dels enamorats perquè sembla que els membres de la ponència quasi –quasi– estem enamorats, no?, i ens reunim tot sovint. Però va fer ja dos anys de l'inici

d'aquesta ponència conjunta, i segurament sense massa perspectives de trobar un desllorigador final. Però jo crec que sí que hi ha voluntat per part de tots els grups parlamentaris d'intentar arribar a trobar la fórmula màgica que permeti aquesta majoria reforçada, que permeti tenir una llei electoral.

Segurament..., permetin-me també explicar una altra circumstància que jo crec que està en la ment de molts, encara que alguns ho vulguem fer transparent i d'altres potser no ho fan tan transparent. El fet que l'organització Ciutadans pel Canvi, que va ser la impulsora d'aquesta iniciativa legislativa popular, es dissolgués segurament fa més senzill que avui puguem parlar d'aquesta iniciativa legislativa popular.

Per tant, ja veuen que, d'entrada, el debat que nosaltres portem amb aquesta esmena a la totalitat és més un debat d'oportunitat que segurament no tant de contingut. Però necessàriament m'he de referir també, ens hem de referir també, al contingut, perquè tenim discrepàncies amb el contingut que es plantegen. Sabem que vostès no plantegen aquest contingut com a absolutament inamovible. És un document de base per continuar treballant, és un document que evidentment ha de patir els canvis necessaris que permetin la majoria reforçada que requereix la Llei electoral. Però, com que hi han elements importants, nosaltres preferim exposar públicament, també ho hem fet en altres ocasions i ho hem fet en la ponència electoral, quins són els nostres criteris i quines són les nostres discrepàncies amb relació a aquesta proposta. Si més no, les més importants.

Els nostres criteris, que crec que poden ser compatibles a traç gruixut, és... Criteri de proporcionalitat. Un nou sistema electoral ha de ser més proporcional que l'actual, però també ha de mantenir la representació territorial. No podem aprofundir en una major proporcionalitat perjudicant la representació territorial. I també creiem que hi han d'haver elements d'elecció directa dels representants de la societat catalana. I aquí podem parlar de diferents models i diferents sistemes d'elecció directa, que jo crec que no ha de ser absolutament cap mena d'impediment per arribar a acords. Però qualsevol modificació del sistema actual que contempli l'existència de circumscripcions –quatre, set, vuit, les que siguin– amb elecció directa d'escons significa una reducció de la proporcionalitat. Si hi han assignacions directes d'escons en les circumscripcions, implica una reducció de la proporcionalitat. I si no hi ha assignació directa d'escons a les circumscripcions, el que serà és una reducció de la representació territorial. Per tant, hem de ser capaços d'intentar buscar l'equilibri.

A la proposta que ens fan a la ILP, i en el cas més senzill, en el cas de la franja baixa, és a dir, dels mínims, home, es dóna una particularitat, i és que la proposta és de set circumscripcions amb assignació mínima d'un escó per circumscripció. Però això..., automàticament, el que significa és millorar la proporcionalitat del sistema, efectivament. I això a qui «beneficia», entre cometes? I parlo de territoris. A les comarques de Barcelona. En perjudici de qui? Doncs de les comarques de Tarragona, Girona i Lleida. D'una forma

molt clara i molt nítida: Lleida perdria fins a set diputats; Tarragona perdria quatre diputats; Girona perdria cinc diputats. En benefici de qui? De les comarques de Barcelona. Miri, jo no els diré si a nosaltres, amb la calculadora a la mà, això ens va bé o ens va malament. Ens és igual. Perquè el que creiem que no és oportú és que per guanyar proporcionalitat perdem representació territorial, especialment si hi han mecanismes que permeten compensar aquesta major proporcionalitat amb representació territorial. Nosaltres estem convençuts que això és possible. Així ho hem exposat a la ponència i així ho continuem defensant. La solució passaria per un recompte únic.

Un altre element de discrepància, que són elements que hem debatut en la ponència electoral, òbviament. Després de dos anys donen per a molt, els debats que hem tingut. És la dedicació exclusiva o no dels diputats a les tasques parlamentàries. Però és una dedicació exclusiva que vostès plantegen d'una forma no integral. És a dir, dedicació exclusiva, sí, però amb les excepcions d'activitats docents, artístiques o literàries. Magnífic. És a dir, aquells que es dediquin, o que es puguin dedicar, a la docència o a activitats artístiques o literàries podran compaginar l'activitat de diputats amb altres activitats. Els metges, els economistes, els llicenciats en dret, els enginyers, no. Home, ens podem arribar a trobar un Parlament que no sigui representatiu de tots els sectors de la nostra societat. I, per tant, creiem que cal buscar les fórmules, que segurament passen per una major vigilància de les activitats incompatibles que no pas per una limitació de l'exercici de determinades activitats.

Sindicatura electoral. No les exposaré totes, perquè se m'acaba el temps, però jo crec que sí les més importants i segurament les de més actualitat. Sindicatura electoral. I, a més, jo crec que avui pren una rellevància especial, especialment quan alguns consideren que això és una estructura d'estat. Segurament, confonem el que..., ells volen dir una estructura de partit. Mirin, avui, més que ahir i més que fa un parell de setmanes, que parlàvem d'aquesta qüestió en la ponència electoral, el nostre grup és rotundament contrari al fet que la majoria de la sindicatura electoral sigui no judicial. Perquè, sap què pot passar, i en el cap de tots està, amb transparència? Miri, no ens agradaria trobar-nos tertulianes ni redactors aficionats de constitucions en aquesta sindicatura electoral. (*Remor de veus.*) És clar, preferim –preferim– que siguin professionals de la justícia, majoritàriament, els que hagin de decidir sobre qüestions electorals a Catalunya. I, per tant, ens hi oposem rotundament, i aquesta rotunditat, hi insisteixo, avui és més gran que ahir, després de conèixer el pacte ocult entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana, que volen fer de la sindicatura electoral una estructura d'estat, quan en realitat el que volen dir és una estructura de partit.

Ultima qüestió, perquè se m'acaba el temps. Llistes desbloquejades. No hi estem en desacord. Ja ens sembla bé, la proposta de les llistes desbloquejades. Fins i tot, ens sembla bé, i així ho hem manifestat i ho tornem a manifestar, un sistema electoral de doble vot, amb elecció directa i llistes obertes, amb circumscripcions «uninomi-

nals», que en diuen alguns. Parlarem de més, de menys, circumscripcions. Ja hi estem d'acord, ja ens sembla bé, ja és positiu. Nosaltres, en aquest aspecte, no hi tindríem cap inconvenient.

Però permeti'm en aquests últims segons que em queden reafirmar que hem tingut dubtes sobre si retirar aquesta esmena a la totalitat per tal de dur el debat a la ponència conjunta. I amb independència del resultat d'aquesta votació, sàpiguen que no només tindrem en compte la proposta que vostès fan, sinó que ja ho hem fet. I en alguna ocasió, en la ponència conjunta hem proposat, i fins i tot s'ha acordat, adoptar propostes que apareixen a la seva iniciativa legislativa popular per tal que formin part de la Llei electoral. Però hi insisteixo: una qüestió d'oportunitat, la primera, i una altra qüestió que no té res a veure amb la iniciativa que vostès adopten, però és de desconfiança manifesta del nostre grup parlamentari no només en el grup majoritari, que dona suport al Govern, sinó en el principal grup de l'oposició, que també dona suport al Govern.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En acabar, i de conformitat amb la modificació de l'article 14 de la Llei 1/2006, de la iniciativa legislativa popular, introduïda per la Llei 7/2014, hi ha la possibilitat d'un torn en contra per part del representant de la comissió promotora per un temps màxim de cinc minuts, que si s'allarga una mica més, també..., perquè abans ha reduït el seu temps.

El representant de la comissió promotora

Moltes gràcies, i moltes gràcies a qui m'agradaria denominar el «senyor diputat per la circumscripció del Garraf», el senyor Santi Rodríguez, amb qui ens coneixem de fa bastants anys, diguem-ne, i que tenim un tracte molt amical, que ha explicitat dues objeccions que formula el seu grup, a part d'uns quants aspectes de contingut. Si no els fa res, els aspectes de contingut potser els tocarem després de la roda d'intervencions del conjunt dels grups parlamentaris, perquè em penso que l'objectiu o el nucli de l'esmena a la totalitat ens l'ha resumit vostè amb dues consideracions al final: la inoportunitat i la desconfiança respecte a les intencions que puguin tenir alguns grups.

Jo li haig de dir molt sincerament que el mer pas del temps mostra que aquestes dues objeccions, em sembla, no són aplicables. Potser avui això és inoportú. Però és que això estava plantejat i estava a la Mesa d'aquesta cambra des del 16 de febrer del 2009. Entremig hi ha hagut tres intents, no un, tres intents de fer treballar la ponència per a l'elaboració d'una llei electoral, en cadascuna de les legislatures que vostè ha dit, sense èxit.

Jo crec que s'ha d'entendre que la voluntat d'aquesta presentació, avui, és contribuir i pressionar, ajudar amb elements de proposta i ajudar amb elements d'urgència a la feina d'aquesta ponència. He dit abans que no tindríem objecció de principi que, òbviament, es puguin introduir esmenes a la nostra proposta. Prime-

ra, perquè, què més faltaria; és que el que preveu la legislació sobre les ILP. I, segona, perquè la nostra voluntat és que la llei electoral tingui el màxim suport: una llei electoral de 51 contra 49 no serviria de res; una llei electoral d'una majoria estricta no faria bé les feines que esperen de nosaltres.

I el mateix li puc dir respecte a la qüestió de la desconfiança que li inspira l'actitud o les intencions que puguin tenir alguns grups parlamentaris respecte d'aquesta proposició. Com li dic, és literalment el mateix text avui que era l'any 2009, on estàvem molt lluny del panorama polític actual i on les posicions dels diferents grups polítics entorn d'aquestes qüestions no eren ni de bon tros les que són avui.

Una última referència al fet que això tingués com a punt de partida un grup polític, un subgrup parlamentari. Em coneix prou el senyor Rodríguez per saber que jo mateix, doncs, sóc membre d'aquell grup, i que, per tant, de cap de les maneres intentàvem reflectir una posició d'interès polític dels proponents, sinó que la proposta formulada estava feta amb l'objectiu de reunir el màxim suport. I el millor indicatiu d'això és el que vostè mateix ens ha recordat: aquesta iniciativa legislativa popular incomodava de forma homogènia tots els grups parlamentaris, com ho va fer en el seu dia l'informe de la comissió d'experts. Que en vam donar coneixement a tots i cadascun dels grups parlamentaris de l'estat final dels treballs abans de donar-ne difusió, perquè crèiem que era la nostra obligació com a tècnics designats pel Govern a proposta dels grups parlamentaris. I ens vam trobar amb una resposta unànime dels diversos grups parlamentaris: «Tot això està molt bé, però no pot ser.»

Jo crec que ha passat l'hora, ja toca i ja no es pot dir «no pot ser». No ens fem forts, en absolut, en el contingut. Ho reitero: el contingut està perfectament a la disposició dels legisladors. Només faltaria. Però sí que voldríem, perquè n'estem convençuts, transmetre'ls la nostra convicció que els principis que inspiren aquesta ILP tenen un suport enormement majoritari en l'opinió pública catalana.

Moltes gràcies.

(Pausa.)

Em recorda la presidenta que, després de les intervencions dels grups, no podré parlar de les propostes de contingut que vostè feia. No puc entrar en totes. I, a més, ha tocat qüestions d'aquelles que els escolàstics en deien *vexata quaestio*, eh? El conflicte entre territori i proporcionalitat no té solució tal com som els catalans. Volem viure en un radi de trenta quilòmetres entorn de la plaça Catalunya i si pot ser a tocar de mar. I hi ha molts llocs del territori on hi ha pocs habitants i uns pocs llocs on som molts. Ens hi podem aproximar? Sí. Jo crec que la nostra proposta és la millor aproximació possible. Però això és discutible. En aquell moment –any 2009–, crèiem que anàvem a una divisió territorial en vegueries. La paraula «vegueria» no està a la proposta, però les set circumscripcions que es proposaven –potser avui hauríem de parlar de vuit, o fins i tot nou, si pensem en la Vall d'Aran–, aquestes circumscripcions, no sé si avui és el que con-

templa la cambra parlamentària com a possible mapa territorial.

Segona qüestió: la dedicació exclusiva. Deixi'm dir-li al senyor Rodríguez que no m'ha agradat la insinuació que els professors podíem dedicar-nos a fer de parlamentaris, o els artistes, i no els economistes o els advocats. No és aquesta l'objecció; jo li asseguro que no tinc aquesta vocació. Era que què és el que esperen els ciutadans? Que els legisladors actuïn amb dedicació i amb independència de criteris o d'influències externes. Això es pot materialitzar de moltes maneres. És la seva feina. Fins i tot hi ha parlaments..., al parlament britànic estan plantejant que hi hagin dos règims de dedicació dels parlamentaris: que n'hi hagin de dedicació exclusiva i n'hi hagin a temps parcial. Hi han mil i una possibilitats. No hi entrarem.

Última cosa: la sindicatura. Vostè ha anunciat que una sindicatura caracteritzada per una majoria d'un cert color polític seria indesitjable. Li ho concedeixo. A l'acte! No estic segur que una majoria judicial assegurés l'efecte contrari. Per això, la proposta formulada incloïa un component judicial i un component d'experts, i no qualsevol persona, no qualsevol tertuliana, no qualsevol constitucionalista amateur pot pretendre la condició d'expert. Per això hi ha els tràmits de supervisió i de control, que estan a les seves mans.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, passem al torn d'intervencions de la resta de grups parlamentaris per posicionar-se.

Té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Roger Torrent, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Roger Torrent i Ramió

Gràcies, presidenta. Doctor Botella, membres de la comissió promotora de la ILP, vicepresidenta, intentar respondre avui per què encara no tenim llei electoral em sembla absurd. Fer un repàs històric de per què no tenim, a 2015, llei electoral pròpia, em sembla que no porta enlloc. Com tampoc porta enlloc intentar deslegitimar qualsevol proposta, l'hagi promogut qui l'hagi promogut, i més si té el recolzament de noranta mil signatures de ciutadans i ciutadanes del nostre país. Totes les propostes, i més en un àmbit en el qual estem tocant un punt essencial de la democràcia, que és el dret de vot dels ciutadans, i com aquest vot llavors es transforma en aquests 135 representants que som en aquesta cambra..., hi ha de poder intervenir tothom. I, evidentment, també, una iniciativa legislativa popular fonamentada, basada, legitimada per noranta mil signatures.

Els debats històrics no interessen, segur, la ciutadania. El que interessa la ciutadania és com resollem i com plasmem en una llei aquells principis que preocupen els ciutadans del nostre país avui. Deia el professor Botella: «El moment requereix una llei electoral.» És evident que el moment requereix una llei electoral. I és evident que el moment requereix mecanismes

de millora democràtica. Alguns dels principis els ha comentat el professor Botella, i tot seguit m'agradaria repassar-los, perquè són principis sobre els quals podem construir un consens, que estic convençut que serem capaços de fer en els propers mesos.

Deia: «Més connexió entre representant i representats. I, per tant, també, més retiment de comptes dels representants.» D'acord. Deia, també: «Més transparència.» D'acord. «Més control i menys despesa.» També, absolutament d'acord. «Proporcionalitat.» Per mandat estatutari. L'Estatut de Catalunya ja diu que hem de tenir un sistema proporcional d'elecció dels nostres representants. Per tant, només faltaria. També d'acord. Un sistema proporcional, però, que alhora tingui consciència que el país és com és, des d'un punt de vista demogràfic, des d'un punt de vista social i des d'un punt de vista territorial. I, per tant, aquesta proporcionalitat s'ha de conjugar també forçosament amb un important pes de la territorialitat. Perquè, si no, tindríem un sistema coix. O bé tindríem un parlament que només pràcticament respondria a una part del territori, o bé tindríem un parlament que no seria proporcional, i, per tant, no respondria a la pluralitat política del país. Per tant, proporcionalitat, sí, evidentment, però territorialitat, també. Principis que s'han de conjugar amb un objectiu clar –ho deia també el doctor Botella–: més qualitat democràtica. I, per tant, haurem de respondre als reptes que tenim avui a través d'aquesta llei, intentant respondre a allò que ens demana la ciutadania, que és regeneració democràtica, regeneració política. O, dit d'una altra manera, com restituïm la confiança entre la ciutadania i aquesta cambra, com restituïm la confiança entre els ciutadans i els seus representants.

I això, evidentment, ho hem de fer també amb la llei electoral. I remarco el «també», perquè evidentment la llei electoral és essencial en aquest punt, és fonamental. És una gran estructura d'estat. És sobirania, una llei electoral.

Però en aquest canvi de cultura política, en aquest canvi de cultura democràtica que precisem no només hi intervén la llei electoral. Hi intervén d'una manera fonamental, és cert, però aquí també hauríem de posar en valor, i, de fet, haurem de posar en pràctica, elements, altres eines com la Llei de transparència o la Llei de consultes, unes altres eines que també ens han d'ajudar a fer aquest canvi cultural democràtic; un canvi cultural que ha de començar pel mateix acord.

Parlem del contingut de la llei electoral, però parlem també de com l'hem de construir, aquesta llei. Si som capaços de bastir aquesta majoria de dos terços, aquesta majoria àmplia de noranta diputats, serà un senyal inequívoc que efectivament volem construir aquest canvi de cultura democràtica. En el mateix procés de fer la llei, estarem donant símptomes que efectivament volem canviar i que efectivament volem propiciar aquesta regeneració democràtica que ens demanen els nostres conciutadans. Conciutadans que no ens demanen el sistema electoral perfecte, perquè no existeix. Saben que no existeix un sistema electoral perfecte. Enlloc del món hi ha un sistema electoral perfecte. Tots tenen virtuts, tots tenen grans defectes. No hi ha un sistema

electoral perfecte, però sí que hi ha d'haver el sistema electoral que puguem tenir a Catalunya. I aquest sistema electoral no passa perquè cada un dels grups parlamentaris presents en aquesta cambra, ni tan sols els promotors de la ILP, imposin el seu propi sistema, el seu propi model. El sistema electoral ideal de Catalunya, per Catalunya, passa per l'acord que sapiguem fer els grups presents en aquesta cambra; un acord que ja té elements fonamentals, que ja té els primers pilars construïts. Un pot ser, evidentment, el text que ens proposa la ILP, i que aprofito per dir que efectivament recollirem a la ponència i serà utilitzat també com a document de referència.

Però l'altre gran pilar és la proposta dels experts, la proposta dels experts a què feia referència també el doctor Botella; una proposta consensuada per experts, per acadèmics, per gent que hi entén, proposada per tots els grups polítics que en aquell moment tenien representació en aquesta cambra, i per tant amb pluralitat política, que arriba a una conclusió i per tant fa una proposta concreta. Nosaltres l'hem assumit; assumim aquella proposta. No perquè sigui la nostra, que efectivament no ho és, sinó perquè és la proposta possible; és la proposta que en aquests moments conjuga tots els interessos que legítimament, d'altra banda, exposem tots els grups parlamentaris en aquesta eina, en aquest instrument que és la llei electoral.

Per tant, hi ha un punt de partida per a l'acord, hi ha un punt de partida per al consens, hi ha un element que ens ha de servir per bastir aquesta majoria de dos terços que en els propers mesos ens ha de donar la llei electoral. Una proposta d'acord i de consens que té uns principis bàsics, que són la proporcionalitat, ho deia bans, per garantir la pluralitat política del país, però també perquè ens ho mandata l'Estatut de Catalunya. Per tant, pluralitat, en aquesta cambra. Però també territorialitat; una territorialitat amb unes circumscripcions més adaptades a la realitat demogràfica del país. Proximitat; proximitat entre elector i representant. Amb llistes desbloquejades, per què no? En qualsevol cas, amb vot preferencial, i tant. Circumscripcions més adequades a la divisió territorial del nostre país. Circumscripcions més adequades a la realitat de les vegueries, que és la realitat de la divisió territorial del nostre país, avui. I, per tant, més lligades al nostre territori.

Més control democràtic; evidentment, més control democràtic, institucional, aquí, però també més control democràtic intern als partits. I, per tant que quedin regulats per llei aquells mecanismes de democràcia interna que els partits fan, fem servir per escollir els nostres candidats. I retiment de comptes, possibilitat que els ciutadans puguin retre comptes, no només un cop cada quatre anys, en la cita electoral, sinó permanentment, durant tota la legislatura. Hem de voler estar sotmesos al retiment de comptes.

Menys despesa, efectivament, i més transparència informativa, també; més presència de totes les formacions i de tots els colors i plantejaments polítics en els mitjans de comunicació públics.

Aquests són elements bàsics del que ha de contenir aquesta llei, i que, per a nosaltres, ha de contenir

l'acord que faci possible aquesta llei. Principis que són subjectes a matisos, evidentment, a esmena, no més faltaria, a consideracions, les fem, a la ponència. En qualsevol cas, principis bàsics que ha de contenir aquesta llei, i que conté l'informe dels experts, que ha de ser la base d'aquest acord. Un acord que, si ho volem, tenim; un acord que d'alguna manera ja hem començat a construir alguns dels grups parlamentaris d'aquesta cambra. Un acord que tindrem si tothom està disposat a deixar la calculadora en un calaix, a no pensar des d'un punt de vista partidista, a pensar que Catalunya, en ple segle XXI, el 2015, necessita una llei electoral.

Acabo, com comentava el professor Botella: «Catalunya requereix, evidentment, una llei electoral; una llei electoral que és un element essencial de la nostra democràcia, que és una estructura d'estat fonamental que haurem de ser capaços de bastir en els propers mesos.» I, si no, haurem de respondre la ciutadania de per què no ho hem fet.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Celestino Corbacho.

Celestino Corbacho i Chaves

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyora vicepresidenta, doctor Botella, membres de la comissió promotora de la iniciativa popular, en primer lloc, voldria agrair en nom del meu grup parlamentari el compromís i el treball que en el seu moment va realitzar la plataforma impulsora d'aquesta iniciativa, tal com s'ha dit, recollint prop de noranta mil signatures, que també volem agrair avui el compromís de tantes persones, per a nosaltres anònimes, però que en el seu moment van assumir el compromís de fer present la seva signatura per presentar en el Parlament un text articulat de la Llei electoral, per a la seva discussió. Agrair, per tant, també, la intervenció del doctor Botella per la presentació que avui ha fet aquí d'aquesta ILP.

Aquesta proposta es va presentar, tal com s'ha dit, l'any 2010, però els treballs van començar abans, es van començar el 2009. Han passat cinc, sis anys, fins al dia d'avui, que finalment l'estem discutint. Molt de temps, cinc anys és molt de temps; però, a pesar del temps transcorregut, aquesta iniciativa ni ha perdut vigència ni ha perdut importància. Avui, igual que l'any 2009 o el 2010, continuem sense llei electoral, més enllà que tinguem un sistema electoral, però no tenim llei electoral. Un dèficit molt important, com ho és el fet de no disposar d'una llei electoral pròpia, a pesar que tant l'Estatut d'autonomia de 1979 i l'Estatut d'autonomia de l'any 2006 establien que, a través del seu desenvolupament, s'havia de fer una llei electoral pròpia per a Catalunya, llei que, després de trenta-sis anys, encara no tenim, cosa que converteix Catalunya en l'única comunitat de l'Estat que ha estat incapaç de fer una llei electoral, més enllà de disposar, evidentment, de

normes que regeixen els temes electorals i que això no ha impedit que s'hagin celebrat..., jo crec que Catalunya és la comunitat on més eleccions s'han celebrat, i que totes elles hagin estat sempre presidides sense grans problemes.

La responsabilitat d'aquesta incapacitat segurament que és de tots, però, òbviament, algun grup polític ha tingut, i té, més responsabilitat que altres. Posem, a tall simplement d'exemple, no de crítica, algun exemple. Sempre, al començament d'una legislatura Convergència i Unió ens diu que és necessari aprovar una llei electoral, i al final de la legislatura diu que o no és el moment o no es donen les condicions per poder-la aprovar. Si repassem l'hemeroteca, això ja va passar l'any 2010, es va repetir l'any 2011, també es va repetir el 2012 i ara confiem que no acabi passant el mateix el 2015.

Nosaltres, aquesta vegada, tenim una mica més de confiança, una mica –una mica més de confiança. I aquesta confiança ve determinada no perquè potser Convergència i Unió hagi canviat el seu pensament, sinó que ve determinada per les declaracions que tant el president de la Generalitat, senyor Artur Mas, com la vicepresidenta del Govern, senyora Joana Ortega, aquí avui presents, van fer en el passat Ple. El senyor president va dir que ell volia que s'aproves una llei electoral i que li agradava molt el sistema alemany. Li hem de dir que a nosaltres també ens agrada; per tant, ja anem en una bona direcció. En segon lloc, la vicepresidenta va dir, també en resposta a una interpellació del Grup Parlamentari de Ciutadans, que ella considerava que era molt important aprovar la llei electoral. Senyora vicepresidenta, nosaltres també considerem que és molt important aprovar la llei electoral.

A més a més, proposava –ho proposava vostè– que la discussió i aprovació d'aquesta llei s'havia de fer sencera; és a dir, tota la llei sencera, amb sistema nou electoral inclòs, no un succedani, com algú havia insinuat en aquesta cambra. És a dir, fem un maquillatge i discutim l'exposició de motius i després l'anomenem «lleï electoral». No, estem d'acord amb vostès: hem de discutir la llei sencera, tal com també ens apropa i ens ho proposa la ILP que avui estem discutint.

També aquí nosaltres, per tant, mostrem el nostre acord, i ens tranquil·litza saber que el Govern i la formació política que li dona suport ara considera que la llei ha de ser un tot i no una part.

Aquesta ILP ens brinda una bona oportunitat per enriquir els treballs de la ponència que actualment estem desenvolupant, igual que tot el material, al qual ja s'ha fet referència, que en el seu moment van aportar els experts, i tots els treballs que la ponència electoral ha realitzat des de l'any 2010. Hem d'aprofitar aquesta iniciativa no solament per fer una llei electoral, sinó que, a més, hem de fer una llei que doni resposta a les demandes que avui fan els ciutadans, de major apropament a la política dels electes.

Hem d'impulsar el debat d'aquesta llei, a la vegada que hem d'implicar la ciutadania. Una proposta que ens brinda l'oportunitat de reforçar els vincles entre els electes i els electors. Una proposta que incorpora moltes novetats, que ara seria llarg d'enumerar, però que

algunes d'aquestes constitueixen una prioritat i una necessitat d'incorporar-les, com, per exemple, la paritat entre home i dona, més enllà que sobre aquesta matèria ja hi ha altres normes. Una llei que, tal com proposa la ILP, incorpori major transparència, creant un organisme de control com a garant no solament de la legalitat dels processos electorals, sinó també com a garant dels drets electorals de la ciutadania, vetllant per la neutralitat dels poders públics durant el període electoral i fent complir que la informació sigui veraç i equilibrada.

Una llei que apropi els diputats i diputades al territori, passant del model actual d'elecció, a través d'una llista tancada, que hem de superar –i estic d'acord que l'hem de superar– a un model diferent. I que nosaltres considerem que, si realment volem apropar els diputats i les diputades al territori, des del nostre punt de vista això no passa solament perquè els ciutadans i les ciutadanes tinguin l'oportunitat un cop cada quatre anys de posar una creueta. Això passa perquè el diputat i la diputada estiguin en el territori, a prop dels veïns i de les veïnes, fent la política quotidiana diària, que rendeixi comptes al Parlament d'allò que està passant en el seu territori i que rendeixi comptes també al territori d'allò que està passant en el Parlament.

Nosaltres això ho anomenem l'elecció directa d'una part molt important de les diputades i els diputats, directament pels ciutadans a través de districtes electorals, el que se n'ha dit «el model alemany». Doncs, esperem que, a partir de l'aprovació d'aquesta llei, ja no s'anomeni «el model alemany» perquè passi a anomenar-se «el model català», i que, a la vegada, sigui una referència per a la resta de l'Estat espanyol. No ens hem de quedar solament en el maquillatge, no solament dient que hem fet una llei d'una gran transparència, per facilitar la participació, i no dotar aquesta llei de mecanismes de participació efectiva.

I, després, hem de combinar –i s'ha dit aquí– una cosa que sembla difícil però que l'hem de fer possible, que és el principi que el vot d'una persona val igual independentment del lloc on resideixi a Catalunya. I això no és incompatible amb fer possible, també, que aquells territoris amb menys població tinguin una adequada i una justa representació. Ha de ser possible. Però no podem continuar amb aquest sistema absolutament desproporcionat respecte del que significa avui la llei electoral, perquè no garanteix aquest principi, que és: una persona, un vot.

Per totes aquestes coses, nosaltres, evidentment, votarem en contra de l'esmena a la totalitat, donem suport a aquesta iniciativa popular i fem una crida a tots els grups polítics, també a Esquerra Republicana, que deixin la calculadora en el calaix, no solament que ens convidi a nosaltres, sinó també a tots, a deixar la calculadora en el calaix, per, entre tots, fer una bona llei electoral.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el diputat Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Vicepresidenta... Professor Botella, amics i amigues de la comissió promotora, el debat d'aquesta ILP arriba tard, però continua sent oportú. Fa més de cinc anys, milers de persones varen signar una iniciativa legislativa popular perquè entenien que era inadmissible i anòmal que Catalunya no disposés de llei electoral; llavors ja feia trenta anys que s'havia aprovat l'Estatut del 79, ara en fa més de trenta-cinc.

Iniciativa - Esquerra Unida dona suport a la tramitació de la ILP i valora molt positivament la seva discussió avui: primer, perquè és una aportació valuosa al debat sobre la llei electoral; i, en segon lloc, perquè està obligant els grups a posicionar-nos no tan sols sobre la ILP, sinó sobre la mateixa llei electoral.

Nosaltres voldríem que d'aquest debat el Parlament i l'opinió pública en surtin coneixent millor el posicionament de cada grup sobre aquesta qüestió i la predisposició de cadascú a fer sacrificis per trobar un consens.

Amb relació als continguts de la ILP, el meu grup en comparteix una bona part, i pensem que podria ser la base d'un acord ampli. De fet, el meu grup, no sé si es va sentir incomodat o no, però ja va portar aquest text com a material de treball a la ponència que va funcionar els anys 2009 i 2010, segons consta en el *Butlletí Oficial del Parlament*.

Fem una mica d'història. L'Estatut del 79 regulava el sistema electoral mitjançant una disposició transitòria, en espera de la llei electoral que el mateix Estatut preveia. Mentre va governar Jordi Pujol, el Govern va donar per bo el sistema, perquè afavoria els seus interessos electorals; l'atribució d'escons per províncies perjudicava la circumscripció de Barcelona, i ha atribuït sempre uns quants diputats més a Convergència i Unió, que els que li correspondrien amb un repartiment proporcional, en què tots els vots valgessin el mateix. La inclusió en l'Estatut del 2006 d'una nova disposició transitòria va fer que el Govern d'esquerres, a través del conseller Puigcercós, encarregués l'any 2007 a un grup d'experts de què abans s'ha parlat, presidit pel professor Colomer i de què el professor Botella formava part, l'informe, prou conegut, de Participació, representació, transparència. Un temps després es va constituir la ponència, que va acabar els seus treballs sense acord. En aquesta legislatura s'ha tornat a constituir una ponència, que va iniciar els seus treballs l'any 2013 sense que avui l'acord sobre el sistema electoral hagi estat possible, tot i que disposem d'un esborrany de la resta de la llei. En aquest context celebrem el debat.

Quin és el posicionament del meu grup parlamentari? En les dues ponències hem presentat les propostes, inclosa la que fa referència al sistema electoral, i hem intentat treballar pel consens. Val a dir que no tots els grups han treballat amb la mateixa intensitat. Nosaltres vàrem deixar clar el nostre posicionament fins i tot en una publicació, *Per una llei electoral de Catalunya*, les propostes d'Iniciativa - Esquerra Unida; però desconeixem encara quines són les propostes concretes d'algun grup. Per exposar les nostres cal recordar

el que diu l'Estatut: «El sistema electoral és de representació proporcional i ha d'assegurar la representació adequada de totes les zones del territori, i la seva aprovació requereix una majoria qualificada de noranta diputats i diputades.»

Per Iniciativa, la llei electoral no ha de servir per organitzar tan sols la distribució d'escons entre les diverses candidatures. Quan la societat exigeix més qualitat democràtica, més transparència pel que fa al funcionament dels partits i pel que fa al major control dels ingressos i les despeses, la llei hauria d'incorporar novetats com la tramesa conjunta de paperetes a la ciutadania, que comportaria un estalvi econòmic considerable per a l'Administració, tal com proposa la ILP; l'estímul de la participació i l'ampliació de les facilitats per exercir el vot, com urnes mòbils com les proposades per la ILP, o el vot accessible per a persones amb discapacitat, com ens demana l'Associació Catalana per a la Integració del Cec; la reconsideració del sistema de blocs electorals als mitjans públics de comunicació, com exigeix el sindicat de periodistes; una major limitació i fiscalització de les despeses electorals o preelectorals dels partits, o la creació d'una sindicatura electoral catalana, que, tal com també proposa la ILP, supervisaria els processos electorals a casa nostra sense dependència de la Junta Electoral Central. Sovint atribuïm al sistema electoral la responsabilitat de la manca d'acord, però jo no estic segur que tots els grups estiguin interessats a aplicar aquests principis que acabo de dir.

Pel que fa al sistema electoral, com aplicar el doble principi de l'Estatut «proporcionalitat i territori»? Són incompatibles la millora de la representació i la representació territorial? Per nosaltres aquest és un fals debat, un debat interessat, perquè si hi hagués voluntat política es podrien fer compatibles ambdós principis. Del que sabem dels models presentats per altres grups, el del PSC diu: «millorar la proporcionalitat», però fa perdre escons a Tarragona, Lleida i Girona i pot provocar una sensació de greuge en aquests territoris. Pel que fa als models de Convergència i Esquerra, en no acceptar el recompte nacional, mantenen la distorsió del vot, que perjudica la ciutadania de la circumscripció de Barcelona; no tan sols la de l'àrea metropolitana, sinó també la del Bergadà, l'Alt Penedès, el Bages, l'Anoia o Osona.

En sistemes electorals està gairebé tot inventat. Per això, analitzant altres models, nosaltres fa temps que defensem l'aplicació del model electoral d'Holanda a la realitat de Catalunya. Alhora, caldria aplicar una de les propostes fonamentals de l'informe dels experts, i també de la ILP: les llistes desbloquejades, és a dir, aquelles en què l'elector pot expressar les seves preferències marcant creus en la candidatura presentada per un partit. L'aplicació del sistema holandès permetria que els vots de totes les persones valguessin igual a tot arreu i alhora evitaria que les circumscripcions situades més enllà de l'àrea metropolitana perdessin la seva actual representació. Implicaria dividir el territori en vegueries, tal com proposa la ILP i assenyalava l'informe; podrien ser set, però el sistema funcionaria també si fossin vuit, si el Parlament inclogués

la vegueria del Penedès. En aquest model, l'increment de vegueries no perjudicaria la proporcionalitat. Els partits presentarien candidatures per vegueries, integrades per persones necessàriament censades a algun municipi de la vegueria, i la ciutadania votaria la llista del seu territori, formada alhora amb criteris de paritat de gènere, però el recompte seria nacional, per assegurar la màxima proporcionalitat possible.

Cal recordar que la idea d'un circumscripció única no és estranya a la tradició del catalanisme. La vicepresidenta ens ha citat Antoni Rovira i Virgili, jo també el vull citar, perquè defensava la circumscripció nacional com a instrument per enfortir la cohesió nacional. La circumscripció nacional determinaria el nombre d'escons de cada partit que hagués superat el 3 per cent a nivell nacional, però el repartiment intern de diputats i diputades es faria per vegueries en funció del pes de cada partit a cada territori on hagués superat també el 3 per cent. Això tindria uns efectes determinats si ho apliquéssim fent la comparativa amb l'any 2012, però per manca de temps i per no contradir el professor Botella, que ens ha dit que no utilitzéssim la calculadora, no ho faig.

Bé, aquest és, una mica, el nostre model. Però estem disposats a fer renúncies i a moure'ns per trobar els noranta diputats i diputades que calen per aprovar la llei. Per això l'any 2010 ja ho vàrem proposar i ho tornem a proposar ara: nosaltres estariem disposats, si el sistema electoral torna a impedir l'acord, a renunciar provisionalment al nostre model i a funcionar amb el sistema actual, mantenint o corregint lleument la distribució de diputats per províncies i desbloquejant les llistes. De fet, l'informe dels experts proposava set circumscripcions, les vegueries, que avui dissortadament no existeixen, i desbloquejar les llistes. Seria continuar utilitzant les quatre províncies com a circumscripció, mentre les vegueries no siguin una realitat, i desbloquejar les llistes.

Nosaltres estem disposats a aparcar la nostra exigència de més proporcionalitat si es fa una llei electoral innovadora i agosarada. De fet, sempre es diu que som l'única comunitat de l'Estat sense llei electoral pròpia, i és cert. I ens dol i és una vergonya. Però no és menys cert que si analitzem el fons de la qüestió veiem que les coses no són tan senzilles, que catorze de les disset comunitats autònomes tenen fixades les circumscripcions en el seu Estatut, no a la llei electoral, i que a part de les dues comunitats insulars que fixen l'illa com a circumscripció, de les altres quinze, incloses les uniprovincials, només dues, Astúries i Múrcia, han definit circumscripcions diferents de la província. Veurem que les lleis electorals autonòmiques innoven molt poc, reproduïxen el sistema electoral espanyol –totes apliquen la regla d'Hondt–, i no n'hi ni una que s'hagi atrevit a desbloquejar les llistes; en tots els casos les llistes són tancades i desbloquejades. Joan Oliver, catedràtic de dret constitucional a la Universitat de les Illes, afirma: «Los legisladores autonómicos han hecho gala una vez más de su escasa voluntad innovadora al copiar el modelo, ciertamente no ejemplar, de sus homónimos estatales.» I d'altres autors parlen d'escassa creativitat.

Aquesta manca d'atreviment, aquesta visió conservadora del fet electoral, és la que Catalunya ha de superar. I si ho fem, si per exemple desbloquegem per primera vegada a l'Estat espanyol les llistes, ens posarem al capdavant de totes les comunitats que disposen de lleis insulses i avorrides des de fa molt de temps. I no és coherent que partits que, com el PSOE o el PP, han acceptat aquestes lleis a les comunitats on governen utilitzin aquí el tema del sistema electoral per justificar la manca d'acord. La majoria de propostes de l'informe dels experts no feien referència estricta al sistema electoral. Les volem aplicar totes.

I nosaltres diem que per donar suport a una llei electoral avui les nostres condicions serien: desbloqueig de les candidatures establint preferències de vot; garanties de paritat de gènere a les candidatures; candidats i candidates censats al territori i acabar amb la figura anomenada «del *cunero*»; tramesa conjunta de les paperetes a totes les llars de Catalunya; major accessibilitat en l'exercici del dret a vot; superació dels blocs electorals en els mitjans públics; règim d'incompatibilitats més estricte per a diputats i diputades; establiment de mecanismes d'eleccions primàries per escollir els candidats i candidates; regulació dels casos d'impossibilitat de formar part de les candidatures per acusacions de corrupció; control molt més estricte i transparent dels ingressos i les despeses electorals i aplicació real de sancions als incompliments, i creació d'una sindicatura electoral mixta, formada per magistrats i experts en dret, ciència política o sociologia.

Iniciativa - Esquerra Unida considera imprescindible que Catalunya disposi d'una llei electoral que estigui vigent a les eleccions del setembre d'aquest any. Sabem que és difícil, però no és impossible si hi ha voluntat política. Nosaltres la tenim. No renunciarem mai a un sistema electoral més proporcional, però estem disposats a sacrificar les nostres posicions per aconseguir una llei que valgui la pena, no una llei només per crear una sindicatura electoral, que vaig llegir que provocaria l'exili a Gibraltar del professor Capo, sinó una llei electoral completa, innovadora, àmplia i que impliqui aplicar els principis de participació, representació i transparència que varen presidir l'informe dels experts del 2007 i la ILP que avui discutim. I avui, aprofitant l'oportunitat que ens ofereix la ILP i l'exigència que representa per a tots nosaltres, fem una crida a tots els grups parlamentaris per assolir un acord al més ampli possible.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Profesor Botella, comisión promotora, diputadas, diputados, mi grupo no va a apoyar la enmienda a la totalidad que promueve el Partido Popular. Estamos, como todo el mundo sabe, en una po-

nencia de ley electoral que estamos elaborando ahora en el Parlamento, y esta iniciativa legislativa popular, que lleva cinco años ya en nuestro Parlamento en un cajón, pues, llega el momento de que nos ocupemos de ella, que debía haber sido mucho antes, que ha habido mucho tiempo en Cataluña para abordar el tema de la ley electoral, porque desde el Estatuto, desde nuestro primer Estatuto, no se había abordado este tema; llevamos treinticinco años ya sin ley electoral.

Y es cierto que se puede compartir la inquietud, por decirlo así, que se ha expresado por parte de algún diputado, de que viene a ser, esta propuesta, una propuesta de un subgrupo de un grupo parlamentario. Es cierto esto, aunque también no se puede negar la legitimidad de una iniciativa legislativa popular que, pese a que la promueve una parte de un partido político, pues, obtiene un respaldo, la ilusión, el cheque, el apoyo de población que la afirma y la refrenda con su firma, para que la discutamos aquí.

Entonces, ¿cómo no vamos a querer discutir una ley, una iniciativa legislativa popular, con el apoyo de noventa mil firmas, por mucho que haya sido promovida por una parte de uno de los partidos políticos presentes en esta cámara? Pues, sí, debemos debatirla. Y es bien fácil además, porque lo que contiene el texto articulado, que contiene..., pues, yo ya le diré aquí, en esta intervención, algunas cosas en las que no estamos de acuerdo, pero en otras sí que lo estamos.

Se ha dicho ya que llevamos cinco años con esto parado, y yo creo –usted se ha referido también a esta cuestión, señor Botella– que en estos cinco años sí que han cambiado muchas cosas –muchas cosas. Los ciudadanos están mucho más hartos ahora de nuestra clase política, están mucho más desengañados, hay mucha más desafección de la que había el 2009, la hay. La ley electoral, también usted ha dicho que, a pesar de ser una cuestión técnica y abstrusa y jurídica y que podría parecer que la población, pues, pierde interés o no lo tiene tanto o no la entiende, ustedes, que la llevaron a las mesas..., y además yo me acuerdo de las mesas que en el año 2009 había por las calles, y recuerdo que se me ofreció la firma, y se me enseñó, y se me dijo alguna cosa de esto.

Yo creo que lo que ha cambiado desde entonces es que los políticos no podemos aplazar más el abordar temas que son esenciales, como por ejemplo, para garantizar que todos los candidatos que vamos a elegir no son elegidos por unas pocas personas, ¿no?, hay cinco personas que eligen a las personas que luego van a ser sus representantes –y me refiero a cinco personas, o siete u ocho, las de los presidentes de los principales partidos políticos–, yo creo que debemos promover las elecciones primarias en los partidos para la elección de los candidatos.

Yo creo también, y creemos en mi grupo, que debemos promover que no haya imputados en las listas. Y esto es una cuestión compleja de incluir en una ley, pero que sí que se puede pactar políticamente; puede haber este pacto entre los partidos políticos para que no haya imputados por corrupción política en las listas electorales. Esto también daría una sensación de limpieza del sistema.

Hay una cuestión..., ustedes promueven desde la iniciativa legislativa popular cuestiones interesantes, como la conexión del elector con su representante, la calidad de la información que se propone; ustedes participan con nosotros del tema del abaratamiento de los gastos electorales; también sugieren un único envío de propaganda electoral –en todas estas cuestiones estaríamos de acuerdo–; promueven en este texto la transparencia del proceso electoral y también de la financiación... En todas estas cosas estamos de acuerdo.

Pero hay otras cosas que creemos que en estos cinco años ya no son válidas, simplemente, y es, por ejemplo, que ustedes, la sindicatura electoral que proponen en este texto legal está formada por dos jueces y por cinco personas designadas por los partidos políticos. Esta sindicatura catalana que ustedes proponen aquí, y que tenemos el riesgo de que sea, en realidad, el único objeto de deseo de algunos partidos políticos, el regular precisamente la sindicatura catalana electoral en el momento en el que nos encontramos; tenemos aquí el riesgo de que estemos haciendo todo esto, y como se ha referido el representante señor Corbacho, del PSC, que lo que tenemos que hacer es «una llei electoral sencera, no un succedani», ha dicho. Porque está encima de la mesa el debate de que se quiera colar solamente una sindicatura electoral y orillar todos los temas que de verdad importan a los ciudadanos para regular el que importa a los políticos.

Fíjese: según este texto, la sindicatura electoral catalana haría las veces en Cataluña de Junta Electoral Central, con lo cual decidiría en la más alta instancia las cuestiones electorales. La Ley electoral de ámbito estatal prevé que la Junta Electoral Central tiene ocho miembros jueces y cinco que no lo son: hay una clara mayoría de jueces. También las hay, después, cada junta, las provinciales y las de zona, tienen también mayoría de jueces, y además se nombran en cascada: la central nombra a las provinciales y las provinciales nombran a las de zona. Y aquí lo que tenemos es precisamente una invasión de la parcialidad política, si se me permite, o del reparto, porque cuando se dice «cinco miembros de la junta electoral serán designados entre especialistas», que ya sabemos luego lo de los especialistas cómo queda, lamentablemente, en muchos casos, que no se trata tanto de que sea un especialista como de que sea un afín, ¿eh?, y la especialización luego, más o menos, ya se la reconoceremos.

Entonces, claro, esto, que tengan una mayoría tan apabullante de cinco a dos los «especialistas», entre comillas, que nombren los políticos sobre los jueces que deban interpretar y garantizar, como un poder autónomo, como es el poder judicial... Es que el poder judicial tiene que poder decir acerca de la limpieza de las cosas; no debemos ser los políticos –o los designados por nosotros, los políticos– los que digamos que todo lo hemos hecho bien los políticos. Además, cuando hay una mayoría tan clara de políticos o de personas designadas por los políticos en un órgano que decide los debates de televisión, por ejemplo, o decide las impugnaciones, o decide quién puede llevar qué a un colegio electoral o si se ha llevado bien una cosa en una mesa o no, pues, la verdad es que resulta peligroso.

En cuanto a la proporcionalidad, Esquerra Republicana ha pedido «un important pes de la territorialitat», y, claro, consideran una *estructura d'estat* la ley electoral. Bueno, esto de las estructuras de estado yo comprendo que ustedes están, pues, con este tema: cualquier cosa para ustedes es una estructura de estado. Yo no creo que los territorios tengan que estar representados; yo creo..., no, creo que los *lleidatans*, *els gironins*, los tarraconenses, los barceloneses, todos tenemos que tener –*els tarragonins*, *els barcelonins*, ¿eh?, por si acaso– el mismo peso en este Parlamento, ¿no les parece? ¿No les parece que quienes tenemos que estar representados proporcionalmente somos los ciudadanos, en este Parlamento? Pues, esto es lo que, independientemente de la circunscripción, existen cauces como el que alguno de ellos ha dicho el señor Bosch de la ley holandesa, que, independientemente de las circunscripciones, que nosotros no estamos por las veguerías, pero sí que podemos establecer una conexión, una cercanía con el elector respetando la debida proporcionalidad –la proporcionalidad. Y no la proporcionalidad, o el peso..., no cargar las tintas en el peso de los territorios.

Tendremos ocasión hoy de debatir más sobre la ley electoral, pero, en definitiva, lo que a nuestro grupo le interesa es que esta para nosotros sí que debe pasar este primer filtro y que debe ser debatida en la ponencia en su momento.

Gracias.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia. D'entrada, òbviament, felicitar que finalment arribi aquesta ILP a debat al Parlament. Felicitar, òbviament, els seus promotors per tenir l'habilitat de situar-la en uns termes clarament d'aprofundiment democràtic i innovador a partir del document dels experts que també ha servit de treball a la ponència electoral que nosaltres hi vam estar treballant intensivament, igual que els altres grups, durant aquesta legislatura, i que amb molta decepció vam veure com quedava en no res quan topava amb el bloqueig, òbviament, dels principals partits. Saben que una llei electoral s'aprova amb els dos terços del Parlament; òbviament, tres diputats de 135 pintem molt poc en la decisió de majories, i òbviament, els grans partits, com és lògic, com és legítim, pinten molt en la reforma de la llei electoral.

Primer escull, doncs, de qualsevol plantejament de reforma electoral que plantegi innovacions agosarades com es plantegen en aquesta ILP: l'aproven els principals partits que probablement en sortirien perjudicats. Per una senzilla raó: si s'innova en una llei, i s'innova des de la ciutadania, qui més poder ostenta durant els últims trenta o quaranta anys d'acord amb un sistema és probablement qui més reformes haurà de fer o qui més qüestionat es veu –menys qüestionada, òb-

viament, la ciutadania, que és l'electora. I, per tant, aquest és un escull important, eh?, que la reforma de la manera de ser escollits dels partits l'hagin de fer els mateixos partits, i a més a més aquells que més vots tenen i, per tant, qui presumiblement més beneficiats es veuen de la mateixa llei electoral; és potser un contrasentit legítim, però potser un contrasentit en si mateix, i aquí s'aturen molts dels debats.

En la situació de crisi institucional, política i, diríem, també democràtica en la qual viu la nostra societat, que, òbviament, corre i transcorre paral·lelament a la crisi econòmica i social, i en el cas dels Països Catalans, de Catalunya, també una crisi nacional, de qui ostenta la sobirania política sobre nosaltres, si l'ostenta un Estat com l'espanyol o l'ostentem la mateixa gent del país, en aquest context s'ha estat parlant molt de la necessitat d'aprofundir democràticament en les estructures de poder que ens governen, és a dir, en l'autogovern de la gent. D'aquí en deriven normalment dos grans debats, o dues grans tesis, una que apella a la regeneració democràtica, que molt sovint es confon amb la regeneració de les elits, és a dir: «Si us plau, que marxin els vells, entrin joves, i a veure si així reguanyem confiança en la gent, sense alterar gaire l'ordre social, ni l'econòmic, ni el democràtic», eh? A això hi ha aspirat molt de jove polític, hi aspiren molts dels partits de nou naixement, i situen, per tant, en la reforma de la llei electoral el gran canvi revolucionari de la societat: «Si canviem la llei electoral, tot millorarà», no?, perquè canviarà el tarannà. I això nosaltres, òbviament, no ho considerem ni de llarg així de cert. La llei electoral és molt important –és important–, però no la situem com la clau de volta dels canvis polítics i democràtics principals de la nostra societat, sinó com un dels elements, un dels ressorts que pot facilitar aquest aprofundiment democràtic.

Per uns altres, en canvi, el camí no va cap a la regeneració democràtica en aquests termes que explicava, sinó que va cap a la revolució democràtica, cap a la revolució democràtica de la ciutadania enfront del poder polític i el poder econòmic, que és allà, justament, on es decideixen les principals condicions de vida de les classes populars d'aquest país. Per tant, en termes de revolució democràtica la llei electoral és una peça important, aquella que escull els representants polítics, aquella que escull aquest Parlament, i ja està –ja està. Ni li dona més poders, ni el fa millor, ni fa entrar més població a participar ni res: escull, d'una manera o d'una altra, representants d'aquest Parlament. És a dir, aquesta reforma s'ha de fer, però, òbviament, al costat hi ha les consultes i els referèndums, la participació directa de la ciutadania, que altera, certament, el poder d'aquest Parlament, perquè fa passar la ciutadania per sobre en determinades qüestions, però també altres formes contemplables, que en els darrers dos segles i a l'Europa occidental s'han bandejat enormement, però que estan a l'origen del concepte de democràcia de la nostra Atenes passada, que és també, determinats espais de deliberació i decisió, que siguin escollits per sorteig per tenir mostres de ciutadania d'acord amb allò que sempre diem la ciutadania real, o els problemes reals de la ciutadania.

Quan es fan documentals i informatius, normalment a les mostres d'entrevistats que es recullen barregen representants socials, sindicals, polítics, amb una mostra aleatòria de la ciutadania, que respongui, diguem-ne, al perfil del problema que s'està abordant, per tenir una idea global del problema. En canvi, en un parlament, òbviament, hi ha una determinada classe social, una determinada classe intel·lectual, una determinada..., escollida democràticament i legítima eh?, no estic qüestionant les bases legítimes d'aquesta elecció, però en tot cas que no és completa.

A mi em toca fer una interpellació, just quan acaba aquest debat, sobre la pobresa i sobre mesures de xoc contra la pobresa en la qual, òbviament, en una de les reflexions em tocava dir que els principals col·lectius víctimes de la pobresa a la nostra societat són els menors de setze anys, els estrangers no comunitaris –que, per cert, tenen prohibit el dret a vot i viuen en règim d'apartheid polític antidemocràtic a la nostra societat i, per tant, no tenen representants, ni partits, ni són escoltats en els debats, ni hi ha punts en el programa que responguin a les seves necessitats–, les dones treballadores en l'àmbit domèstic no reconegut i la gent gran que viu sola. I cap dels representants d'aquesta cambra, probablement –probablement, no sé si m'equivoco–, respon a cap d'aquests quatre perfils, i malgrat això aquesta cambra legisla sobre els seus problemes, no? Per tant, com a mostra d'explicar que no només a través d'enquestes ciutadanes, sinó a través de mostres ciutadanes en parlaments ciutadans, diguem-ne, escollits per sorteig, també seria una de les mesures contemplables d'aquesta revolució democràtica, que no passa només per la representació sinó també per la decisió directa.

Feta la reflexió inicial, i això sense treure cap mena d'importància i de felicitació als punts que incorpora aquesta ILP, i al fet que arribi en aquest Parlament a debat, nosaltres òbviament vam estar activament compromesos en la ponència de la llei electoral sabent que el nostre paper era molt col·lateral, però analitzant els diferents..., de fet, vam anar canviant la posició fins a aproximar-nos a diferents propostes que no havíem contemplat des del principi.

Nosaltres estem a favor o no de les llistes desbloquejades. Trobem que el que no se'n pot fer, de les llistes, és dir que estem a favor o no perquè són correctes però no són tampoc la clau de volta, entenem nosaltres, de moltes coses, perquè corren el risc, les llistes desbloquejades, de tenir una alta càrrega cosmètica. És a dir, el fet de donar la sensació a la ciutadania de poder escollir l'ordre dels seus candidats potser els dona la sensació que estan decidint molt. Dubtem molt que ningú alteri l'ordre de la llista de Convergència i canviï el president Mas per un altre, no? Vull dir, és..., òbviament, perquè el partit, diguem-ne, l'ha escollit, l'ha promocionat; vull dir, li considera unes qualitats, etcètera. I qui diu Convergència diu..., dubtem molt que si es presenta el David Fernández, doncs, alterin..., no?, i el facin fora i m'hi posin a mi. Ho dubtem molt, perquè, òbviament, jo expressaré que no ho vull, però a més a més, diguem-ne, s'haurà preparat la persona, el partit l'haurà recolzat, etcètera, amb la qual cosa

corre un alt risc de ser una mesura de gran valor cosmètic, que faci creure a la gent que està decidint sobre moltes coses. Fixeu-vos, els partits de nova fornada, els que estan sortint en l'últim any: com, malgrat celebrar processos interns, bàsicament, tothom sabia qui era el primer candidat, no?, i per tant des del principi..., perquè, bàsicament, es fan a partir d'un candidat. Per tant, corre aquest risc. I això ho diu un partit que sí que fa molts processos de participació, fins i tot per escollir candidats, que ens comporta moltes sorpreses, sobretot a nivell local.

Ens sembla perfecta la proposta de compliment de les promeses electorals. Ens sembla perfecta, perquè l'incorporàvem en la nostra proposta, i crec que érem els únics, el «parlament acordió»; ens sembla de llei, ho incorporàvem. També incorporàvem la representació dels escons en blanc; és a dir, el vot en blanc és una expressió de descontentament que hauria de comptar amb seients gairebé pintats de blanc per dir: «Escolta'm, hi ha tres –hi ha tres– persones que no tenen representació en aquest Parlament i que s'indignen.» Això no desestabilitza cap règim ni fa caure imperis, però, en tot cas, sí que és una representació, entenem nosaltres, adequada.

Les demarcacions electorals aquestes organitzades a nivell proporcional no sabem si són les millors o no; en tot cas, és matèria de debat. Els districtes uninominals: aquí sí que nosaltres ho hem debatut a bastament i ho hem comparat amb el sistema alemany, etcètera, i no li veiem el què. Entenem que pot derivar en un caciquisme evident, en un clientelisme molt més exagerat del que ja pateix aquest Parlament de forma permanent, un clientelisme de «jo et dono, sí, jo et prometo, jo gestionaré això teu, no?», etcètera. I m'ha agradat perquè, quan ha sortit a replicar al senyor Santi Rodríguez, el senyor Joan Botella ha dit: «Santi Rodríguez, deixi'm dir-li representant...» –com ho ha dit?–, «representant del Garraf.» I llavors jo me n'he quedat fora, exclòs. Jo sóc de Vilanova, igual que el Santi Rodríguez, i automàticament, perquè només n'hi pot haver un, uninominal, jo m'he quedat exclòs de la comarca del Garraf, una de les principals qüestions per les quals les demarcacions uninominals no ens acaben de fer el pes. Ara el senyor Santi Rodríguez ostenta la representació del Garraf i jo, doncs, sóc un dany col·lateral o alguna cosa així.

Els blocs electorals, absolutament d'acord; crec que és una reivindicació popular, professional, humanitària, que els blocs electorals estiguin estructurats en una altra..., o bé que desapareguin.

Estarem d'acord en la sindicatura electoral pròpia, passi el que passi i peti qui peti, perquè òbviament preferim que sigui aquí on es decideixin els criteris o en tot cas on s'avaluin els criteris de la llei electoral i no pas a un altre lloc.

Als catalans residents a l'exterior se'ls proposa un districte uninominal en aquesta proposta d'ILP i, en canvi, sumen més, ara mateix..., en aquests quatre anys n'han marxat molts més, sumen més per ser mereixedors de més d'un escó en el Parlament; de fet, en sumarien uns cinc, d'escons, calculem nosaltres, en el

Parlament, d'acord amb la condició política de catalans a l'exterior.

I una última reflexió. Nosaltres entenem que el principal escull que són els dos terços del Parlament que han de votar a favor d'una reforma de la llei electoral fan molt difícil la seva pròpia reforma, per les explicacions que deia abans, i que probablement sigui en el marc d'un procés constituent que ha de venir ben aviat, d'una assemblea constituent de càrrecs electes que no hagin de tornar a ser escollits mai més, que tinguin només la funció de constituir la nova república o de constituir les noves bases de la nostra societat, com a Islàndia o com a l'Equador s'ha fet recentment, que en pugui sortir una llei electoral que respongui a criteris de ciutadania i de ciutadans populars, i no respongui a criteris segons els interessos dels partits polítics.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies, presidenta. Per argumentar el vot contrari a l'esmena a la totalitat... *(Pausa.)* Perdó?

La presidenta

Un moment. Sí, sí.

Marina Geli i Fàbrega

És la falta de costum, senyor Corominas. *(Rialles.)*

La presidenta

Sí. Ja pot començar, senyora Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Per argumentar, amb molta simplicitat, en el poc temps, el vot contrari a l'esmena a la totalitat. I per agrair als promotors el contrari, l'aixopluc de Ciutadans pel Canvi –sense ells no hauria estat possible–, i els noranta mil signants i el relator. Per quatre consideracions, entenc. Primer, perquè és una reparació històrica. Segon, perquè ens obliga que abans del juliol tinguem una llei electoral catalana –ens obliga, ens interpella, ens empeny. Tercer, perquè serà un exemple de com no menystenir la democràcia participativa i deliberativa; una ponència en curs de llei electoral i una iniciativa legislativa popular, al contrari, reforcen. I quart, per continguts. Ens obliga a revisar la proporcionalitat territorial i de l'acostament del vot dels ciutadans. Segon, ens obliga a poder fer que els ciutadans triïn, prefereixin persones i partits alhora. Tercer, a una sindicatura catalana electoral. I quart, obligat en aquests moments que corren, sobrietat, transparència i sobretot també equitat i qualitat en el rendiment de comptes i en la informació dels programes electorals a les eleccions.

Ho reitero, moltes gràcies, perquè avui segurament fem un pas més cap a allò que teoritzem. La qualitat democràtica està pendent. Gràcies.

La presidenta

Ara sí, toca a l'il·lustre senyor Lluís Corominas, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Lluís M. Corominas i Díaz

Gràcies, presidenta. Demanar disculpes a la diputada Geli. I, en tot cas, agrair a la comissió promotora la presentació de la iniciativa legislativa popular, als seus membres aquí presents, companys exdiputats i diputades, i també al professor Botella per la seva explicació, com sempre, doncs, molt correcta i molt qualitativa. Ara en parlaré una mica. De fet, el rigor del plantejament que s'ha fet avui en aquesta ILP, doncs, ens ajuda, i també la porta oberta que han deixat a la seva tramitació posterior ens ajuda, segur, a la ponència.

Només un breu esment a la història d'aquesta ILP. És cert, i s'hi ha fet referència per part del diputat Santi Rodríguez, que l'inici d'aquesta tramitació realment va ser una mica surrealista, eh? Perquè que un govern que tira endavant una comissió per fer una llei electoral..., part d'aquest Govern, doncs, presenti una iniciativa legislativa popular quan encara estaven tramitant aquesta comissió, realment, no era del tot..., no s'entenia massa bé. Però, en fi, mirem endavant.

És una proposta que cal incorporar, és una proposta molt respectable, igual que la resta de propostes que han vingut dels partits polítics, i que, evidentment, al costat de la ponència conjunta que estem fent, el que hem de fer és mirar d'arribar al final i que hi hagi llei.

Recordo breument la proposta de Convergència i Unió, per fer memòria: 2003, set circumscripcions en aquell moment, ara vuit, en el nostre plantejament, amb part del Parlament, un 40 per cent, escollit directament, en votació amb aquests districtes uninominals que no li agraden al senyor Arrufat, i la resta, amb llista. Recordo també que plantejàvem una sindicatura electoral forta i també, al final, doncs, amb un resultat d'una alta proporcionalitat, que després m'hi referiré.

Respecte a la proposta de la ILP que avui es presenta, ens agrada. Hi han molts elements que compartim, molts elements que, com deia abans en Jaume Bosch, també, hem anat incorporant en els debats que hem fet de la ponència i que ja formen part d'un text mínim en què estem d'acord. I, per tant, des d'aquest punt de vista, doncs, ho veiem en positiu. D'una banda, a més participació més escons; innovador, i que pot incentivar, evidentment, la participació electoral. De l'altra, una sindicatura electoral forta, com la que compartim nosaltres, signe també d'autogovern. També el vot preferent o les llistes desbloquejades, que, tot i que inicialment nosaltres en el planteig del 2003 no ho fixàvem, estem completament d'acord a incorporar-ho si aquesta fórmula fa consens. I també totes les mesures de qualitat democràtica que incorpora aquesta llei, que no és només, senyor Arrufat, escollir uns diputats, la llei electoral, sinó que incorpora tota una sèrie

de mesures de qualitat democràtica, d'avaluació també, que evidentment fan que es pugui considerar més enllà d'una simple adscripció matemàtica de diputats.

L'actual ponència hem estat treballant en mesures que afavoreixen la participació electoral, el vot anticipat, l'avaluació o la publicitat dels procediments democràtics interns. També les mesures que afavoreixen la proximitat entre votants i representants. De les dues fórmules, del vot directe i del vot preferent, ho reitero, nosaltres estem a favor de les dues, de les dues a part, de les dues combinades, com sigui. I, per tant, aquest no és un obstacle per a nosaltres. En tot cas, allò que faci consens ens semblarà bé: si és el vot preferent, el vot preferent, i si és que part del Parlament s'esculli amb vot directe en districtes uninominals, doncs, això també ens està bé, evidentment, que era la nostra proposta. També hem parlat d'interventors i apoderats. I també de l'avaluació. A l'actual ponència ens hem posat d'acord en molts temes.

On és el problema? On rau el problema? El problema rau en el consens sobre el sistema electoral. I és consens i sistema electoral, no és només sistema electoral, perquè hi ha hagut, doncs, gairebé un esport aquests últims sis anys a Catalunya a veure qui feia més sistemes electorals i anar posant propostes matemàtiques a sobre la taula. I aquest no és el problema. Ens hem oblidat del primer: consens, dos terços com a mínim, consens en el sistema electoral. I a la part del sistema en tenim molts, els que vulgueu, ens hem fet especialistes, en tenim cinquanta, seixanta simulacions. I, bé, ja està, ja les tenim. Però no hi ha consens. I, per tant, si no parlem de com fem consens –hi ha fórmules de com fem consens, que per aquí, doncs, no n'han vingut gaires, de propostes, per entendre'ns–, doncs, malament.

Qui l'ha intentat, el consens? Qui ha mogut les seves posicions? Qui ha escoltat les posicions dels altres? Qui s'ha amagat en la proposta pròpia per no tenir llei electoral? Qui a hores d'ara encara no ens ha presentat cap proposta i en canvi ha tombat totes les altres?, com deia abans molt bé en Jaume Bosch. Evidentment, si anem per aquest camí no tindrem llei electoral perquè ens assenyalarem uns als altres i al final el que no hi haurà és llei electoral. I nosaltres volem que hi hagi llei electoral.

Evidentment, a on hem de posar més èmfasi –almenys nosaltres és l'única línia vermella que tenim– és en el debat de la proporcionalitat, el prorratge i l'assignació territorial dels diputats. És un debat profund, és un debat que afecta evidentment la manera d'entendre aquest Parlament. I, per tant, nosaltres el que sí que hem considerat és que els ciutadans no entendran que després de trenta-cinc anys de no tenir llei electoral pròpia el resultat sigui que els diem als ciutadans de Tarragona, Lleida i Girona que tindran menys representants en aquest Parlament a partir de la nova llei. Si aquest és el resultat, evidentment nosaltres no farem una nova llei electoral, ja ho hem dit altres vegades.

Els plantejaments de circumscripció, o recompte únic, o amb diverses circumscripcions, però que al final el prorratge afavoreixi molt més la circumscripció de

Barcelona, es basen bàsicament en dues fallàcies. La primera, que l'actual sistema beneficia Convergència i Unió, i la segona, que amb els altres sistemes es guanyaria molta proporcionalitat. La primera fallàcia: amb l'actual sistema es beneficia Convergència i Unió. En totes les simulacions que ens han portat aquí, totes, nosaltres ballem entre un i dos diputats, amunt o avall. Per tant, des d'un punt de vista de resultat, allò que diu: «No, és que massa calculadora.» Ei, nosaltres no, perquè sempre guanyem i guanyem bé. I, per tant, a nosaltres, no. I, per tant, posar proporcionalitat perquè a Convergència i Unió li va bé, no, no és aquest el tema.

I la segona fallàcia... Eh, i evidentment amb aquesta primera també deia abans el professor Botella: «I el futur és imprevisible.» No, el present és imprevisible, ja no cal que anem al futur. El present és imprevisible. Per tant, qui faci càlculs del que passarà segur que la vessa perquè actualment preveure els vots és molt complicat.

I la segona, que és que l'actual prorrateig, l'actual representació territorial d'alguna manera es pot millorar molt modificant aquesta assignació en el territori i que es pot millorar molt la proporcionalitat si modifiquem aquesta assignació de diputats territorials, això també és una fallàcia. Vostès saben, perquè hi ha estudis publicats per vostès mateixos, molts dels que estan en aquesta sala, que a nivell de proporcionalitat el resultat que hi ha hagut aquests anys és dels més alts tant a Europa com a l'Estat espanyol. I, per tant, aquest no és el tema. I en les propostes que se'ns han presentat o bé no es millora la proporcionalitat, que hi ha algun cas en què inclús la proporcionalitat és menor, o bé, en l'última proposta del PSC, després de tantes «garimèquies» sobre la proporcionalitat i el territori i tot això, es millora en 0,6 dècimes sobre cent. I, per tant, no els podem dir als ciutadans de Catalunya que no votarem una llei electoral perquè no ens posem d'acord en 0,6, però, en canvi, sí que perdrem tots els diputats territorials que porten al darrere. Perquè les actuals propostes es basen a perdre entre un 20 i un 30 per cent dels diputats de Tarragona, Lleida, Girona, Pirineu i Terres de l'Ebre. I aquestes són les propostes que tenim. I nosaltres és l'única línia vermella que tenim. No volem que al final d'aquesta llei s'hagi d'anar a Tarragona, Lleida i Girona a dir-los que tenen un 30 per cent menys de representants, que els quinze d'ara de Lleida passaran a ser deu, que els divuit ara de Tarragona i Terres de l'Ebre passaran a ser catorze, i que els disset de Girona passaran a ser tretze. Què en pensa de tot això el senyor Juli Fernandez, o què en pensa la senyora Núria Ventura, o què en pensen els diputats de tots els partits? Senyor Rafael Luna, què en pensa, de tot això? Que vostè no estaria aquí, al Parlament. Vostè no hi està d'acord, oi? *(Pausa.)* Em sembla molt bé. *(Remor de veus.)*

Vostès creuen que el resultat de tots aquests debats que hem fet durant aquests anys ha de ser, com s'ha fet amb les últimes propostes, que tres quartes parts del Parlament siguin de la circumscripció de Barcelona? Aquest és un debat bo, quan la proporcionalitat que milloraríem seria, ho reitero, en el millor dels casos

0,6 punts? Prou del debat de la major proporcionalitat traient diputats de Tarragona i de Girona i posant-los a Barcelona. És un debat fals –és un debat fals. I la proporcionalitat que en aquest moment tenim amb l'actual sistema o amb sistemes similars, amb més o menys circumscripcions, però amb l'actual representativitat dels diferents territoris, és una bona proporcionalitat en dret comparat, i vostès ho saben.

Bé, i evidentment, com que..., això d'alguna manera és la línia vermella nostra, i per això li ho he volgut explicar més, perquè a tot l'altre hi estem oberts –a tot l'altre hi estem oberts– i volem que hi hagi llei. Renunciem al sistema propi, tot el sistema propi, com deia també el senyor Bosch i com també més o menys ha insinuat el representant d'Esquerra Republicana, el senyor Roger. Nosaltres renunciem al nostre sistema a canvi de què? A canvi de tenir una llei ara i a tenir una llei moderna, una llei valenta, una llei que puguem aplicar ja, que puguem aplicar el 27 de setembre i, per tant, una llei que tingui aquest consens necessari.

Pesen massa les coses en què ens hem posat d'acord en aquesta llei i tot el que ja hem treballat a la ponència pesa massa perquè no hi hagi llei. I, per tant, també una mica de valentia a la resta de grups polítics que en aquest moment encara no estan en aquestes posicions per arribar a aquests noranta diputats. No val a dir que no ens agrada aquest sistema o l'altre i quedar-se sense fer cap proposta. Hi ha hagut com a mínim dos grups parlamentaris que això ho han fet. I els instem a anar cap al consens. Les propostes que més o menys han estat posades sobre la taula, de consens, en la ponència no són de cap dels partits polítics que les plantegem..., és la que fa consens. I tota la part que no és de sistema electoral pesa massa, ho reitero, perquè ens quedem sense llei també en aquest tram final.

En tot cas, evidentment, nosaltres no evitarem la tramitació d'aquesta iniciativa legislativa popular. Torro a agrair la seva presentació, perquè ens dona més pressió, però en positiu, perquè ens fa moltes propostes que valorem, que les incorporem, i que, en tot cas, ens fa que el debat encara sigui més ric i més d'avui.

I, evidentment, votarem en contra de l'esmena a la totalitat. Ara, no és cap avís, però sí que amb alguns grups polítics, amb alguns grups parlamentaris hem arribat a un acord. De què? Que la portarem a votació. I, per tant, aquesta vegada no es quedarà en ponència; aquesta vegada el contingut mirarem de portar-lo, en els propers mesos, aquí, en aquesta cambra. I, en tot cas, qui no hi estigui d'acord que digui per què, i, si no hi han els noranta vots, que se sàpiga per què no hi han noranta vots i per què no tenim nova llei electoral a Catalunya a partir d'aquest any 2015.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Atès que l'esmena a la totalitat de retorn de la proposició de llei ha estat rebutjada per 19 vots a favor i 114 en contra, aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

(Aplaudiments forts i perllongats. Remor de veus.)

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures d'urgència social
(tram. 300-00268/10)

Continuem amb l'ordre del dia i amb el tretzè punt, que és la interpel·lació al Govern sobre les mesures d'urgència social. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

(Persisteix la remor de veus.) Senyors diputats i senyores diputades, si volen sortir de l'hemicicle, facin-ho ja. (Pausa.)

Senyor Arrufat, quan vulgui.

Quim Arrufat Ibáñez

Gràcies. (Pausa.) Bé, bon dia de nou. S'ha argumentat recentment que al voltant d'un 60 per cent de les mesures proposades i acordades en aquest Parlament en el Ple monogràfic sobre la pobresa han estat ja realitzades pel Govern. Més recentment encara hem vist com un acord sobre una data electoral, que al nostre entendre havia de tenir lloc més aviat del que finalment s'ha col·locat, també comportava una sèrie d'acords al voltant de mesures socials.

Al nostre entendre..., i tot plegat coincideix, a més a més, amb la victòria electoral d'un partit d'esquerres, o d'una coalició de partits d'esquerres, a Grècia, que ha iniciat el seu mandat amb un pla d'emergència social, amb un pla de xoc, per frenar algunes de les situacions més agudes de les conseqüències més desagradables, més cruels, d'una crisi social que, òbviament, no és fruit de l'atzar dels déus, sinó que és fruit de sistemes polítics, decisions polítiques i sistemes econòmics que generen pobresa, precarietat, desigualtat i, en darrera instància, misèria.

Fruit de tot plegat nosaltres hem trobat pertinent, i a més a més sentint com el president, en la darrera roda de premsa –això ho teníem planificat d'abans–, en tot cas, també feia esment d'una sèrie de mesures d'urgència social, portar a debat, justament, tota una sèrie de conseqüències que està tenint la crisi, fruit, com dic, d'una sèrie de decisions polítiques i les seves conseqüències –per tant, el retrat d'un país que no brilla, d'un país que viu en la foscor– i interpellar el Govern al voltant de quines mesures d'urgència, d'emergència social, està disposat o està pensant a prendre per fer front a algunes de les principals misèries, a algunes de les principals pobreses que estan afectant el nostre país.

De pobreses, n'hi pot haver, en una societat, de dos tipus: la que respon a una escassetat generalitzada de

recursos, en què, per tant, no hi ha prou aliments per a tothom, no hi ha prou energia per a tothom, no hi ha prou llars per a tothom, no hi ha prou recursos per a tothom, i això, doncs, respondria a una pobresa que nosaltres fa molts anys, per no dir gairebé un segle, que no vivim en el nostre país.

I després hi ha un altre tipus de pobresa, no?, que és una pobresa purament política, fruit d'un determinat ordenament jurídic i polític de la nostra societat que es basa en la desigualtat: de recursos, n'hi ha; de llars, en sobren; de llum, n'hi ha, i, d'energia, n'hi ha.

Beneficis, les empreses energètiques en fan a cabassos. De pisos, com deia, no és que en faltin: es desnona la gent per plaer, per gust, perquè si bé hi ha necessitat habitacional, en tot cas, sí que hi ha centenars de milers de pisos buits, molts d'ells, cent mil en concret a Catalunya, en mans de la banca i en desús. De gana, n'hi ha, però de menjar en sobra: de menjar, n'existeix, al mercat; de fet, se'n llença molta quantitat.

En general de recursos econòmics, també en forma monetària, n'hi ha, en la nostra societat, però estan molt mal repartits. Sense anar més lluny, ahir mateix Abertis, aquesta empresa tan nostrada, que viu de l'erari públic i dels acords amb l'erari públic, manifestava uns beneficis de 655.000 milions d'euros. Si és una empresa que no fa negoci en el mercat privat, sinó que és una empresa que viu dels contractes públics –per tant, dels diners que li transferim com a Administració, per tant, com a ciutadania–, 655.000 milions de beneficis declarats per Abertis són 655.000 milions directament que es resten dels comptes públics que podrien anar destinats a paliar aquesta pobresa.

Per tant, decisions polítiques que fan que en la nostra societat hi hagi recursos, que estiguin molt mal distribuïts, es pateixi, per tant, la misèria per part d'una part important de la societat a canvi de la riquesa de la qual «disfruta» una altra part important, o una part minoritària però políticament molt important de la societat.

Algunes d'aquestes decisions polítiques que s'han pres deliberadament en els darrers temps..., com la mateixa reforma laboral, una necessitat de competitivitat de nivell internacional, que ha fet prendre la decisió que, per ser competitiu, la forma més fàcil de fer-ho és enfonçar el nivell salarial de la gent, i, per tant, ser més rendibles a nivell internacional.

Però, a més a més, tota aquesta situació ha generat... –que ha anat *in crescendo* en els darrers temps–, ha generat noves pobreses i noves realitats que fins abans no teníem, i que, per tant, necessiten noves polítiques per atendre-les. Ens surten certament molt cares, la desigualtat social i la desigualtat política; ens surt molt cara, en termes de pressupost públic, la guerra de classes, la lluita de classes que hi està havent, en la qual els rics estan guanyant per golejada a la majoria social d'aquest país. Ens surt molt car perquè s'hi ha de respondre cada vegada amb nous programes, amb noves mesures a causa de l'aparició de noves pobreses.

Existeix ja en el nostre país, de forma descarada, i som un dels països d'Europa on més existeix i de for-

ma més visible, la pobresa laboral; és a dir, tota aquella gent que treballant viuen sota el llindar de la pobresa. Actualment, a Catalunya són al voltant de 500.000 persones, però, a més a més, en els darrers vint anys també ha afectat, aquesta pobresa laboral, l'estructura de la riquesa del nostre país, on cada vegada, no?, el tant per cent representat pels salaris és menor i el tant per cent representat pels beneficis és major, eh? La mateixa estructura de la riquesa al nostre país ha estat variada per aquesta nova pobresa laboral. És més, el 2003 la Unió Europea es va inventar un nou índex per poder avaluar aquesta pobresa laboral, que abans, doncs, no devia ser tan important perquè no la valorava, que es diu *in-work poverty risk* –el risc de pobresa amb treball, en el treball.

Càritas atén..., un 12 per cent de les persones que atén són persones que treballen, i un 4 per cent de les persones que atén són persones pensionistes, que tenen una pensió i que en teoria no haurien de recórrer als serveis de Càritas. En el cas de la Creu Roja, un 16 per cent de les persones que atén són persones amb treball, amb feina; és a dir que cobren, la meitat d'aquestes, menys de 600 euros al mes, segons Creu Roja.

La reforma laboral, com deia, òbviament, ha comportat unes conseqüències, com és que el 13 per cent de la massa laboral, o sigui, de la massa de treballadors, que tenen feina, tenen un sou igual o menor al salari mínim interprofessional. I ja em diran vostès si amb 645 euros al mes es pot mantenir un mateix en aquesta societat tal com està i, a més a més, mantenir la seva pròpia família. I un 20 per cent de la gent que treballa ho fa amb contracte temporal.

Això sense comptar que vivim en una societat amb un índex insuportable, en termes d'economia productiva, en termes econòmics, d'atur, de persones que no treballen, i que, per tant, no cotitzen, i que, per tant, a més a més, ho passen doblement malament: 234.000 llars de Catalunya no tenen, cap dels seus membres, feina. I això és molt greu. I això, a més a més, és enormement car per a una societat. I 90.000 llars no tenen cap tipus d'ingrés, és a dir, viuen al llindar de la indigència.

Però, a més a més, ha aparegut una nova pobresa, que, de fet, ja existia però que s'ha incrementat fins a ser un fenomen social extremadament preocupant, com és la pobresa energètica. Es calcula que al voltant de 800.000 llars no tenen la temperatura adequada a casa –la temperatura adequada–, i això és summament important perquè afecta directament la salut, i, per tant, a més a més, repercuteix en més costos a l'Administració pública si s'ha d'atendre més població per emmalaltir molt més sovint a causa de no poder regular adequadament la temperatura.

La mateixa Associació de Ciències Ambientals, fent un càlcul del 96 al 2011 de l'afectació d'aquesta pobresa energètica en termes de morts, en termes de morts provocades per una mala temperatura a la llar, situa l'increment de 400 persones a 1.500 l'any 2011, probablement degudes per causes de pobresa energètica.

I a això hi hem de sumar, òbviament, ser la comunitat autònoma de l'Estat espanyol líder en desnonaments.

Allò que altres països, com justament Grècia abans que guanyés Syriza, no implementaven per un simple tema d'emergència humanitària. És a dir, per què desnonem un munt de famílies que no tenen on anar si els pisos dels quals marxen queden buits? Ni se'ls ven, ni se'ls compra, ni s'usen, ni es lloguen, perquè queden buits.

Quin sentit té incrementar l'emergència social i humanitària a la nostra societat per no re, per no beneficiar ningú, per pur egoisme, per pur plaer destructiu dels més rics? No té absolutament cap mena de sentit. Del 2007 al 2011, 115.000 desnonaments, 115.000 execucions hipotecàries iniciades..., del qual és pertinent recalcar que el 57 per cent dels quals són per casos de lloguer, no?, amb la qual cosa no només parlaríem d'afectats per la hipoteca, sinó òbviament d'impossibilitat d'arribar a pagar el lloguer.

Una altra nova pobresa, no tan nova, però en tot cas que també esdevé un fenomen central en l'estructura de misèria de la nostra societat és la pobresa infantil que afecta un 26 per cent dels menors de setze anys, que ja estan en risc de pobresa; és l'índex més alt d'Europa, és preocupant, és l'índex més alt d'Europa. I aquí hi ha una responsabilitat directa de l'Administració pública a fer que no sigui l'índex més alt d'Europa i, a més a més, a corregir-ho.

I, finalment, retallades en la protecció social que han afectat greument els drets socials i els nivells de misèria del nostre país. La renda..., la PIRMI abans era un dret subjectiu, es considerava un dret..., amb un pressupost obert; ho ha deixat de ser, ara té un pressupost tancat, i hi accedeix qui..., fins on arriba el pressupost i no pas fins on s'ho mereix, fins on compleix els requisits la persona o les persones afectades. I el nou fons social que han pactat entre CiU i Esquerra pot abastir un màxim de trenta mil persones, calculem, però hi ha 230.000 persones, llars, perdó, sense feina, i, per tant, és molt més greu el problema social del que aquestes petites mesures podran resoldre.

I, perdó, perquè m'he excedit del temps. Aquí ho deixo. Fins després.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat –senyores i senyors diputats–, vostè ha fet referència en aquesta primera intervenció a tot un seguit, podríem dir-ne, de reptes, no?, de qualsevol societat que vol defensar el seu estat de benestar malgrat els atacs d'aquesta crisi econòmica i social que estem patint. Uns reptes davant dels quals les receptes no poden consistir només, efectivament, en retocs en àmbits concrets, ni tampoc, i només, en més inversió social, que també, eh?, per descomptat.

Vostè ha fet referència a diverses magnituds o vessants o cares de la pobresa, a la creixent demanda d'atenció

que requereixen les persones, no només pel fet de fer-se grans, sinó, hi insisteixo, per l'impacte de la crisi. I ha parlat efectivament de perfils, no?, alguns ben coneguts, persones que sempre han estat excloses del sistema i, per tant, persones amb pobresa severa i molt greu. Però uns perfils fins fa uns anys, no diria menys, però almenys uns anys, desconeguts, persones o llars on les persones, algunes d'elles, treballen però no poden arribar a final de mes, tenen risc de perdre el seu habitatge; els treballadors pobres, com fa anys que ens adverteixen diversos agents socials, per exemple, els sindicats o el mateix Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya. Per tant, també aquest perfil de l'exclusió residencial.

Crec que allò més greu i que vostè també ha esmentat és l'increment de l'escletxa entre les persones que més tenen i les que menys tenen, que acaba suposant una monopolització de les oportunitats, no?, una desigualtat també en l'accés de les oportunitats. L'OCDE ens assenyala ja fa temps que els ingressos del 10 per cent de la població més rica no van caure durant el període més abrupte de la crisi i, en canvi, els ingressos del 10 per cent més pobre, per dir-ho d'alguna manera, es van anar reduint un 14 per cent cada any. Per tant, la polarització és evident, i no cal anar lluny, no cal anar a Europa o no cal anar a Grècia, perquè evidentment aquesta polarització també la patim a casa nostra.

I si la desocupació fa més greu aquesta exclusió social, l'ocupació precària, que n'hi ha i n'hi ha força, doncs, també la fa augmentar, i això també..., vostè ha fet referència a informes de Càritas, etcètera; Foessa, de fet, ho està també denunciant.

Davant d'això, és evident que s'imposa un canvi de paradigma; el creixement econòmic és indispensable, però no per créixer per créixer, sinó precisament perquè tothom se'n beneficiï. I, en aquest sentit, podríem parlar de valors, i vostè ja n'ha fet servir alguns quan parlava de l'egoisme, no?, i aquí també hi hauria molt espai per debatre, perquè aquest és un tema molt interessant.

En tot cas, jo el que voldria anar és d'allò més general a allò més concret, perquè vostè demanava pla de xoc o les mesures concretes, no?, que tenim en aquests moments a sobre. Jo el que voldria és començar dient que no ens podem limitar a tapar forats, encara que, a vegades, malauradament, amb la situació, amb el risc de pobresa, amb les dades que estem coneixent, també en aquestes darreres setmanes, un primer element clarament és el de poder donar eines i respostes a les persones que estan més afectades per la crisi. Però en aquest no limitar-nos a tapar forats hi ha clarament una voluntat, i jo li he de dir que és la voluntat d'aquest Govern, però estic convençuda que de tots els governs, d'impedir que l'efecte amortidor que tenen les polítiques socials no quedi encara més i més erosionat.

Algunes de les desigualtats que són causa dels índexs de pobresa que tenim en aquests moments requereixen reformes molt més estructurals. La dualització del mercat de treball, ja que vostè hi ha fet força referència i a mi és un tema que, doncs, també m'esperona en

particular, parlar del mercat de treball i la seva dualització, o els mateixos desequilibris que encara existeixen entre homes i dones. Aquestes són causes, també, prèvies, de desigualtat que després ens porten al dia a dia, no? En tot cas, una recuperació econòmica que ha d'anar lligada a la disminució de les desigualtats, com li deia abans; la principal seria la reducció d'aquesta distància entre les persones que avui són més riques i ho són més que abans de l'inici de la crisi i aquells que cada dia que passa perden més del seu poder adquisitiu.

Quan parlem de taxes de risc de pobresa i de grups d'edat, vostè ha fet referència als menors, a la infància, als menors de setze anys, amb unes taxes de risc de pobresa que són jo crec que absolutament intolerables, i per això es centren els esforços de tantes i tantes polítiques públiques, i moltes d'elles, afortunadament, en aquest país consensuades i acordades amb un instrument com pot ser el Pacte per a la infància. La taxa de risc de pobresa abans de tot tipus de transferències socials és del 44,1 per cent i, si comptabilitzem el conjunt de transferències, es redueix fins al 19,8 per cent, es redueix, malgrat que estem parlant d'un 19,8 per cent.

Vull dir amb això..., i observant quines són aquestes transferències, de què parlem quan parlem de transferències socials, hem analitzat que el 97 per cent del pressupost que es destina a prestacions de caràcter econòmic dins del sistema de protecció social té com a font de finançament l'Administració de l'Estat. Jo sé que això vostè ja ho coneix. Perquè estem parlant de les pensions, estem parlant de les prestacions que tenen a veure amb les famílies i amb l'àmbit de l'ocupació. Però, tot i aquestes mancances i tot i que el gruix d'aquestes prestacions socials..., que sobretot amb uns perfils d'edat determinats, clarament les persones grans, que són les perceptores de les prestacions de jubilació, per exemple, a Catalunya hem pogut anar construint un sistema de protecció que deriva en molt bona part, però no només, de la nostra Llei de serveis socials, que contempla fins a seixanta-cinc tipus de prestacions de caràcter econòmic a persones i noranta tipus de prestació de serveis.

També d'aquesta anàlisi es desprèn que una bona part d'aquestes prestacions s'adrecen a la cobertura de necessitats bàsiques, que té a veure, doncs, amb la complementació de les pensions més baixes, els ajuts d'urgència social, els ajuts al lloguer, etcètera. Un segon bloc, quantitativament, diguem-ne, com a gruix, menys important, seria la prevenció de situacions de risc i la reducció de la vulnerabilitat. I en un tercer bloc de caràcter més universal hi trobaríem l'accés a la igualtat d'oportunitats, l'accés als recursos, en definitiva.

Vull dir amb això que la composició també del nostre model i el desenvolupament de l'estat del benestar que ens remet a un marc institucional determinat, que és el de l'Estat espanyol, i al desenvolupament que s'ha anat produint des de l'inici de la democràcia fins a l'actualitat, una descentralització competencial molt prima, que en aquests moments es veu agreujada per un afany recentralitzador precisament de les compe-

tències en l'àmbit social, doncs, també ens donen unes dificultats, diguem-ne, determinades, però, tot i així, davant d'això, estem treballant.

Tenia alguns apunts sobre l'àmbit de la fiscalitat, que crec que també convé de destacar, però, en tot cas, i, per anar entrant en matèria, perquè, si no, em menjaré el temps, vostè demanava accions immediates i feia referència a allò que l'altre dia anunciàvem i compartíem amb les entitats socials, que és el grau de compliment de les mesures que es deriven del passat Ple de pobresa, aviat farà un any.

Jo he de reiterar que hi ha aquest grau de compliment, que evidentment no és del cent per cent, perquè hi han mesures que estan en execució permanent, però que, com no pot ser d'una altra manera, hem de poder explicar i amb tota transparència els avenços que s'han produït, i en aquells que no s'han produït al cent per cent, doncs, el motiu i continuar-hi treballant, evidentment.

Deixi'm que faci referència ja a l'apartat de propostes concretes o de programes concrets que o bé ja estan en execució, o bé es veuran reforçats a partir de l'execució del pressupost de l'any 2015, quan finalment puguem aprovar-lo i posar-lo en marxa.

Un aspecte prioritari té a veure amb els programes socials d'habitatge i la lluita contra l'exclusió social residencial, aquesta a què vostè feia referència, amb un esforç per incrementar amb gairebé 3 milions d'euros les partides que ja el 2014 ja s'havien vist també incrementades respecte d'anys anteriors. I, en aquest sentit, estem parlant de recursos propis de la Generalitat de Catalunya amb una aportació final de 61,2 milions d'euros, que és la més elevada de totes les comunitats en aquesta finalitat. També és veritat que tenim una realitat singular pel que fa a l'exclusió residencial i a les problemàtiques que se'n deriven. Però, en tot cas, disposarem de noves convocatòries d'ajut al lloguer i d'altres prestacions per garantir la permanència de quaranta mil famílies, quaranta mil, en el seu habitatge habitual. Estem parlant d'augmentar per segona vegada consecutiva i en un 20 per cent les actuacions que es van dur a terme l'any anterior, també amb mesures extraordinàries i urgents, perquè estem parlant d'això, d'urgència, per protegir deutors hipotecaris i per facilitar que les persones puguin romandre, puguin continuar en els seus lloguers, en els seus habitatges de lloguer.

Com sap, també estem treballant amb regulació de diferents disposicions per mobilitzar habitatges buits –aquesta també és una preocupació d'aquest Govern, hi estem treballant–; habitatges buits que provenen d'execucions i de dacions hipotecàries. I, a partir d'aquí, una dotació també extraordinària sobre rehabilitació d'habitatges, etcètera.

En l'àmbit de la creació d'ocupació, vostè sap que hi ha almenys dos, però fonamentalment un projecte de llei a punt d'entrar a discutir-se o ja a punt de discutir-se en aquest Parlament, que té a veure amb l'ordenació del sistema d'ocupació i Servei d'Ocupació de Catalunya, la consolidació de la garantia juvenil, on hi ha una aportació important des d'un punt de vista econòmic per tal de poder treballar en l'àmbit de

l'ocupabilitat, la intermediació i l'emprenedoria entre les persones més joves.

I tindrè temps suposo de referir-m'hi en el següent torn, però pel que fa a la renda mínima d'inserció –vostè l'esmentava com una prestació–, sap que és un programa que veurà incrementada la seva dotació pressupostària aquest any 2015; de fet, es situarà en uns nivells molt alts, els més alts de la història. Però crec que tan important és destacar aquesta major dotació com l'impuls a programes que acompanyen aquesta prestació econòmica, que tenen per beneficiaris els perceptors de la renda mínima i que tenen a veure amb programes de millora de la seva ocupabilitat.

I espero, a la segona part, poder continuar explicant les mesures que podríem interpretar que formen part d'aquesta pla d'actuacions immediates.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, és evident, i no crec que ningú ho dubti, que la conselleria de Benestar Social intenta fer tots els programes, amb el pressupost que té, possibles per intentar pal·liar el màxim nombre de situacions de misèria que existeixen. Òbviament, el problema polític de fons no és que la gent sigui pobre perquè vol, sinó perquè la porta a ser pobre una situació de desigualtat, que algú es queda molts recursos i no en deixa per a la resta, en una situació d'escassetat de recursos, que és la situació habitual en totes les societats, que hi hagi un nombre finit de recursos.

Nosaltres, òbviament, quan vam entrar en el Parlament, vam fer unes primeres propostes, en el primer discurs d'investidura, que no van ser ateses amb la correspondència que nosaltres creïem que era necessària..., que era convocar les grans empreses, sobretot aquelles que viuen o bé dels recursos bàsics de la ciutadania, com és l'energia o l'abastament d'aigua, etcètera, o bé directament de l'Administració pública, i que tenen beneficis multimilionaris, fins i tot es permeten el luxe d'anar a competir per mig món i anar a fer projectes per mig món, però que tenen la seu aquí i tenen la seva clientela aquí, i d'elles en depèn bona part del benestar de la ciutadania d'aquí, convocar-les per demanar-los fins a on..., o sigui, què estaven disposades a fer per pal·liar la situació de greu desigualtat i de greu misèria que hi ha al nostre país.

Això, òbviament, requereix una habilitat política, una fortalesa democràtica que, en tot cas, no hem vist en aquest Govern a l'hora de plantar-se davant d'aquestes grans multinacionals, amb seu aquí, de famílies d'aquí, és a dir que es passegen en Ferrari per aquí, per entendre'ns, per plantejar-los que compartissin –que compartissin. Dels 655 milions d'Abertis, què estava disposat a fer per reactivar l'economia, òbviament, perquè és una de les vies de sortir de la misèria, però també per pal·liar la situació greu que es viu en

aquest país? A quantes llars estaven disposades a donar electricitat gratuïta, per exemple? A quantes llars estan disposades a donar electricitat gratuïta les grans multinacionals elèctriques que operen aquí, que són d'aquí, que paguen els seus impostos aquí i que, en canvi, s'enduen alts nivells de dividends?

Miri, hi ha un sociòleg, Zygmunt Bauman, que va escriure una cosa que a nosaltres ens fa reflexionar molt i que crec que hauria de fer reflexionar molt a tothom, també a aquestes grans fortunes, també a aquests grans capitals, que fan els seus diners en una situació de misèria, de desigualtat, a la nostra societat. Deia: «Un pont no es col·lapsa quan la càrrega que sosté supera la força mitjana dels diferents trams. El pont es col·lapsa molt abans, quan el pes de la càrrega sobrepassa la capacitat sustentadora d'un dels trams, el tram més dèbil. El tram més dèbil és el que decideix el destí del conjunt del pont.» És a dir, un pont no cau perquè caiguin tots els seus trams, perquè són incapaços d'aguantar la càrrega general, sinó perquè el tram més dèbil s'ensorra, s'ensorra en realitat el conjunt del pont i ens quedem sense pont.

El tram més dèbil de la societat, ara mateix, és aquell que està a punt d'ensorrar-se, si no s'està ensorrant ja, i amb ell es pot ensorrar la societat sencera darrere.

I és cert, hi ha una distribució desigual de les funcions de cadascuna de les administracions en aquest estat espanyol, que és molt hàbil d'haver-se organitzat com s'ha organitzat. I, d'entrada, i entre altres coses, per això en volem sortir cames ajudeu-me, perquè és una distribució absolutament desigual de les funcions de cadascuna de les estructures administratives. Qui decideix com es fa la misèria i on envia la misèria és l'Estat espanyol, qui decideix els sous mínims, qui decideix les prestacions d'atur, qui decideix les pensions, qui decideix desnonar, qui decideix la Llei hipotecària, qui decideix com pactar el deute, qui decideix..., qui té la sobirania per fer això és l'Estat espanyol.

En canvi, qui té la competència per pal·liar tot allò que no funciona d'aquesta estructura són les autonomies, no?, que, a més a més, i no gratuïtament, se'ls retira bona part de les aportacions que fa l'Estat amb programes concrets, perquè òbviament ja s'espavillaran les autonomies amb els diners que tinguin per fer el que puguin amb la seva població; en tot cas, tenen elles les competències de pal·liar els descosits de les polítiques de l'Estat central. Però, a més a més, qui pateix les conseqüències directes i les veuen dia a dia són els ajuntaments.

Per tant, és òbviament una estructura centralitzadora de poder cap a l'Estat, de decisió sobirana cap a l'Estat central, però centrifugadora del repartiment de misèria i de qui l'ha de solucionar, qui l'ha de patir i qui li ha de posar remei.

Nosaltres, òbviament, no ho he fet en aquesta intervenció, hem preparat una sèrie de propostes concretes, que exposarem en la moció que presentarem d'aquí a dues setmanes i que espero que donin peu, doncs, a debat i a acords perquè puguin tirar algunes d'elles, almenys, endavant.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable consellera senyora Neus Munté.

La consellera de Benestar Social i família

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, la seva mateixa interpellació ja dona peu a debat i a reflexió, cosa que també li agraeixo. I en aquesta referència sobre el grau de distribució de competències, de responsabilitat, de centrifugació, no només dels dèficits, sinó també de les responsabilitats, doncs, crec que tenim un terreny i un espai de molt acord, no?, en definitiva.

Jo abans li deia i li parlava de la fiscalitat, amb el benentès que tenen una funció distributiva i compensatòria, de la que no hauríem d'haver mai dimitit, no?; però, en tot cas, que també sabem i coneixem que l'Estat espanyol és un dels països, precisament, de la Unió Europea on aquesta capacitat distributiva dels tributs és més feble.

Dir-li –segur que vostè això també ja ho coneix– que en l'àmbit dels impostos sobre els que tenim competències normatives, hi ha aquesta voluntat, precisament, de posar en relleu la necessària progressivitat del sistema, i les rendes més altes tenen una pressió fiscal –això és sabut– més elevada que la resta de l'Estat. És el cas dels impostos sobre patrimoni, sobre la renda, amb uns tipus marginals que són superiors als estatals, i que s'han fet intents, també, com vostè sap, per incorporar nous ingressos de tot tipus –els podria mencionar però seria molt llarg– i la voluntat no és altra que disposar de més recursos, precisament, per les polítiques socials, aquestes sobre les que majoritàriament parlem d'ensenyament, parlem de sanitat, parlem de serveis socials, d'habitatge.

Disposem de les competències més àmplies, però, en canvi, les decisions estatals, la reforma de lleis, ens obliga moltes vegades a fer canvis sobtats, no? I, per tant, aquí tenim una dificultat evident. Li deia: esforç per incorporar a la fiscalitat, doncs, un aspecte, una mirada o, una dimensió més social, clarament. Per exemple, és el cas de l'impost sobre els habitatges buits: volem posar aquesta fiscalitat, com deia, al servei, també, d'aquest estat del benestar que tenim, certament tocat, no?

Una cosa són les prioritats, l'altra és qui és el responsable de la caixa i qui té les competències i no només les competències, sinó les eines, les capacitats necessàries per poder aplicar i per fer aquesta distribució correcta. A partir d'aquí, frens a la inversió social en tenim molts altres, amb els quals també hi estem treballant, derivat d'aquest mateix Parlament, mocions que, doncs, insten a un pla de lluita contra el frau fiscal, per exemple, però aquest és un tema que donaria, doncs, per molt més.

Permeti'm, amb el temps que queda, entès que una mica el paraigua de la seva interpellació té a veure sobretot amb aquesta pobresa, vostè parlava de misèria i de fem el que puguem, però no en fem res, no? de bones intencions, sinó que, com li deia abans, crec que l'esforç fonamental ha de ser no només aquest de tapar

forats. De fet, hi ha també una reflexió molt interessant, que l'altre dia..., de fet, això ho treballàvem al Departament, a Anglaterra la Comissió independent sobre el futur de l'atenció sanitària i social diu clarament que el desequilibri entre la inversió en serveis socials i en altres àmbits, com poden ser els sanitaris, que ho fixa amb una diferència d'un 1 a 7, té conseqüències amb manca de prevenció. Hi ha més despesa futura per manca d'intervenció social més primerenca, no?, més de primera hora.

Per tant, tenim clar que tot el que pugui, doncs, desenvolupar-se des dels serveis socials, no vistos únicament com un calaix de sastre, com un espai on aplicar mesures palliatives sobre les persones, sinó amb una visió clarament de promoció de les persones, de promoció personal, doncs, ens pot ajudar, també molt. Però li deia que, mentrestant i mentre treballem amb aquesta idea i amb aquest repte, que crec que és força compartit, és evident que la cobertura de les necessitats bàsiques i que té a veure amb l'ocupació, que té a veure amb l'habitatge, que m'hi he referit abans, i amb l'àmbit més comunitari, centra bona part dels nostres esforços.

I és aquí on les principals mesures que conté el Pla de lluita contra la pobresa i l'exclusió social, que hem xifrat des d'un punt de vista d'inversió en més de 900 milions d'euros, té una clara voluntat de combatre aquesta xacra, que és la pobresa infantil, apostant per la cobertura de les necessitats bàsiques, de l'accés al lleure en els infants i joves de famílies més vulnerables, com sap també, introduint un nou servei de distribució d'aliments a través d'un òrgan, en aquest sentit, de coordinació, que és la taula solidària d'aliments, incrementant, també, els ajuts a les entitats socials, no hem tingut ocasió de parlar-ne, però aquelles que estan més a prop, sí, a primera línia –igual que els ajuntaments, té tota la raó–, de les famílies més vulnerables, com l'augment del pressupost de la renda mínima d'inserció, a què també m'he referit abans, o amb un pas que intentem que sigui, doncs, coherent i definitiu i important, relacionat amb els subministraments energètics i la lluita contra la pobresa energètica.

I estic convençuda que, amb més recursos, amb una taula on hi som tots i amb una voluntat clara, que la té el Govern, que la tenen els ajuntaments, que la tenen les entitats i que l'han de tenir, també, les empreses subministradores, podrem avançar, també, per lluitar contra la pobresa energètica.

No tinc temps de res més. Jo també espero que en el debat, amb la moció subsegüent, puguem trobar acords en aquest sentit.

Gràcies.

La presidenta

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'increment de la pobresa i les desigualtats.

Interpellació

al Govern sobre l'increment de la pobresa i les desigualtats (tram. 300-00269/10)

La formula el Grup Parlamentari Socialista, i té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Bon dia; gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades, acabem d'escoltar la interpellació del senyor Arufat i, per tant, ens estalviarem algunes de les dades i reflexions, que ens hi podem sumar, segur que tots i totes, els diputats i diputades.

Ahir, la presidenta de la Taula del Tercer Sector, en una conferència a la que vostè va estar present, va dir que a Catalunya, en cohesió social, avui estem pitjor que fa un any. Això és el que va dir la presidenta de les entitats socials del nostre país.

Ahir també, la Fundació Bofill va treure un informe en què parlava de com les desigualtats llasten, també, els resultats acadèmics, i el que diu és que un alumne pobre té sis vegades més de risc de fracàs que un alumne que sigui ric. Això és el que ens deia. I, de tots els informes que han sortit, que segur que la consellera els coneix i els estudia, per poder millorar les polítiques, n'hi ha un que ens ha..., bé, «frapat» molt en el seu contingut, que és el de la Xarxa Europea de Lluita contra la Pobresa.

La Xarxa Europea de Lluita contra la Pobresa, que al final estandarditza i fa servir les dades de l'Eurostat ens diu, a la pàgina 45 del seu informe, que 230.000 persones han caigut en pobresa severa en el nostre país els darrers anys. S'ha duplicat la pobresa severa a Catalunya. I en això, malauradament, tenim el rècord d'Espanya. Som la comunitat autònoma que porta més persones en situació de pobresa severa. Hi ha altres dades que el president Mas potser desconeix i que potser estaria bé que l'informe aquest de l'Arope el conegués, també, per poder prioritzar en els pressupostos les polítiques a les quals la consellera Munté ha de fer front amb el seu departament.

I, per tant, jo em vull fixar en el milió i mig de catalans que estan en risc de pobresa i em vull fixar en aquestes 460.000 persones que estan en privació severa en el nostre país. I vull fer una qüestió prèvia, perquè estem una mica cansats, els grups d'oposició, d'escoltar, doncs, a vegades, fins i tot desqualificacions quan tractem aquests temes des del faristol. Jo no l'estic sotmetent a una interpellació, faig la meva feina, consellera, i la meva funció és fer control de l'acció de Govern. Per tant, quan parlem de pobresa, jo faig la meva feina i vostè fa la seva, que és respondre al que li diem. És que estem una mica preocupats pel que realment ens preocupa i ocupa les persones i que de vegades és el grup que dona recolzament al Govern, doncs, parlen i desqualifiquen l'acció dels grups de l'oposició.

També ens preocupa el menysteniment que sotmet aquest Parlament al seu Govern. Per una banda, a nivell de pressupost, quan ens presenta un pressupost amb partides d'ingressos que són tan irrealistes que desa-

pareixen en el camí de Barcelona a Madrid. Ens pre-ocupen aquests més de dos mil milions que ja no hi són, en el Consell de Política Fiscal i Financera, i ens agradaria saber quants d'aquests milions no es podran invertir, del seu pressupost. Perquè sí que hi ha partides que augmenten, però no sabem del cert quines es podran executar, perquè ja et dic, més de dos mil milions han desaparegut.

També entenem que es menysté aquest Parlament quan es tira endavant un ple monogràfic de pobresa, fa més d'un any, no es pot escoltar el que diuen les entitats, però després tampoc es té molta voluntat per acordar res amb els grups que el varem impulsar, en aquest cas, Iniciativa per Catalunya, la CUP i el Partit dels Socialistes.

Vostè ha dit que ha complert dos terços del que va comprometre's, autocomprometre's, entre Convergència i Esquerra Republicana. Nosaltres hem fet lectura atenta del compliment, i crec que ha invertit els terços, que potser el que ha aconseguit és un terç i són dos terços els que encara li queden per complir.

Volem posar la lupa en aquesta interpellació. Som conscients que no s'ho ha de prendre com una oposició frontal al seu departament. De fet, vostè és la víctima de totes les retallades que practiquen altres departaments. Al final les retallades en tots els departaments col·lapsen els serveis socials del nostre país, i tots exigim que els serveis socials responguin, doncs, quan la renda mínima no funciona, quan les polítiques d'habitatge no estan donant resposta, quan les polítiques d'ocupació no estan donant resposta.

No em donarà temps, amb una interpellació, en el ple es va parlar molt, es van resoldre, doncs, moltíssimes mocions, encara que generi que jo li he demanat una sessió informativa a la Comissió de Benestar Social i Família, si la fa vostè *motu proprio*, doncs, li agrairé perquè podrem tenir el debat més tranquil·lament que en aquests cinc minuts que em queden.

Tres temes que vull avançar ràpidament, en primer lloc, infància vulnerable. Tots diem que és la prioritat –la prioritat–, els infants, però... –fins aquí tothom hi està d'acord–, però després hem de veure pressupostàriament què és el que passa. I aquí, consellera, ja comença a grinyolar el que diu el president Mas en aquestes rodes de premsa míting que fa després del Consell Executiu, entre el que diu i el que trobem en els pressupostos.

El gir social d'Esquerra Republicana i Convergència ha significat una retallada del 2 per cent en el programa d'infància i adolescència del pressupost, que ha reduït un 2 per cent respecte al 2012. Per tant, semblaria que hem fet un pacte per la infància per retallar recursos per la infància. Perquè, clar, si a més d'això sumem les retallades fins arribar a zero, en escoles bressol, les retallades en escola inclusiva, en salut mental, totes elles infrafinançades al pressupost, és evident que els infants avui tenen menys recursos públics, per part del Govern de la Generalitat, per tirar endavant.

Sap que Sant Boi del Llobregat dedica setanta mil euros del seu pressupost municipal per poder pagar be-

ques i ajuts a joves que van a la universitat i que estudien formació professional i que no poden..., per les taxes que vostès han posat. Miri com contrasta això amb l'informe de la Fundació Bofill que vam conèixer ahir. Vull dir, estem parlant d'infància, estem parlant d'igualtat d'oportunitats, i la realitat és que són els ajuntaments, aquells que poden i volen, que tiren endavant aquestes propostes. Per tant, per nosaltres, el tema d'infància és la nostra prioritat.

Beques menjador. Va dir que es garantirien totes, i a mi els números no em surten. A mi em diuen que els consells comarcals han tingut un 20 per cent més de demandes, de sol·licituds. A l'informe que vostè facilita del compliment del Ple de pobresa ens diu que hi ha menys infants beneficiats. Suposo que són dades de l'octubre i que tindrem dades més endavant; però la situació és aquesta.

No parlem ja de l'alumnat de secundària, que amb la compactació de jornada han tancat directament els menjadors. Els municipis de la Federació de Municipis de Catalunya han dit clarament que ni els recursos arriben ni la gestió és eficaç, i han fet un posicionament que mai a la vida havien fet els ajuntaments. Bona part dels ens locals estan fent ajuts complementaris per poder pagar les beques que el departament no està pagant. No ho hauria de fer això, consellera, el Govern? La taxa de cobertura de les beques menjador ha anat baixant any rere any.

Entrem en un tema que és més de la seva competència: el protocol de detecció de malnutrició infantil. En teoria fa un any i mig que funciona, ens ha dit que està operatiu, però quan jo li pregunto, quan li faig una pregunta per escrit i li dic: «Quants nens han estat detectats? Quines reunions estan fent? Quins processos s'estan fent en cadascun d'ells?», vostè no em respon. No sé què està passant amb aquest protocol de detecció de la malnutrició infantil. Vostès van negar la malnutrició; després van dir que sí, que tiraven endavant un protocol, i ara el que jo no sé, ni sap aquest país, és què és el que està passant amb aquest protocol. Jo quan parlo amb les treballadores socials em diuen que no saben de què els parlo, i les regidores em diuen el mateix. Totes les entitats –la Taula del Tercer Sector, Unicef–, tothom està prioritant el tema de la infància vulnerable, consellera. Li demanem que també sigui aquesta, a part de la foto del pacte, sigui una realitat.

Entrem en les rendes, amb el poc temps que em queda. Renda mínima, renda garantida... No hem avançat res –res. El president, en aquesta roda de premsa míting, també ens va dir que hi hauria més diners que mai. I, clar, fent els números..., diu que arribaran a 28.500, i amb els 185 milions d'euros haurien d'arribar a més de 30.000. A mi no em surten els números. Jo li demano que, si us plau, m'ho expliqui, a veure si ho podem entendre. El conseller Puig em va respondre que fariem la reforma del PIRMI abans d'acabar el 2014; estem al febrer del 15 i aquí no ha entrat cap llei. La renda garantida de ciutadania vostès no l'estan prioritant –sembla que no és una estructura d'estat per a vostès–, i, per tant, la renda garantida, doncs, tindrem dificultats perquè pugui veure la llum. I encara que la vegi, els seus efectes pressupostaris seran el 2016; per

tant, amb una cobertura tan baixa de la renda mínima, amb una renda garantida de ciutadania que no arriba fins al 2016, si arriba, què és el que hem de fer amb la garantia de rendes al nostre país? Què és el que hem de fer, consellera? Això és una altra pregunta concreta sobre el sistema de garanties.

I acabo, amb el minut que em queda, amb l'accés als serveis de primera necessitat, que és l'eix cinquè de les resolucions. El Grup Socialista creu que hauria d'injectar recursos als ajuntaments. Dedicar 3 milions a les entitats socials està molt bé, consellera; de la Grossa, aquesta que no va tocar als catalans i que toca a les entitats. Molt bé, felicitats, ens n'alegrem tots. Dit això, què passa amb els ajuntaments, que són els que estan atenent?, que és un col·lapse, el sistema de serveis socials. Per què no posem més diners a ajuts d'urgència...?, que no són urgències, que són estructurals. Perquè al final el que està passant és que hi ha una iniquitat. Santa Coloma de Gramenet: d'1 a 3 milions. Vostè li deu 15 milions, a l'Ajuntament de Santa Coloma. Santa Coloma ha pujat d'1 a 3; està atenent el 14 per cent de la població. Cornellà, Palafrugell, estan augmentant més del 40 per cent els ajuts. Sant Just Desvern... Tots els ajuntaments, aquells que poden, estan tirant endavant polítiques d'allò que el Govern de la Generalitat no està fent.

Jo li demano que, més enllà de les declaracions que tots compartim, consellera, em respongui alguna d'aquestes preguntes de qüestions concretes.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Neus Munté.

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, presidenta. Senyora diputada, jo entenc perfectament que vostè fa la seva feina, que és de diputada i que és de diputada de l'oposició, i evidentment jo faig la meua i tots intentem fer la nostra. El que no pot dir és que no li responc a les seves preguntes o a les seves interpellacions. Una altra cosa és que a vostè no li agradi el que jo li responc, o que vostès, en exercici molt legítim de la seva feina, considerin que hem de fer més i que ho hem de fer més ràpidament. I segurament aquí hi estem tots d'acord. Però no que no li responc, sinó que a vegades el que un explica, doncs, l'altra part no ho acull bé, perquè no és aquella resposta que espera. I en aquest sentit, doncs, a mi també em passa a vegades, perquè jo entenc una part de la seva crítica, però el que no entenc a vegades és que es desqualifiqui tot allò que es fa des del Govern de la Generalitat, amb unes eines que reconeixen que no són les que tots voldríem, etcètera. Però sovint és aquella sensació de dir: «Quan es fa perquè es fa, i quan no es fa perquè no es fa.»

Nosaltres teníem l'obligació i la responsabilitat de donar la màxima publicitat i transparència al grau de compliment dels acords del Ple monogràfic sobre l'augment de la pobresa i les desigualtats. I en el moment en

què ho hem fet, hi insisteixo, amb tota la transparència, perquè les xifres, el percentatge d'accions complertes en execució, en desenvolupament, estan perfectament identificades una a una..., i hem mostrat el que hi ha amb totes les seves conseqüències. I, per tant, quan parlem d'un percentatge que està finalitzat o que està en execució permanent és perquè és així, i, si no, repassem-les una a una, i aquelles que no han assolit el cent per cent, doncs, és perquè hi ha hagut unes dificultats del tipus que sigui o perquè l'assoliment al cent per cent no és possible en termes temporals com s'han marcat. Però, en tot cas, aquesta és una responsabilitat que ens pertoca a nosaltres i que estem complint.

Unes prioritats, les que es van marcar en aquell Ple, que s'han reflectit en els pressupostos, tant en els del 2014 com en els que encara no han pogut veure la llum, del 2015. Com que vostè començava fent referència també a unes declaracions de la presidenta de la Taula del Tercer Sector que manifestava ahir en l'esmorzar, efectivament, on va parlar de la situació a Catalunya, l'Estat i Europa, i va parlar que estem pitjor, exactament a Catalunya, a l'Estat espanyol i a Europa, que fa un any... En canvi, l'anunci dels pressupostos del 2015 el va acollir amb una mica més d'optimisme del que vostè ha fet, perquè va celebrar, doncs, que siguin uns pressupostos que prioritzen la inversió social. Va demanar que siguin una realitat i que s'executin en aquests termes, evidentment, i així ho farem, i aquesta és la voluntat del Govern i dels grups que donen suport a aquests pressupostos. Per tant, un increment pressupostari que es podrà constatar que va perfectament alineat amb aquests objectius de lluita contra la pobresa i l'exclusió social.

Però vaig al compliment de les mesures que vostè, doncs, demanava, i intentaré donar resposta a moltes de què ha fet vostè una referència explícita.

Efectivament que destinarem més recursos, més que l'any anterior, a les entitats socials per treballar en l'atenció de famílies en situació de vulnerabilitat social, especialment les que tenen infants i adolescents a càrrec. L'any passat vam sortir amb una convocatòria inicial de 2 milions, que després es va incrementar 2 milions i mig, i enguany, 2015, ho farem amb 3 milions, també ampliables, en funció del nombre de projectes, perquè buscarem donar resposta a tots, com hem pogut fer-ho, satisfactòriament, aquest any 2014.

Al costat de les entitats del tercer sector que treballen amb les persones, i les persones vulnerables, en cap cas deixem enrere el nostre suport econòmic i de tot tipus, i reconeixement —no cal dir-ho—, als ajuntaments, al món local. En aquest sentit, la nostra eina de finançament al món local pel que fa al cofinançament dels serveis socials, el contracte programa, sap vostè que no l'hem retallat mai els darrers anys i que no només manté la seva dotació de 183 milions i escaig, sinó que aquest any 2015 hem pogut incrementar-lo a 187 milions, i, evidentment, amb tota la disponibilitat i amb el diàleg permanentment obert, en aquests moments ja amb les entitats municipalistes, amb l'Associació Catalana de Municipis i amb la Federació Catalana de Municipis, per abordar les qüestions més relatives als ajuts d'urgència social i a la seva distribució, que ho coneixem perfectament perquè ho treballem conjunta-

ment. Li ho recordo: uns ajuts d'urgència social que recauen dintre del que són les competències dels municipis, on nosaltres no hem deixat mai d'aportar una quantitat, que són 5 milions d'euros, com vostè sap, però que coneixem perfectament –no m'ho diu vostè– que a Cornellà i a tants i tants altres ajuntaments hi ha una destinació de molts recursos. De fet, ho poso en valor sempre, l'esforç i sobre'esforç que fa el món municipal, que fan els nostres ajuntaments, consells comarcals i diputacions també, per tal de col·laborar, doncs, en aquesta cobertura de les necessitats bàsiques i d'ajut a l'impacte que té la crisi, amb mesures anticrisi. I en aquest sentit sabem perfectament la destinació de tots aquests recursos que s'adrecen a aspectes relacionats amb la manutenció, amb l'atenció als infants, amb les despeses escolars, amb les despeses extraescolars..., moltes de les quals vostè també comentava, perquè també les coneix.

Però, en tot cas, hi insisteixo: col·laboració estreta amb el món local, ajuts d'urgència social, competència municipal, però suport del Govern de la Generalitat abans i ara, en la mesura de les nostres possibilitats i, jo diria, fins i tot, doncs, més enllà, en tot el que podem.

Deixi'm que faci referència a dos aspectes concrets que vostè ha tocat. Un tenia a veure amb l'àmbit universitari. Vostè ha relacionat l'àmbit, aquí, universitari... Dir-li que precisament –i són mesures concretes, resolucions concretes del Ple de la pobresa– s'han revisat les bases de les beques d'equitat i s'han establert uns llindars diferents de preus, en funció del nivell de renda i del nombre de membres de la unitat familiar. I en el curs 2013-2014 es va poder constatar que més del 40 per cent dels estudiants de grau del sistema universitari gaudeixen d'algun tipus d'ajut en la matrícula. Estem treballant també per agilitar el procediment de sol·licitud de beques. I en l'àmbit no universitari, però parlant també de beques, s'ha reforçat el sistema de beques per als estudis de formació professional, també vinculat a la renda familiar com a criteri. Crec que aquest és un aspecte a tenir en compte.

Vostè feia referència a l'àmbit escolar, a les beques menjador. Jo vull recordar, una vegada més, el grau de cobertura de les beques, l'esforç que es manifesta amb l'increment pressupostari que les partides de beques menjador han experimentat els darrers anys, especialment l'any 2014; també aquest any 2015. Per primera vegada podem parlar de beques al cent per cent per a aquells alumnes de famílies en situació de risc social. No cal recordar, també, la millora, en aquest cas qualitativa, que va representar en el seu moment tota l'homogeneïtzació de les bases de concessió de les beques menjador, a partir d'una feina jo crec que molt fina, feta des del Govern, però evidentment també amb el món municipal, amb els ajuntaments i amb els consells comarcals. I posar en relleu aquells instruments que, precisament per lluitar contra aquest fracàs escolar o per anar més lluny amb la voluntat de l'èxit escolar, s'han dut a terme els darrers anys. I crec que això dona resposta a algunes de les informacions que han aparegut les darreres hores.

Feia vostè menció de la renda mínima d'inserció. N'he parlat abans arran de la interpellació de les CUP, en

el sentit que hi ha una voluntat, evidentment, de posar al dia aquest programa; que no és només una prestació, que ho fem amb un esforç pressupostari evident els darrers anys. Un cop tinguem aprovats els pressupostos del 2015, ja no és que recuperarem el nivell de dotació pressupostària de la renda mínima d'inserció, sinó que serà la més alta de la història; però que això, que no és suficient –perquè no és suficient–, va acompanyat de tot un seguit de programes que s'han anat desenvolupant i que tenen com a objectiu millorar l'ocupabilitat –que crec que finalment és allò que ha perseguit aquest programa al llarg de la seva història, i ara també més que mai– de les persones perceptores d'aquesta renda mínima, amb una mirada que va més enllà del mateix programa i de la mateixa prestació, que té a veure amb les rendes.

I, efectivament, jo li he de dir i li he de negar, una vegada més, que hi hagi cap voluntat d'obstaculitzar res del debat de la renda garantida de ciutadania que s'està duent a terme en aquest Parlament. Jo, de fet, i moltes de les persones que estan avui aquí seguim molt de prop les diferents compareixences; compareixences que van en diferents sentits: de persones, doncs, que expliquen les bondats de la renda garantida de ciutadania, però també aquelles alertes o aquells avisos que altres situen, o d'experiències similars que no han reeixit. Cap voluntat d'obstaculitzar allò que el mateix Estatut d'autonomia de Catalunya recull. Per tant, aquí sempre hem dit que ens hi trobaran. Una altra qüestió és que estem obligats des del Govern a analitzar, amb tota la responsabilitat possible i amb tot el rigor possible, l'impacte que una renda d'aquestes característiques..., o com a mínim, com ha arribat al Parlament de Catalunya, a través de la ILP, de la recollida de signatures, etcètera, l'impacte que això pot tenir sobre les finances públiques. S'han fet diferents estudis econòmics. El que ha fet el Govern i que fins ara ningú ha desmentit..., és que pot tenir un impacte anual d'uns 2 milions d'euros anuals; que aquesta és la xifra –vostè ho sap–, per exemple, amb què compta el meu departament. Que, per cert, jo no em sento cap víctima, deixi de dir-ho; jo no em sento cap víctima, ni considero que en el Departament de Benestar Social s'hagin aplicat les majors retallades. Això no és així. Vostè sap perfectament –i ho pot analitzar amb percentatge– que, malgrat el decrement de més del 20 per cent que han patit els recursos d'aquest Govern, els departaments que s'adrecen a les persones i que tenen una dimensió social més evident, un és el Departament d'Ensenyament, que n'està aquí la consellera, el Departament de Salut o el mateix Departament de Benestar Social, entre d'altres, són aquells amb què s'ha fet mans i mànigues i tots els esforços possibles per mitigar al màxim la davallada de recursos, etcètera.

I, en tot cas, m'estic passant del temps, però me'n queden cinc després. Vostè parlava que els milions desapareixen; a qui desapareixen els milions som, precisament, els titulars d'alguns departaments, perquè, quan mireu enrere, als pressupostos de l'Estat i les inversions finalistes en aquest sentit, aquí, sí que ens han desaparegut molts diners, per exemple, en polítiques socials, a mi i als anteriors consellers que han estat al capdavant de

Benestar Social i Família, també alguns del seu color polític, precisament.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies. Consellera, vostè no és la víctima, les víctimes són els nens que es queden sense beca, vull dir, aquests són les víctimes. Que es queden sense beca perquè la taxa de cobertura de les beques menjador ha baixat un 10 per cent. No ho dic jo, eh? Revisi els documents que fa l'Observatori de Salut del departament, el conseller Boi Ruiz els hi pot facilitar, consellera Rigau. Allà parla de la baixada del 10 per cent de la taxa de cobertura de les beques menjador al nostre país en els darrers anys i li ho dic, no són dades del Grup Socialista, són les dades del Govern de la Generalitat, dels informes que vostès mateixos fan.

Consellera, propostes. Sí? Perquè les preguntes sobre el protocol de detecció de malnutrició infantil estan fetes, registrades i les seves no-respostes genèriques, sense cap número, sense cap mecanisme de coordinació dels tres departaments i de les federacions municipalistes estan també, ja les hi passaré. Les he deixat al despatx, eh? Les podria haver pujat i les hi donava ara, però no cal, ja les hi envio i, així, li recordo la no-resposta que vostè em fa quan li faig preguntes concretes sobre protocols que vostès mateixos han aprovat.

El Baix Llobregat, la meva comarca, eh? Els diferents municipis tenen detectats, perquè ells estan prestant ajuts, més de 8.600 infants en situació de dificultats d'alimentació. Sí? Les beques són 1.400 al cent per cent i 3.800 del 50 per cent. Imagini's si no hem de fer feina, de les seves competències, perquè a la meva comarca, només a la meva comarca, falten 3.337 beques, entre el que els ajuntaments atenen i el que el departament està facilitant. I sap què passa, consellera, conselleres, ara que s'asseuen juntes? Doncs, que això genera iniquitats, perquè hi ha ajuntaments que poden fer aquests ajuts, que tenen la voluntat de fer-ho, i que hi ha nens que poden tenir aquestes beques i potser hi ha nens... Perquè sap què passa? Que no sabem quants nens tenen beca avui –avui. Quina hora és? Ara ja han dinat, no? Els nens estan dinant. Quants estan menjant amb beca? No ho sabem, perquè vostès en donen unes, els ajuntaments n'han de donar unes altres, les entitats en donen unes altres. Quan no es vol intervenir sobre una realitat, el que es fa és no conèixer-la i no donar-ne informació. Aquesta és al sensació que tenim. Per tant, propostes que fem i que tindrem a la moció i que m'agradaria que en el seu torn d'intervenció em digués què en pensa.

Nosaltres creiem que cal injectar recursos als ajuntaments, que, mentre els ajuntaments multipliquen, vostè congela, i no és la solució. Pobresa energètica. Temes que són ja estructurals, que no són d'urgència, perquè ells tenen competència d'urgència. Quan portes quatre anys ajudant la mateixa família, això no és una urgència, senyora, és estructural, ja. Ens passa el mateix amb

la prestació garantida, aquesta que han posat a la llei de mesures amb zero euros. Ens agradaria que hi posessin recursos, perquè, ja que toquen la cartera de serveis i parlen de distribució d'aliments, posi la prestació garantida de distribució d'aliments amb recursos.

Pel que fa a la garantia de rendes, ho diem: la renda mínima s'ha quedat molt curta. La renda mínima que s'està aplicant avui a Catalunya és la renda mínima de la reforma Mena-Cleries, PP-Convergència, aquest és el PIRMI que s'està aplicant a Catalunya. Per què no fem una reforma exprés? Senyors d'Esquerra Republicana, per què no recolzen la reforma exprés? És clar, perquè, al final, vostès marxaran al setembre, i aquí, les persones sense renda es quedaran sense renda i no hi haurà cap solució i sembla que tothom, aquí, està posant més diners, però, al final, no tenim cap solució sobre de la taula. Si no ho fem així, tota la resta, doncs, s'assembla més al «postureo» que a solucionar els problemes de la població catalana.

I ens passa el mateix amb la pobresa en el col·lectiu de la gent gran, que abans no he tingut temps de dir-ho en la primera intervenció, però estem en la mateixa situació. L'informe del Síndic de Greuges, que hem conegut aquests dies, també ho diu clarament i denuncia els efectes negatius de la pèrdua de drets per la sola decisió de treure les PEVS i no ens arreglen re els pedaços d'uns quants i de grau 3, això no ens ho arregla, consellera. Per tant, en aquests moments, hi ha municipis que necessiten quatre anys de llista d'espera per poder accedir a una residència. Aquesta és la realitat. Quan et donen un grau 2 o un grau 3, quatre anys de vida, molts no la tenen, consellera, eh?, i no poden arribar a accedir a una residència. Això és el que està passant al nostre país i, per tant, a part de dir que tenim els pressupostos més socials de la història, això s'ha de demostrar i es demostra amb partides pressupostàries.

Per tant, des del Grup Parlamentari Socialista –i acabo amb això–, per nosaltres, la lluita per la igualtat, la prioritat són els infants. Tenim un pacte, consellera, tenim un pacte per la infància; doncs, posem-hi recursos, fem cas a la Taula del Tercer Sector, a Unicef, fem cas als experts i posem-hi recursos; fem una prestació per als infants vulnerables al nostre país, desenganchem la renda mínima, traiem les retallades del Mena-Cleries i del PP-CiU que es van fer el 2011 al nostre país, obrim el sistema de la dependència i, si us plau, consellera, estan molt bé les prestacions per a les entitats, els ajuts extraordinaris per a entitats, però els ajuntaments multipliquen per quatre i vostè congela i els deu diners. Per tant, injecti diners als serveis socials bàsics.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable consellera de Benestar i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, li torno a dir o li recordo que la referència a víctima l'ha fet

vostè, no l'he feta jo. Jo li responia a la seva expressió que jo era una «víctima de les retallades» i sóc la primera que ho he negat, només faltaria, perquè em sembla que són uns termes que no pertoquen en absolut.

Vostè diu que no li responem a les preguntes, però aquestes dades amb què vostè compta del Baix Llobregat, precisament, són fruit del consell comarcal, però són fruit de respostes que nosaltres li hem lliurat a les seves preguntes. Vostè diu: «No en sabem res, d'aquest protocol», etcètera. Per començar, és un protocol que existeix, que està en vigor des del juliol de 2013 entre els departaments de Benestar Social i Família, signat per les entitats municipalistes, l'Associació i Federació de Municipis, i complementat el 4 de març de 2014 amb la incorporació del Departament de Salut. Un protocol que no existia, que existeix, que defineix el paper dels diferents agents a l'hora de detectar les situacions de dificultat en l'alimentació, que, perdoni, jo no he negat mai que això pogués succeir.

Quan parlem d'agents, estem parlant de serveis socials, estem parlant de centres educatius i de centres sanitaris. Això és el que tanca el cercle i, lògicament, els mecanismes d'intervenció que disposem per fer front en aquests casos de dificultat en l'alimentació, evidentment, cadascú dins del marc de les seves competències. Li ho torno a reiterar, quan parlem de competències, vostè diu: «Els ajuntaments tripliquen o quadrupliquen els ajuts d'urgència social.» Aquesta és una competència exclusivament municipal, és que això no ho discuteix ningú. Jo el que li dic és que no renunciarem a aportar tot allò que puguem per complementar aquest treball que desenvolupen els ajuntaments. Dupliquen, tripliquen i quadrupliquen i, fins i tot, més alguns i, a través del nostre sistema informàtic i de la nostra relació amb els ajuntaments sabem perfectament la destinació d'aquests recursos, els percentatges, les partides a què es dediquen, etcètera.

Torno a fer referència, perquè vostè hi ha fet especial èmfasi, en matèria de beques menjador, ho he fet en la meva primera intervenció, quan parlava de l'esforç pressupostari, de la injecció pressupostària, però també de les millores qualitatives, pel que fa als criteris, pel que fa al criteri de pobresa. Abans se'n barrejaven d'altres, de criteris. Aquest és l'essencial, només pot ser aquest i, per tant, està garantit que tots aquells infants en situació de risc, de greu risc social, no només tenen beca, sinó que, per primera vegada, una beca dotada al cent per cent. Ho torno a dir, i he portat el document que, a més, els vam lliurar –perquè, lògicament, vostès n'han de disposar i l'han de poder treballar, com vostè ha fet –relatiu al compliment de les mesures del Ple de pobresa i crec que hi ha una explicació notable pel que fa referència a alguns dels aspectes que vostè, ara, aquí, està demanant més informació, un és l'aspecte de les beques, les altres tenen a veure amb la cobertura de les situacions de primera necessitat de les persones, altra és la renda mínima d'inserció. Les diferents propostes, les diferents resolucions del Ple estan explicades perfectament quin és el seu grau d'assoliment, en la gestió dels pagaments endarrerits; la recuperació del dret a la prestació un cop hagi finit la contractació laboral que n'ha-

via originat la suspensió; també la revisió, la millora del sistema d'indicadors, la valoració i el control de l'avaluació, etcètera; els programes que deia i que hi he fet referència abans, complementaris, eh?, la dotació d'aquests programes que milloren i que pretenen, doncs, donar aquest plus de qualitat al que és estrictament la prestació econòmica.

Vostè ha definit la reactivació de les PEVS com un pe-daç. Li ho recordo, la reactivació de les PEVS, més enllà de ser, s'ho podrà creure o no, una voluntat des del primer moment del departament i meva, sorgeix també d'una de les resolucions d'aquest Ple de pobresa; una reactivació, és veritat, gradual, però, com no podia ser d'una altra manera, tenint en compte els recursos de què disposem, però una reactivació gradual, fixant la mirada, sobretot, en les persones amb més afectació, des d'un punt de vista del seu grau de dependència, però, sobretot, de la vulnerabilitat econòmica.

I, de la mateixa manera que hem complert amb aquest compromís, que hem complert amb el compromís de reactivar-les així que fos possible, jo ara, aquí, poso de manifest un nou compromís, que no és la primera vegada que el dic, que és de millorar aquesta reactivació de les prestacions econòmiques vinculades, per descomptat, i la voluntat de fer-ho amb l'execució d'aquest pressupost del 2015, on vostè sap que hi ha una dotació superior a la que disposàvem de l'any passat i que es voldrà focalitzar en millorar, precisament, l'atenció a les persones grans i dependents. I sabem que les prestacions econòmiques vinculades no és l'única solució, però forma part de la solució i, per tant, voldrem incrementar aquesta entrada, aquesta reactivació de les prestacions econòmiques vinculades, que, hi insisteixo, ja hem fet, d'acord amb les pautes que com a departament havíem treballat i que teníem la garantia que seria assumible, des d'un punt de vista pressupostari, com ha de ser tot el que fem, però que també responia, precisament, a la petició que se'ns va formular des de la cambra en el debat, en el Ple monogràfic de pobresa.

Gràcies.

La presidenta

La següent interpellació és sobre la lluita contra la pobresa i les desigualtats socials.

Interpel·lació

al Govern sobre la lluita contra la pobresa i les desigualtats socials (tram. 300-00271/10)

Té la paraula, per presentar-la, l'illustre senyor José María Espejo-Saavedra, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidenta. Honorable *consellera* Munté, va a hacer ya casi un año, prácticamente, que este Parlamento –y usted lo ha repetido aquí– celebró un pleno monográfico sobre el incremento de la pobreza y

las desigualdades; además, se lo han recordado también en las dos intervenciones precedentes. Este es un asunto público que debe ser, sin duda, prioritario para cualquier gobierno en su totalidad, pero, específicamente, para el departamento que usted dirige.

Era lógico y, además, se aprobó así, en aquella resolución que surgió del pleno monográfico que el primer punto de aquella resolución tuviera que ver con los objetivos del pacto de la lucha contra la pobreza. Pues, bien, lo primero que le quiero preguntar: ¿Qué sabemos hoy, después de un año, de este pacto? Yo, sinceramente, prácticamente nada, y ayer la diputada de su grupo, en una pregunta al Govern, decía que era culpa del resto de grupos por *no fer costat al Govern* en esta cuestión, ¿no?

Usted nos convocó, hace ya más de un año, a una reunión a todos los grupos parlamentarios para que efectuásemos propuestas respecto de un documento de trabajo. Allí estuvimos todos los grupos, hicimos nuestras propuestas, observaciones... ¿Qué pasó después? Pues, mire, sinceramente, yo no lo sé, pero lo que está claro es que yo creo que no es de recibo presentar como medida estrella un pacto contra la pobreza, convocar esas reuniones, celebrar plenos extraordinarios, en el que, por cierto, nuestro grupo pactó y transaccionó con ustedes diversas medidas, y luego dejarlo, pues, al menos, en gran parte, incumplido, ¿no?

Consellera, el otro día usted presumía –y le tengo que decir que así parecía que lo hacía– de haber incumplido solo un tercio de las medidas que se acordaron en el Pleno de pobreza. Y lo digo expresamente, lo de «presume», porque ustedes eran los que destacaron en su nota de prensa: «El Govern compleix el 69 per cent dels acords adoptats en el Ple sobre l'increment de la pobresa i les desigualtats.» O, lo que es lo mismo, está usted destacando que incumple el 30 por ciento de las medidas. Destacan y reconocen que no han cumplido con su obligación, que no es solo hacer lo que ustedes, dentro de la política que legítimamente tiene que marcar el Gobierno llevar a cabo, sino también lo que este Parlamento les insta a hacer, porque también tienen obligación política, como miembros del Gobierno, de llevar a cabo lo que este Parlamento les insta a llevar a cabo.

Y además es que ese incumplimiento parcial, o ese cumplimiento parcial, es según sus propias estimaciones. Porque ustedes, al analizar el cumplimiento, en este caso es evidente que son juez y parte.

Si nos ponemos a analizar lo que dicen los actores sociales u otras instituciones, como el Síndic de Greuges, no parece, sinceramente, que el Gobierno haya hecho todo lo que dice. Hace, por ejemplo, solo unos días, el *síndic* presentó su informe anual de 2014 en el Parlament, y enfatizó muy duramente en la pérdida de derechos y recortes en el ámbito social.

Pero, además, no es solo el *síndic*, el que considera que el Govern está incumpliendo con los que más lo necesitan. A principios de noviembre del pasado año, es decir, hace tres meses, el Idescat afirmaba que el riesgo de pobreza había crecido medio punto en el último año, y específicamente afirmaba también el Idescat

que la pobreza infantil y la de las personas en edad laboral fueron las que más crecieron. Es decir, *consellera*, para que quede más claro, y aunque sea duro decirlo así, pero el riesgo de pobreza ha crecido desde que usted es *consellera* de Bienestar; esto es un hecho.

Bien, tenemos el *síndic* y el Idescat; ambas son instituciones propias del ámbito público de la Generalitat. Pero podemos ir más allá. ¿Qué dice el sector social? Pues, mire, en diciembre pasado, hace escasos dos meses, Cáritas esta vez nos decía –y cito textualmente lo que nos decía Cáritas–, que la pobreza en Cataluña se ha hecho este año, refiriéndose a 2014, abro comillas, «más crónica, extensa, intensa, profunda y autóctona»; en el año 2014; es decir, en este último año; «más crónica, extensa, intensa, profunda y autóctona». Creo que esto, que lo dice Cáritas, y es una entidad de acción social a la que el prestigio, vaya, yo creo que nadie duda de que lo tiene, nos debe hacer reflexionar sobre si las políticas de lucha contra la pobreza están siendo las que deben ser y se están aplicando con la intensidad que deben aplicarse.

Nos decía, además, Cáritas, que ha atendido en 2014 a más de 174.000 personas, lo que supone un 5 por ciento más que en el 2013. Y nos decía también que una de cada tres personas atendidas por Cáritas era un menor de edad, un niño. Estamos hablando, *consellera*, de Cataluña; estamos hablando de Cataluña, no de ningún otro lugar del mundo, sino de Cataluña.

Yo supongo que usted no piensa que esto se lo inventan el *síndic*, el Idescat o Cáritas. Yo, en todo caso, lo que pienso es que esto no es para sacar pecho, diciendo que se han cumplido el 69 por ciento de los acuerdos del Pleno monográfico sobre pobreza. Nosotros, por supuesto, creemos que esto no es para sacar pecho. Y, además, creemos sinceramente que el Gobierno no está haciendo todo lo que puede ni todo lo que debe para luchar contra esta lacra que es la pobreza.

Nosotros creemos que, en el orden de prioridades, este Gobierno, por desgracia, no está colocando adecuadamente la pobreza. Yo no voy a caer tampoco en la demagogia, porque yo sé que a usted le importa la pobreza, y yo creo que a todos los grupos de esta cámara nos importa la pobreza. Pero, ciertamente, creemos que ustedes no lo colocan en el orden de prioridades donde corresponde. Mire, y en general el ámbito social, se lo tengo que decir así. Para nosotros quedó bastante evidenciado el otro día, en una votación de una ILP que lo único que pedía era priorizar –aunque no tiene que ver con la pobreza, sí con el ámbito social– el pago de prestaciones, que eran un derecho para los grandes dependientes. Y ahí ustedes pusieron como prioridad otras cosas; pusieron como prioridad, porque las incluyen en los presupuestos, las estructuras de estado, a un estado de bienestar en el que se paguen las prestaciones que están reconocidas –reconocidas– a los grandes dependientes.

En esto, yo tengo que decir que incluso Esquerra demuestra más sensibilidad social que ustedes. Es así. Porque ellos, al menos, lo ponen al mismo nivel, el tema de las estructuras de estado y los derechos sociales. Es evidente que en algunas cosas diferimos diametralmente

respecto de ellos. Pero, sinceramente, con estos datos encima de la mesa, creemos que ustedes deberían hacérselo mirar, porque yo creo que no están colocando donde deben las prioridades sociales.

Por otra parte, es evidente que las medidas para combatir la pobreza no pueden venir exclusivamente del Departament de Bienestar. De hecho, las que pueden atribuirse al departamento que usted dirige son las medidas, normalmente, que tienen más carácter paliativo y las que se dirigen a colectivos más necesitados. Pero, claro, usted decía que habían cumplido el 69 por ciento de los acuerdos adoptados por este Parlament. En concreto, si nos atenemos a su documento, decía que habían cumplido el 63 por ciento de las medidas y que habían comenzado otro 6 por ciento o estaban en curso, ¿no? ¿Pero qué pasa con las que, según el propio Gobierno, corresponden específicamente a su departamento? Pues, mire, señora Munté, respecto de esas, y siguiendo sus estimaciones, que, como le digo, son de juez y parte, en realidad ustedes admiten haber ejecutado solo el 56; la que le corresponde a su departamento, me estoy refiriendo, específicamente. Un año, *consellera* Munté, ha pasado un año, y han cumplido, o ha cumplido su departamento, según ustedes, insisto, poco más de la mitad de las medidas acordadas en aquel Pleno, que son de su competencia.

Yo le pregunto: ¿cree usted que esto es de recibo? Yo, sinceramente, pienso que no. Yo no creo que se pueda estar satisfecho, ni contento, de haber cumplido, según sus cálculos, insisto, el 56 por ciento de los compromisos de su departamento sobre pobreza en todo un año. Y si no está satisfecha, yo le pregunto: ¿qué piensa hacer? Porque no podemos olvidarnos que le quedan cinco meses, cinco meses para cumplir todo lo demás. Es lo que le ha dado el *president* Mas. Y su Gobierno ha pedido al Parlamento que tramite de urgencia, por ejemplo, la Ley del voluntariado, que es muy importante, sí; pero leyes que hay en este Parlamento que tienen que ver con la pobreza, pues, no ha pedido que se tramiten de urgencia.

Seguiré en el siguiente turno.

Muchas gracias.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Neus Munté.

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, començo amb dues mencions concretes sobre el pacte i sobre el grau de compliment de les mesures del Ple monogràfic.

Jo crec que el fet que no disposem en aquest moment d'un pacte no és culpa de ningú, com el fet que en altres àmbits disposem de pactes, com és el Pacte per la infància, sempre hem dit que és mèrit de tots.

En l'àmbit de la pobresa, estratègicament sabem que seria més difícil. Aquesta és la voluntat: tenir consensos en matèries tan sensibles i tan estratègiques. Però és evident que ni dos es casen si tots dos no volen, i, en

canvi, per barallar-se o per dissentir, n'hi ha prou que un dissenteixi. Vull dir amb tot això que ahir mateix, i crec que va ser precisament..., vostè ha fet referència a la pregunta que em va formular la diputada senyora Figueras; en la resposta jo li deia: «Disposem d'alguns consensos; tant de bo en tinguéssim més.» Per tant, hi ha un reconeixement explícit que no tenim allò que es diu un pacte, eh?, un acord, nacional, de país, digui-li com vulgui, com sí que ha estat possible en altres aspectes; alguns que m'han tocat de ben a prop. I aquí sí que n'estic orgullosa i en trec pit. És en l'únic. Després li diré que en res més, pràcticament, podem fer servir aquestes expressions, o em puc sentir identificada amb les expressions. Vostè pot fer servir les que vulgui.

En tot cas, què se n'ha fet des d'aquella reunió, des d'aquella trobada que vam fer amb els grups parlamentaris? Doncs, jo ho recordo perfectament: tots hem continuat fent molta feina, vostès i nosaltres. Aquella reunió, que es va produir precisament aquí, en el Parlament, ho recordo perfectament, un divendres, tenia sentit per tal de presentar-los l'evolució que havia anat patint, però en sentit positiu, el document de lluita contra la pobresa que, des del departament, millor dit, des del conjunt del Govern, amb les entitats socials, municipalistes, col·legis professionals, etcètera, havíem anat treballant.

Hi havia ja la proximitat del Ple monogràfic, i vostès mateixos, i em va semblar que en aquell moment, doncs, segurament era inevitable, van prioritzar el debat parlamentari d'aquell Ple monogràfic, d'alguna manera, apartant el que estava sent el recorregut, o els treballs, per assolir el pacte.

Vam arribar en aquell Ple monogràfic, es van assolir una sèrie de resolucions, d'acords, que a vostès majoritàriament, doncs, els van semblar insuficients, però que, en tot cas, vam poder treballar, vam tirar endavant, i el que vam presentar el passat 6 de febrer va ser el grau de compliment d'aquestes mesures. En cap cas, senyor diputat, he tret pit, o hem tret pit, del grau de compliment de les mesures d'aquest pacte, d'aquest pla, d'aquestes resolucions; entre d'altres coses, perquè hi ha algunes de les mesures que no finalitzaran mai, que estan en plena execució. I, com li deia abans a la resposta a la interpellació de la senyora Granados, és que crec que ho hem intentat fer tot el màxim transparent..., que som possibles.

Les actuacions en curs, que en la documentació que els hem lliurat estan identificades amb un determinat color, mostren que hi ha, hi insisteixo, mesures, actuacions, que no podem donar per finalitzades, perquè seria de mal dir, que estan finalitzades. Si parlem de crear un òrgan de prestacions i el que estem és estudiant aquestes prestacions, no podem donar per acabada o per finalitzada aquesta actuació. Si se'ns demana, doncs, la creació d'un determinat observatori per analitzar la pobresa des d'un punt de vista territorial i estem en tràmits amb una determinada universitat per assolir aquest observatori, els hem d'explicar el punt en què estem de la negociació o dels treballs, diguem-ne, no?, però no podem donar-ho per finalitzat. I així ho estem fent en tots els àmbits.

Una de les mesures té a veure, doncs, amb la presentació del Pla de polítiques actives d'ocupació. La informació és que s'està ultimant i que serà presentat en els propers mesos. Doncs, lògicament, és un incompliment, això? No; li estem dient que ho estem treballant, que ho tenim quasi a punt i que properament es portarà a debat o a aprovació en l'òrgan interdepartamental o el que sigui. I això està assenyalat com una mesura; no li podem donar el color verd que està assolit, però crec que això és un exercici de rigor i de transparència. I, perdoni, d'humilitat; del fet que aquelles que estan acabades són un 69 per cent, i la resta està en diferents graus d'execució. I això és el que intentàvem, doncs, explicar en la documentació que vam lliurar a les entitats, i que també els hem fet arribar a vostès, i que podem discutir en el moment en què ho considerin oportú.

No traiem pit ni sobre això, ni sobre el conjunt de dades i d'informes de què disposem en aquests moments a Catalunya. Només faltaria, senyor diputat. Fa de molt mal dir, aquesta expressió, perquè tenim unes estadístiques que denoten una realitat, que mai hem negat, que coneixem, que vostè també coneix perfectament i que denota, doncs, un grau de vulnerabilitat important de moltes persones i de moltes famílies. I, en aquest sentit, sempre hem acollit amb molt de respecte i amb les orelles ben obertes, no només les dades, que són estadístiques i que són, diguem-ne, científiques, sinó també tots els informes, tots i cadascun. Començant pels que ens presenta el Síndic de Greuges, perquè, com vostè sap, a més a més, hem de donar resposta als seus suggeriments, a les seves propostes, a les seves, diguem-ne, doncs, orientacions sobre com millorar determinats aspectes de les polítiques públiques. I així ho fem, amb tots els informes. I, precisament, el meu departament en rep molts, d'aquests informes, perquè tenim, doncs, una gran visibilitat des del punt de vista social: parlem de persones grans, parlem d'infància, etcètera.

Informes –vostè ha citat els de Càritas, etcètera–, evidentment, que reflecteixen la realitat, a més a més, d'aquells que la coneixen bé, d'aquells que hi treballen des de peu de carrer. Però sap què passa? Que aquests informes, no només els del Síndic de Greuges, sinó els de Càritas, els de Creu Roja, i tants i tants altres, de les entitats de l'àmbit d'infància, etcètera, sempre han format crits d'alerta respecte de la situació de la pobresa a Catalunya. Fa molts anys que estan alertant. Fins i tot, i això té un punt de preocupant, en aquells anys de bonança econòmica, en aquells anys que parlàvem de la plena ocupació, en aquells anys on les xifres, dèiem, eren estructurals, i, per tant, no ens havíem de preocupar, aquestes entitats, des del seu coneixement i des de peu de carrer, ja ens advertien de determinades decisions des del punt de vista polític, de determinades priorititzacions des del punt de vista pressupostari, i del fet que, amagat sota aquest ambient que tot anava bé i que tot funcionava bé, hi havia persones, doncs, sí, com ara, que passaven gana, persones que, sí, com ara, perdien la seva feina i podien veure's en risc de perdre el seu habitatge. I, evidentment, amb una magnitud diferent i amb una intensitat diferent amb què ho estem patint ara, si no ho nego, però aquestes alertes ja hi

eren, i no sé –perquè jo sí que no hi era– si hi havia aquesta proximitat, aquest respecte i aquest treballar conjuntament les dades, els informes i les seves resolucions. Jo li puc garantir que això ara sí que ho fem i que som coneixedors dels seus informes, de les realitats i de com podem, a partir del seu coneixement i de les eines de què disposem, doncs, trobar els màxims encaixos i les màximes sinèrgies possibles.

De fet, alguns dels instruments que avui en aquestes tres interpellacions que estem tenint, instruments de coordinació..., responen perfectament a aquesta necessitat que ens hem anat trobant de millorar aquesta visió de les polítiques públiques. Abans s'ha parlat del protocol de detecció dels casos de dificultats des del punt de vista alimentari en els nens i nenes; jo mateixa he citat la Taula de Distribució Solidària d'Aliments, precisament per coordinar tota la tasca de distribució, però també de detecció de necessitats que s'està fent des del conjunt del país. Ens trobem cada vegada més amb l'existència de taules on les entitats socials i els ajuntaments, amb una clara relació amb els serveis socials municipals, doncs, treballen per coordinar-se i per arribar més i millor a les necessitats de tantes i tantes persones. Per tant, aquest és un aspecte que valorem i que tenim absolutament en compte.

Vostè demanava, hi insisteixo, ha fet molta incidència en la..., jo crec que s'ha quedat una mica amb els titulars –perdoni que li ho digui– de la presentació del grau del compliment de les resolucions del Ple de la pobresa. Nosaltres el que vam destacar és la feina que hem fet el conjunt de departaments per donar compliment a aquestes resolucions; vam destacar aquelles que creiem que són més estratègiques, i, com que són més estratègiques, independentment del seu estat d'execució, les reforçarem de cara a aquest 2015. I crec que, d'alguna manera, això també és el que se'ns demana: que allò que es va acordar aquí al Parlament, amb les majories que siguin, però que es va acordar i que va ser, doncs, objecte de les resolucions finals, no només sigui fet, complert i executat per part del Govern, sinó que es valori el seu reforçament o el seu increment en aquells aspectes en què es consideri necessari.

I ja hi ha tot un seguit de mesures –que ja hem avançat, ho va avançar el president dimarts passat en roda de premsa, i ho hem anat fent, poc o molt, els consellers en els nostres diferents àmbits– que prioritzarem en els pressupostos de l'any 2015 i que quan tinguem finalment la sort de poder-los aprovar en aquest hemicle, doncs, ens posarem mans a l'obra.

Algunes tenen a veure, precisament, amb necessitats que ens detecten aquestes entitats socials que ens fan aquests informes i que ens diuen: «Alerta, necessitats a cobrir els mesos d'estiu, quan finalitzen les escoles: necessitats d'accés a l'alimentació, de lleure educatiu, en condicions d'equitat pel que fa a les famílies, independentment de la seva renda i, fins i tot, de la seva ubicació territorial», eh?, l'equilibri territorial, que també ens interessa i que també ens n'hem d'ocupar. Doncs, aquest és un aspecte.

Ens alerten també sobre determinades millores que es poden introduir en el Programa de la renda míni-

ma d'inserció. Doncs, les estudiem i n'incrementem la dotació pressupostària, com s'ha fet en l'àmbit de beques, com s'ha fet, crec que d'una manera també molt destacada, en l'àmbit de l'habitatge social.

I ho deixo aquí, per escoltar-lo en el següent torn.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, *consellera*, por su intervención. Bien, no ha sacado pecho y me alegro – me alegro. Yo creo que empezamos a ponernos de acuerdo, porque entiendo que... (*Veus de fons. L'oradorriu.*) O no ha presumido, porque entiendo que no se puede presumir de un incumplimiento, está claro, y si usted lo aclara de esta manera queda muy claro. Sinceramente, era lo que nos parecía tras leer la nota de prensa de la propia Generalitat, pero, bien, está claro que usted ha dicho aquí que ni mucho menos pretende presumir, porque reconoce unos incumplimientos.

Pero precisamente por eso, como le decía antes, en todo caso, no es de recibo –no es recibo– para nosotros que tras un año después de esta resolución del Pleno monográfico sobre pobreza, pues, tengamos tantas medidas, a nuestro juicio, sin cumplir. Después hablaremos de incumplimientos concretos, pero yo acababa mi última intervención refiriéndome a un par de cuestiones concretas, que denotan, a mi juicio, la priorización que su departamento hace de cuestiones relacionadas con la lucha contra la pobreza.

Ustedes, o su Gobierno, han solicitado que se tramite por el trámite de urgencia la ley del voluntariado, que es una ley del ámbito social muy importante, sí; pero se dejaron olvidada la ILP de renta garantizada de ciudadanía, que es una iniciativa, más allá de las posturas diversas que cada grupo pueda tener respecto de su contenido, que va dirigida específicamente a la lucha contra la pobreza y la desigualdad. Por lo tanto, esto denota un poco la prioridad del Gobierno, a nuestro juicio, sobre este tipo de cuestiones.

También está en cartera, supuestamente, la ley catalana de la autonomía personal, que tendría una visión más amplia que la ley estatal y no hablaría tanto, exclusivamente, de dependencia –usted nos lo ha dicho de esta manera– como de autonomía personal. Y la mayor autonomía personal, sin duda, es no ser pobre y poder permitirse una vida digna y recursos para hacer frente a las situaciones complicadas. Le pregunto: ¿tendremos esa ley dentro de esta legislatura o era un anuncio de titulares?, y ¿contendrá esta ley alguna medida específica respecto a la pobreza o, tal como ustedes conciben la autonomía personal, no pretenden, digamos, encuadrar ninguna medida de pobreza dentro de esta ley, si es que alguna vez, pues, conocemos su contenido?

Y, efectivamente, usted ya se ha referido a diferentes medidas que han cumplido y que están detalladas en

ese documento que facilitó en su momento, o públicamente, la Generalitat, ¿no? Pero, claro..., y me decía: «Se ha quedado usted en los titulares.» Bueno, pero podemos recordar medidas que están ahí y que no se han cumplido. Vuelvo a repetir, por supuesto, del pacto contra la pobreza, lo que es su definición, la previsión de la dotación presupuestaria de cuatro ejercicios, no está cumplido; la inclusión de indicadores para la evaluación, también está incumplido... En fin, en cuanto al pacto contra la pobreza, la verdad es que..., suspenso, podríamos decir, ¿no? –suspenso. Dinamizar el Observatorio Catalán de la Pobreza, incumplido también. Los acuerdos de colaboración con ayuntamientos y comarcas para la difusión de informes, también. Son medidas que yo creo que no son tan complicadas de cumplir en un año. Presentación anual del informe que se ha de debatir en este Parlamento sobre pobreza, también está incumplido. Una medida a la que nosotros dimos apoyo expreso y transaccionamos con ustedes: historia social compartida –historia social compartida. Aplicación de cláusulas sociales en los contratos de la Generalitat, también incumplido. Órgano único gestor de prestaciones; inclusión del derecho a la alimentación en la cartera de servicios sociales... En fin, podría nombrar algunas más, pero creo que es bastante ilustrativo. Y además es innegable, porque ustedes esto lo reconocen en su informe, y esto sí que le reconozco que es transparente.

Pero, claro, le vuelvo a repetir: esto no nos lo podemos permitir un año después. ¿Qué le vamos a pedir en la moción a que dará origen esta interpelación? Podríamos pedirle simplemente de modo genérico que luche contra la pobreza y la exclusión, que el Gobierno priorice las políticas contra la exclusión... En fin, podríamos pedírselo de muchas maneras, pero yo creo que es mucho más sencillo que se lo pidamos diciendo que cumplan con la resolución que este Parlamento aprobó hace un año, la Resolución 577/X, que ustedes reconocen no haber cumplido y que además es una resolución de mínimos.

Y, por favor, cúmplanla antes de que lleguen las elecciones que ustedes mismos han convocado y que solo le dan cinco meses, a ustedes, para cumplir con todas estas medidas.

Gracias.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyora Neus Munté.

La consellera de Benestar Social i Família

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, ni presumixo ni incompleixo. Ni una cosa ni l'altra –ni una cosa ni l'altra.

Miri, vostè parla d'incompliment allà on nosaltres diem que són accions que no s'han finalitzat, que no han finalitzat al cent per cent. Li ho explico una altra vegada i em detinc en alguna actuació concreta: 69 per cent de les actuacions finalitzades o amb continuïtat –és aquest tram més gran del formatget, diguem-ho ai-

xí- i 31 per cent d'actuacions que estan en curs, i, dins d'aquestes actuacions que estan en curs, amb diferents graus d'execució, que és el que he intentat explicar en tot moment. Precisament en ares d'aquesta transparència, a cadascuna de les mesures que conté la resolució està explicat per què no li donem el color verd de finalitzades o amb continuïtat, que les que estan amb continuïtat vol dir que són permanents i, per tant, que s'estan executant, per tant, que hem complert amb l'objectiu, i les que estan en curs, per diferents motius o perquè molt properament i en els casos en què puguem, en tots els que hem pogut, hem intentat posar fins i tot una previsió temporal, i en els altres, doncs, expliquem quina és la dificultat o el punt en què es troba aquesta execució.

Hi insisteixo, no hi ha incompliment, no crec que puguem parlar d'incompliments, li ho dic seriosament, sinó de diferents graus d'execució, però partint de la base que un 69 per cent d'aquestes actuacions les podem considerar, doncs, finalitzades o amb continuïtat, i que només és un percentatge menor però que ens obliga a treballar, evidentment, que ens obliga a treballar i que és una feina que tenim pendent per tal de finalitzar.

Miri, el que seria imperdonable és que pel fet de no haver assolit un acord o un pacte el Govern hagués estat inactiu respecte a la lluita contra la pobresa i l'exclusió social. I això no ha estat així, perquè hem pogut explicar al llarg de tot l'any 2014 quina ha estat la prioritització pressupostària, que es va concretar en un 71,1 per cent de percentatge del pressupost destinat a inversió social, i perquè hi han tot un seguit d'actuacions, que expliquem aquí, que formen part de les resolucions del Ple monogràfic i altres que no, que formen part de la mateixa, diguem-ne, actuació o iniciativa dels departaments del Govern, que s'han tirat endavant i que tenen aquest objectiu claríssim de la lluita contra la pobresa i l'exclusió social. Un pla d'actuacions que l'any 2014 vam quantificar en aproximadament vuit-cents euros i escaig; que hem previst per al 2015, un cop aprovem els pressupostos, que aquesta dotació de recursos del conjunt de departaments assolirà la xifra de 900 milions d'euros.

Per tant, tot i que no tenim un acord –és cert que no el tenim en aquest moment– des del punt de vista polític, hi ha un ampli consens en l'àmbit social de prioritzar determinades actuacions, de calendaritzar-les, i en aquest sentit les estem desenvolupant. I això és exactament el que continuem fent aquest any 2015, i en el moment en què els pressupostos estiguin aprovats, doncs, podem afegir-hi uns recursos extra, diguem-ne, uns recursos suplementaris, que estaran absolutament alineats al servei d'aquesta lluita contra l'exclusió social, prioritzant molt clarament –ja ho sap vostè– aquesta cobertura de necessitats bàsiques, els ajuts i el suport a les famílies vulnerables amb fills i filles a càrrec, tot el que té a veure amb l'habitatge social, el que té a veure amb les beques menjador i el que té a veure amb la renda mínima d'inserció.

Vostè demanava també informació, per exemple, sobre la incorporació de clàusules socials. Doncs, miri, precisament aquest és un dels aspectes que el tercer

sector, que la Taula del Tercer Sector més positivament valora de les mesures que estan incloses dins del pla de suport. I ahir mateix també això es va posar en evidència.

La història social compartida. Reconeixem que és una necessitat, que hi estem treballant. En aquests moments ens trobem amb la feina intensa, interessant, de bolcar tota la informació que existeix repartida en aquests moments amb diferents sistemes d'informació en el conjunt del territori, però volem arribar a disposar d'aquesta història social compartida. I aquestes són també les explicacions que consten en el document respecte a la resolució concreta a què això fa referència.

Em sembla que allò més rellevant, senyor diputat, és que aquesta és una prioritat que vostè manifesta, i fa molt bé de fer-ho, una vegada i una altra en aquesta cambra, com fan el conjunt de grups parlamentaris, però que el Govern té molt clar que ho ha de continuar sent els propers mesos, i que no hem perdut mai el fil roig d'aquesta lluita contra l'exclusió social, i que això s'ha de manifestar amb una prioritització pressupostària, que hi és, amb unes actuacions que són intenses i amb una participació molt clara del tercer sector social i del món local. I que és d'aquesta tasca compartida, d'aquesta feina compartida, d'on podem treure, espero, alguns fruits que mitiguin no només les dades, que són fredes, sinó una realitat que estan patint moltes i moltes persones.

I se m'acaba el temps, però sí que voldria –no ho he fet abans–, tant al senyor Arrufat, com a la senyora Granados, com a vostè mateix, agrair-los el to d'aquestes tres interpellacions, perquè crec que ha permès posar, espero, negre sobre blanc alguns aspectes, i, en tot cas, crec que és el to que espero també haver pogut mantenir jo en tot moment i que a les mocions subsegüents, en les tres mocions, espero també que puguem trobar espais d'acord, aquest acord que vostès tant demanaven.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem ara al següent punt de l'orde del dia que és la Moció subsegüent a la interpellació del Govern sobre el compliment de la legalitat en el procés de preinscripció escolar.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el compliment de la legalitat en el procés de preinscripció escolar (tram. 302-00247/10)

La presenta el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i té la paraula la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Honorable consejera, señoras y señores diputados, desde que este Parlamento aprobó en 1998 la Ley de política lingüística, la Genera-

litat nunca ha cumplido la legalidad en el proceso de preinscripción escolar; nunca ha preguntado a los padres en el impreso oficial por la lengua habitual de sus hijos; nunca, en los últimos veinte años, ha ofrecido enseñanza pública donde catalán y castellano se usen como vehiculares, con normalidad y sin discriminar a nadie; nunca los padres han podido decidir porque la Generalitat ya viene decidiendo por ellos.

Miren, la ley y las sentencias están claras, lo tienen ustedes en la moción que hemos presentado, pero el Gobierno de la Generalitat no cumple. Esta situación no tiene justificación, tampoco la consejería tiene argumentos. En el debate de hace dos semanas, y también después, prefirió hablar de otras cosas, desviar la atención, porque es que es imposible defender lo indefendible.

Vuelvo a dejar clara la postura del PP: nuestro modelo es trilingüe, porque creemos que es el mejor, pero también es libertad. Queremos que catalán y castellano se usen siempre libremente, y que sean lenguas de enseñanza conjuntamente para el que así lo prefiera, como hacen los colegios privados que, por cierto, tienen las puntuaciones más altas en el PISA de catalán. Y también queremos que se cumplan las leyes y que la Administración garantice los derechos de todos los ciudadanos. Por eso presentamos esta moción, a favor de la enseñanza en catalán y también a favor de quien quiera estudiar conjuntamente en catalán y en castellano.

Queremos sumar, queremos garantizar los derechos y las libertades de todos los padres catalanes, y no pienso ahorramme seguir recordándoselo a la consejera de Educación, en tanto su consejería siga incumpliendo la legalidad y atentando contra el derecho de los padres a decidir lo que prefieren para sus hijos. Es una actitud ésta intolerante, que no cabe en nuestro ordenamiento jurídico.

Y miren, la prueba de que esto es así es la pila de sentencias, todas las sentencias firmes sobre este tema, que condenan su política de imposición. Y mientras esto siga pasando en Cataluña, lo denunciaremos con toda la legitimidad, en nombre de los catalanes que nos han votado y también de aquellos que no nos han votado pero que no quieren gobernantes ni políticos que se creen que están por encima de la ley.

Hay también que aclarar lo que dice la LOMCE, porque el día 4, la consejera parecía, o que no lo tenía muy claro o que quería que no quedara muy claro. Miren, la LOMCE, y se puede consultar la ley, es una normativa básica que ofrece varios modelos lingüísticos acordes con la legalidad. Y cabe la inmersión, siempre que sea voluntaria y que no excluya oferta bilingüe en la proporción que decida la autoridad educativa. Este es el modelo, y si no se cumple, y en tanto que se cumple, los padres, si quieren, pueden acudir a colegios privados bilingües sin coste para ellos, porque tienen derecho a bilingüismo, y que el bilingüismo no les cueste dinero. Por tanto, hay que aclarar a la consejería que el mecanismo del colegio privado no es el modelo LOMCE, es un mecanismo subsidiario y transitorio que no exime en ningún caso a la consejería del cumplimiento de la legalidad, es un procedimiento que instruye el ministerio y que la consejera

no lo incumple simplemente porque no es de su competencia.

Con esta moción, por tanto, pedimos que se respete a todos los padres. También a los que quieren poder elegir enseñanza conjunta en catalán y en castellano, con normalidad, sin estridencias ni presiones, a través del mecanismo que decida la consejería, la casilla o cualquier otro, pero que sea un mecanismo claro, universal y accesible para todos los padres. Porque entendemos que es de justicia que todos puedan decidir con normalidad. Pero es que, además, la legalidad está de su lado y les ampara, y ésta es la realidad. Y es nuestra obligación, y la de la consejera Rigau, y la de todo el Gobierno, velar porque la legalidad vigente se cumpla. Lo contrario es crear un problema, es obligar a defenderse a los ciudadanos de la Administración que ellos mismos están pagando, y es obligar a otros responsables del estado de derecho, los tribunales o el Gobierno de la nación, a actuar subsidiariamente corrigiendo la actuación contraria a la legalidad de la Generalitat de Catalunya.

Les pedimos que se pongan en la situación de quien quiere con todo el derecho enseñanza bilingüe para su hijo, y se encuentra con el muro insensible a este derecho legítimo que es hoy la consejería de Educación. No pedimos que se quite nada a nadie, queremos que se evite a unos padres, sean cinco, quinientos o cinco mil, el calvario de la reclamación administrativa y judicial, y que después de años pagando abogados lleguen al Supremo, el Supremo condene a la Generalitat por actuar contra la legalidad, por perjudicar a sus hijos, pero los niños estén ya en bachiller o en la universidad, pero el daño esté hecho. Por tanto, creemos que es justo, que es sensato, y que se trata simplemente... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Presidenta... De l'escó estant. En la moció que votaran Partit Popular i Ciutadans esmenten sentències i lleis com acaba de fer la portaveu del Partit Popular, nosaltres també. Per reafirmar el règim lingüístic implantat per la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació de Catalunya, la LEC, en el seu títol segon, concretament els articles 9 i 11, on explicita: «Article 9, règim lingüístic, apartat 1, el règim lingüístic del sistema educatiu es regeix pels principis que estableix aquest títol i per les disposicions reglamentàries de desplegament dictades pel Govern de la Generalitat; dos, correspon al Govern, d'acord amb l'article 53, determinar el currículum de l'ensenyament de les llengües, que comprèn els objectius, els continguts, els criteris d'avaluació i la regulació del marc horari.

»Article 11, el català, llengua vehicular i d'aprenentatge, u, el català com a llengua pròpia de Catalunya, és la

llengua normalment emprada com a llengua vehicular i d'aprenentatge del sistema educatiu; dos, les activitats educatives, tant les orals com les escrites, el material didàctic i els llibres de text, i també les activitats d'avaluació de les àrees, les matèries i els mòduls del currículum, han d'ésser normalment en català, excepte en el cas de les matèries de llengua i literatura castellanès i de llengua estrangera, i sens perjudici del que estableixen els articles 12 i 14; tres, els alumnes no poden ésser separats en centres ni en grups classe diferents per raó de la seva llengua habitual; i, quatre, en el curs escolar en què els alumnes iniciïn el primer ensenyament, les mares, els pares o els tutors dels alumnes, la llengua habitual dels quals sigui el castellà, poden instar en el moment de la matrícula, i d'acord amb el procediment que estableixi el departament, que llurs fills rebin atenció lingüística individualitzada en aquesta llengua.»

Gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Moltes gràcies, presidenta. També des de l'escó estant. Perquè està en el nostre compromís amb l'escola catalana que avui sentirà, senyora Cuevas, cinc intervencions, no en la mateixa línia, sinó literals.

Aquesta és la del Grup Socialista. La nostra esmena diu: «Reafirmar el règim lingüístic implantat per la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació de Catalunya en el seu títol segon, concretament en els articles 9 i 11, on explicita: article 9, règim lingüístic, el règim lingüístic del sistema educatiu es regeix pels principis que estableix aquest títol i per les disposicions reglamentàries de desplegament dictades pel Govern de la Generalitat; dos, correspon al Govern, d'acord amb l'article 53, determinar el currículum de l'ensenyament de les llengües, que comprèn els objectius, els continguts, els criteris d'avaluació i la regulació del marc horari.

»Article 11, el català, llengua vehicular i d'aprenentatge.» Li ho repeteixo, senyora Cuevas, «el català, llengua vehicular i d'aprenentatge. El català, com a llengua pròpia de Catalunya, és la llengua normalment emprada com a llengua vehicular i d'aprenentatge del sistema educatiu; dos, les activitats educatives, tant les orals com les escrites, el material didàctic i els llibres de text», i els llibres de text, senyora Cuevas, «i també les activitats d'avaluació de les àrees, les matèries i els mòduls del currículum, han de ser normalment en català, excepte en el cas de les matèries de llengua i literatura castellanès i de llengua estrangera, i sens perjudici del que estableixen els articles 12 i 14; tres, els alumnes no poden ser separats en centres ni en grups classe diferents per raó de llur llengua habitual.» Li ho torno a llegir: «Tres, els alumnes no podran ser separats en centres ni en grups classe diferents per raó de llur llengua habitual; quatre, en el curs escolar en què els alumnes iniciïn el primer ensenyament, les mares, els pares o els tutors dels alumnes la llengua habitual dels quals sigui el

castellà podran instar, en el moment de la matrícula, i d'acord amb el procediment que estableixi el departament, que llurs fills rebin atenció lingüística individualitzada en aquesta llengua.

»Palau del Parlament, 17 de febrer de 2015; cinc grups parlamentaris.»

Gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Sí, gràcies, presidenta. Tenint en compte que la millor de les lleis és la que té una gran majoria parlamentària i una amplíssima majoria social, com és el règim lingüístic del nostre sistema educatiu, cinc grups parlamentaris hem presentat una esmena conjunta que diu: «Reafirmar el règim lingüístic implantat per la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació de Catalunya en el seu títol segon, concretament els articles 9 i 11, on s'explicita: «Article 9, règim lingüístic, un, el règim lingüístic del sistema educatiu es regeix pels principis que estableix aquest títol i per les disposicions reglamentàries de desplegament dictades pel Govern de la Generalitat; dos, correspon al Govern, d'acord amb l'article 53, determinar el currículum de l'ensenyament de les llengües, que comprèn els objectius, els continguts, els criteris d'avaluació i la regulació del marc horari.

»Article 11, el català, llengua vehicular i d'aprenentatge, u, el català com a llengua pròpia de Catalunya, és la llengua normalment emprada com a llengua vehicular i d'aprenentatge del sistema educatiu; dos, les activitats educatives, tant les orals com les escrites, el material didàctic i els llibres de text, i també les activitats d'avaluació de les àrees, les matèries i els mòduls del currículum, han d'ésser normalment en català, excepte en el cas de les matèries de llengua i literatura castellanès i de llengua estrangera, i sens perjudici del que estableixen els articles 12 i 14; tres, els alumnes no poden ésser separats en centres ni en grups classe diferents per raó de llur llengua habitual; quart, en el curs escolar en què els alumnes iniciïn el primer ensenyament, les mares, els pares o els tutors dels alumnes de la llengua habitual dels quals sigui el castellà poden instar, en el moment de la matrícula, i d'acord amb el procediment que estableixi el departament, que llurs fills rebin atenció lingüística individualitzada en aquesta llengua.»

I, per aquests motius, senyora Cuevas, els castellano-parlants, com sóc jo, som els primers a defensar el model d'immersió lingüística a Catalunya.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Reafirmar únicament el règim lingüístic implantat per la Llei 12/2009, del 10 de juliol, i directament l'article 11: «El català, com a llengua pròpia de Catalunya, és la llengua normalment emprada com a llengua vehicular i d'aprenentatge del sistema educatiu; dos, les activitats educatives, tant les orals com les escrites, el material didàctic i els llibres de text, i també les activitats d'avaluació de les àrees, les matèries i els mòduls de currículum, han d'ésser normalment en català, excepte en el cas de les matèries de llengua i literatura castelleses i de llengua estrangera, i sens perjudici del que s'estableixen els articles 12 i 14; tres, els alumnes no poden ésser separats en centres ni en grups classe diferents per raó de llur llengua habitual; quatre, en el curs escolar en què els alumnes iniciïn el primer ensenyament, les mares, els pares o els tutors dels alumnes, la llengua habitual dels quals sigui el castellà, poden instar en el moment de la matrícula, i d'acord amb el procediment que estableixi el departament, que llurs fills hi rebin atenció lingüística individualitzada en aquesta llengua.»

Per aclarir, únicament i últimament, que només donem suport, sobre aquesta llei privatitzadora, aquesta LEC, a aquests articles.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Ramona Barrufet.

Ramona Barrufet i Santacana

Gràcies, presidenta. De l'escó estant, també. Consellera, senyores i senyors diputats, hem presentat una esmena conjunta el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari del Partit dels Socialistes de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, grup parlamentari Candidatura d'Unitat Popular i Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que llegeixo per cinquena vegada.

És una esmena de supressió de tot el text i d'addició d'un nou text: «Reafirmar el règim lingüístic implantat per la Llei 12/2009, de 10 de juliol, d'educació de Catalunya, en el seu títol segon, concretament els articles 9 i 11, on explicita: Article 9, règim lingüístic. Primer, el règim lingüístic del sistema educatiu es regeix pels principis que estableix aquest títol i per les disposicions reglamentàries de desplegament dictades pel Govern de la Generalitat. Segon, correspon al Govern, d'acord amb l'article 53, determinar el currículum de l'ensenyament de les llengües, que comprèn els objectius, els continguts, els criteris d'avaluació i la regulació del marc horari.

»Article 11, el català, llengua vehicular i d'aprenentatge. Primer, el català, com a llengua pròpia de Catalunya, és la llengua normalment emprada com a llengua vehicular i d'aprenentatge del sistema educatiu. Segon, les activitats educatives, tant les orals com les escrites,

el material didàctic i els llibres de text, i també les activitats d'avaluació de les àrees, les matèries i els mòduls del currículum, han de ser normalment en català, excepte en el cas de les matèries de llengua i literatura castelleses i de llengua estrangera, i sens perjudici del que estableixen els articles 12 i 14. Tercer, els alumnes no poden ésser separats en centres ni en grups classe diferents per raó de llur llengua habitual. Quart, en el curs escolar en què els alumnes iniciïn el primer ensenyament, les mares, els pares o els tutors dels alumnes la llengua habitual dels quals sigui el castellà poden instar, en el moment de la matrícula, i d'acord amb el procediment que estableixi el departament, que llurs fills hi rebin atenció lingüística individualitzada en aquesta llengua.»

Gràcies, presidenta.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, presidenta. Diputadas y diputados, bueno, han escenificado hoy ustedes aquí la lectura del santo Evangelio según San Mateo, o San Marcos, o..., ¿eh? Han repetido aquí sus mantras, muy formalitos... Parecía una homilía (*remor de veus*), con todos los respetos, por supuesto, ¿eh?, con todos los respetos a las creencias de todo el mundo, pero a mí me ha recordado una homilía. O, si quieren ustedes, me ha recordado una *lleï del Parlament*..., una lleï del Parlament que ha estat declarada ilegal pel Tribunal Constitucional. (*Remor de veus*.) Sí, senyor –sí, senyor. Sí, perquè aquesta lleï..., l'Estatut de Catalunya, en aquesta matèria, ha estat declarat inconstitucional, interpretat en el sentit que només es parli en català com a llengua vehicular. I vostès ho saben molt bé –vostès ho saben molt bé.

Y entonces, aparte de eso, se ha declarado por el Tribunal Supremo ilegal la atención jurídica individualizada. Y ustedes han vuelto a decir que los padres que quieran que sus hijos estudien en castellano lo hagan mediante la atención individualizada, cosa que el Supremo ha dicho expresamente que no puede ser. Y ustedes, algunos grupos que utilizan tan alegremente, con estos también mantras que utilizan en la acción política habitual, que utilizan la segregación... Siempre se habla de «segregar». No hay mayor segregación que decirle al niño: «Tú, espérate, y luego te lo explico en castellano.» Esto es segregar a un niño, eso es distinguirlo en la clase, y decirle: «No, no, mira, a tots els expliquem la lliçó en català, i després, tu, espera, nen, que te l'explico a tu, i tal... ¿Qué no has entendido, guapo?» (*Remor de veus*.) Esto es antipedagógico, discriminador y segregador. Y por eso, simplemente por eso, está declarado ilegal por el Tribunal Supremo, como ustedes saben.

Y además, señora Rigau, a mí..., no gesticule usted y no dé lecciones a este diputado de lo que está declarado o no ilegal, ¡que su departamento ha sido conde-

nado a indemnizar a una niña por no cumplir la ley, señora Rigau! ¡Y tiene usted..., que puede coleccionar un rosario de sentencias, que puede empapelar su despacho, todas desfavorables a la Generalitat! Es muy comprensible que Esquerra Republicana, que están haciendo, pues, «un país nou» y están ustedes con lo de las «estructures d'estat», es muy comprensible que quieran ignorar expresamente la legislación española, como si no existiera, como por cierto se hace en los libros de texto de nuestros niños, en los que se les informa que en Cataluña las leyes salen del Parlamento catalán y tal, y se ignora que vivimos en un sistema jurídico más complejo, que engloba las leyes catalanas, las españolas, y también las europeas, las directivas europeas que implantamos aquí por medio de nuestra ley.

En fin, nosotros damos apoyo, como no puede ser menos, a la enmienda presentada por el Partido Popular, agradeciéndoles la transacción, las aportaciones que ha realizado este grupo. Que se sepa bien: aquí, después de esta *performance* que han hecho ustedes o de estas lecturas de los textos sagrados que les parecen a ustedes, que son unas leyes no vigentes..., pero después de esto, que se sepa: aquí ustedes van a votar que no a que el castellano y catalán sean lenguas vehiculares en la proporción que determine su *conselleria*, señora Rigau –que usted está haciendo dejación de su obligación, que es determinar un porcentaje razonable de equilibrio entre las dos lenguas–; la introducción de una tercera, o sea, trilingüismo en la escuela. Se va a votar en contra de esto en el Parlamento de Cataluña, de uno de los sistemas de enseñanza más modernos que se utilizan en todas partes. Vamos a mantener el sistema anquilosado y antiguo en uno de los últimos lugares de Europa... Pero, bueno, oiga, también los textos sagrados duran muchos milenios. Yo espero que no duren tanto sus textos ilegales en Cataluña, pero ustedes, desde luego, es que escenifican que es para verlo.

Y, por último, como estamos en período de preinscripción escolar, que pongan ustedes en los impresos la casilla. ¿O es que no quieren preguntar a los padres en qué lengua quieren que sus hijos reciban la primera enseñanza? ¿Es eso? Tanta transparencia, tanta importancia del ciudadano en todo, y, sin embargo, el idioma en el que quieren que eduquen a sus hijos, o el idioma propio de su familia, eso no lo quieren ni preguntar. Porque saben ustedes que no hay el consenso social al que ustedes se acogen, solo hay ese consenso de los mantras políticos.

Gracias.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. Subscriu en esperit –perquè no l'he signada–, doncs, l'esmena presentada pels grups parlamentaris. Senyors del Partit Popular i Ciutadans, aquest

no és un debat legal, no és un debat lingüístic, no és un debat pedagògic: és un debat estrictament polític. Vostès neguen que Catalunya sigui una nació –legítimament, eh?, però ho neguen–, vostès neguen que Catalunya tingui una llengua pròpia i vostès neguen que Espanya sigui un estat plurinacional. I jo em sento orgullosa de formar part d'un catalanisme polític que mai ha emprat el català –a diferència del nacionalisme espanyol, de matriu castellana– com a imposició, sinó com a llengua d'acollida.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, honorable consejera, miren, no podemos aceptar la enmienda presentada por los grupos de Convergencia, Esquerra, PSC, Iniciativa - Esquerra Unida Alternativa y Mixto, por una cuestión elemental de lealtad a las normas básicas de cualquier estado de derecho. Porque, tal y como proponen estos grupos con su enmienda, pretender la aplicación de la LEC prescindiendo de las leyes y sentencias que la modalizan y la interpretan excede las competencias de este Parlamento. Porque esta cámara no puede alterar el régimen de aplicabilidad de las normas del conjunto de nuestro ordenamiento jurídico; el nuestro, señora Geli, el de todos. Este grupo considera inaceptable que se pretenda alterar la efectividad de las normas jurídicas –la LEC, por ejemplo– sin respetar los procedimientos que para ello establecen nuestras leyes.

En relación con el resto de enmiendas, en base a las enmiendas de Ciudadanos, hemos trabajado una transacción, que ya tienen todos, para incorporar y someter a votación aspectos que, si bien exceden inicialmente el ámbito al que nosotros queríamos circunscribir esta moción, que era el tema de la legalidad de la preinscripción, son temas que defendemos en el PP con absoluta convicción, como ha demostrado esta diputada en este Parlamento sobradamente, como es el modelo trilingüe como modelo de éxito, de calidad y de oportunidades para nuestros niños, o la necesaria adaptación de la LEC al Estatut y a la LOMCE, ambas leyes orgánicas de mayor rango jurídico, aunque en cualquier caso, tal y como explicitó el Tribunal Supremo en estas sentencias –en la de 19 de noviembre de 2013, en el fundamento de derecho tercero–, no cabe otra interpretación ni otra aplicación del Estatuto y de la LEC que la conforme a la Sentencia del Tribunal Constitucional 31/2010, o sea que en teoría no sería necesario aplicarlo, porque cualquier gobernante de buena fe ya sabría cómo tenía que aplicar esta ley.

Y dice esta sentencia que no hay que plantear la inconstitucionalidad de ninguna ley, de ningún precepto, tampoco de la LEC, para saber –y esto no sé si se estudia en primero o en quinto de derecho, pero les aseguro que tampoco hay que estudiar derecho para saberlo, si se molesta uno mínimamente por estudiar y aprender–

se lo que le toca— que un precepto sobre el que ya se ha pronunciado el Constitucional ya está claro; no hay que volver a plantear la cuestión de inconstitucionalidad.

En general, pues, decirles que ya sabemos —lo hemos visto hoy— que hay una mayoría parlamentaria a favor de aplicar en exclusiva la LEC, a favor de prescindir de la legalidad, lo que es una actitud insumisa y contraria a la lealtad institucional más evidente que se espera de este Parlamento. Pero si hay o no hay una mayoría social, señoras y señores, no lo sabemos. No lo sabemos porque la consejera Rigau no se atreve a preguntarles a los padres sobre este tema en concreto. No se atreve a preguntarles a los padres si prefieren para sus hijos una educación monolingüe, en una sola lengua oficial, en este caso el catalán, que es la opción que propone la consejera Rigau, o prefieren otra opción, una opción, desde nuestro punto de vista, más rica en oportunidades y la verdadera opción de éxito, que sería la enseñanza al menos bilingüe, en nuestro modelo trilingüe, incorporando una tercera lengua extranjera.

No sabemos si esta mayoría social existe... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments. Alguns aplaudiments.)*

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 28 vots a favor i 102 en contra.

Se suspèn la sessió fins a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i deu minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família i de Justícia.

La presidenta

Reprenem la sessió amb la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política econòmica.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política econòmica (tram. 302-00248/10)

Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bona tarda. Bé, doncs, avui el que presentem és la moció subsegüent a la interpellació que vam fer al conseller justament el passat Ple. En aquesta interpellació vam interpellar el conseller per conèixer quin dels dos pressupostos d'ingressos elaborats i presentats pel Govern de la Generalitat era el correcte, era el bo. Els ho recordo: un és el que va presentar al Parlament el passat mes de desembre, en què el 10 per cent dels ingressos, 2.200 milions d'euros, depenen d'una negociació que s'ha de fer amb l'Estat però que encara no s'ha iniciat, una negociació que s'ha de fer sobre uns deutes que té l'Estat amb la Generalitat, i l'altre pressupost és el que va presentar el Govern de la Generalitat al ministre Montoro, en què aquests 2.200 milions d'euros havien de provenir majoritàriament de venda de patrimoni i de concessions.

Doncs bé, nosaltres, en aquesta moció, el que volem reflectir és aquesta inquietud que tenim per saber quin és dels dos pressupostos el correcte, a qui ha enganyat el Govern de la Generalitat, si ha enganyat el ministre Montoro o si ha enganyat aquesta cambra, i d'on pensen aconseguir aquests 2.200 milions d'euros d'ingressos previstos per a l'any 2015. Perquè en una versió provindran d'un lloc i en l'altra versió provindran de l'altre.

I no és, com va intentar explicar el conseller Mas-Colell, per un afany del PSC perquè el Govern compleixi els objectius de dèficit. No, ni molt menys. De fet, és el Govern de Convergència i Unió, que des del 2011 ha començat tot un seguit de retallades. Són vostès, el Govern de Convergència i Unió. Conjuntament amb el Partit Popular, també s'ha de dir, que tant aquí al Parlament com al Congrés van aprovar la Llei d'estabilitat pressupostària. I també els recordo, conseller, que el passat Ple vostès, amb el PP, van votar contràriament un programa de reestructuració del deute. Per tant, em sembla que en aquest ball queda molt clara la posició dels uns i dels altres. I nosaltres no estem a la mateixa posició, al mateix costat, que el Govern de Convergència i Unió.

Per tant, el que nosaltres sí li demanem en aquesta moció, conseller, són unes quantes coses. Què li agradaria, al PSC? Doncs miri: que siguin rigorosos i seriosos; que ens diguin la veritat; que no acumulin més deute, perquè, al final, no complir l'objectiu de dèficit vol dir generar més deute, i en aquests moments el Govern de Convergència i Unió, en aquests darrers cinc anys, ha incrementat el deute en 32.000 milions d'euros, 6.315 milions d'euros l'any. És un increment molt important, i això finalment és important saber-ho, perquè significa més despesa financera per al futur i no pas despesa per a polítiques socials o polítiques de reactivació econòmica. I què més ens agradaria? Home, doncs que vostès haguessin intentat aprovar una reforma fiscal que modifiqués alguns impostos, que haurien comportat més

ingressos en el seu pressupost. Per exemple, successions, que no l'han volgut tocar per un tema purament ideològic, o per exemple el patrimoni. Per tant, hi han opcions, hi ha marge. El que passa és que vostès aquest marge no el volen tocar.

I, miri, li demano clarament que em digui, exactament, quin és el correcte dels pressupostos. Perquè ahir un diputat del PSC al Congrés dels Diputats, el Joan Rangel, va preguntar al ministre Montoro justament sobre aquest tema, li deia exactament quin dels dos pressupostos era el bo. I el senyor Montoro, molt clarament, va contestar, i tenim aquí la transcripció, és a dir que no podem dir que no va dir això..., va dir que el correcte, el bo, era el presentat i aprovat al Consell de Política Fiscal i Financera, és a dir, aquell que diu que els 2.200 milions d'euros previstos als ingressos s'aconseguiran amb la venda de patrimoni i concessions. I, miri, aquí està la nostra preocupació, senyors de Convergència i Unió, que vostès es mouen tant a les seves cadires. Aquesta és la nostra preocupació. Per què? Doncs perquè el 2014 vostès van preveure ingressos per valor de 2.318 milions d'euros en venda de patrimoni i concessions i n'han aconseguit..., no arriba a 500. Vol dir més dèficit, vol dir més deute. Per tant, si no ho van aconseguir el 2014, per què ens hem de pensar que el 2015 passarà això? Home!, doncs, evidentment, la lògica és aclaparadora. No ho aconseguiran, i això significarà, com deia, o més retallades o menys despesa en polítiques socials, per exemple.

I, escolti, no ens agrada, que venguin patrimoni. I, miri, els en posaré un exemple. Edifici de l'avinguda Tarradellas 26. El van vendre per 52 milions d'euros, i l'acabarem pagant en lloguers durant deu anys per 71,6 milions d'euros. Ja em diran qui fa el negoci i per a qui treballen, vostès, perquè evidentment això és un negoci ruïnós.

I una de les altres preguntes que ens agradaria fer-li en aquest debat és que el senyor Montoro va dir que Catalunya serà una de les comunitats més beneficiades pels ajuts de l'Estat, en concret per valor de 1.844 milions d'euros. També ens agradaria saber exactament això d'on surt i si el Govern en té coneixement.

Però, en tot cas, els 300 que sabem, els 300 que sabem que arriben, que ho va dir el conseller el 19 de desembre a la Comissió d'Economia, aquests sí –ja acabo, president– que va dir el conseller que obrien partida..., d'aquests n'hem fet una proposta que espero, i esperem, que el Govern de Convergència i Unió ens pugui recolzar.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida.

Josep Vendrell Gardeñes

Hola, molt bona tarda. Conseller, diputats, diputades, el nostre grup donarà suport a la moció presentada pel Grup Socialista.

Aquesta moció planteja una qüestió peculiar, sorprenent per a qui ens escolti, no? Insta el Govern a clarificar quin dels dos pressupostos presentats, un al Parlament de Catalunya, l'altre al Ministeri d'Hisenda, és el pressupost real. Qui ens escolti deurà dir: «Bé, és fictici, el pressupost presentat al Parlament de Catalunya? Exactament, vostès què fan, al Parlament de Catalunya, aprovant coses que potser són fictícies?» Per tant, jo crec que és una qüestió important, no és una qüestió burocràtica, és una qüestió política, i diria, fins i tot, de qualitat democràtica, que això quedi clarificat, no?

El conseller deia en la interpellació: «Els obsessiona el deute, els obsessiona que gastem més del compte.» Miri, a nosaltres –no és el nostre cas, precisament– el que ens obsessiona és poder mantenir els serveis públics; el que ens obsessiona són els llocs de treball que s'han de generar; el que ens obsessiona és reduir les desigualtats i la pobresa, el dèficit social i el deute a sectors socials que han patit la crisi i que estan empobrits. I ens obsessiona una altra cosa, que és saber la veritat, que els diputats i diputades i el conjunt de la ciutadania coneixin exactament quina és l'estratègia i quina és la política del Govern.

El Govern presumeix de transparència. Doncs facin un exercici de transparència explicant quin és el pressupost real i desmentint Montoro. Perquè és veritat que les paraules de Montoro al Congrés dels Diputats són molt clares: «El que vale es el aprobado por el Consejo de Política Fiscal y Financiera, el programado en el Plan económico-financiero y validado por nuestros órganos de representación autonómica y por el Gobierno de España.» Nosaltres el volem creure, el Govern català. No volem creure el senyor Montoro. I, per tant, ens agradaria que ens ho expliquessin.

I, mirin, aquest no és un tema menor, perquè no és el mateix intentar aconseguir políticament 2.200, que ara serien 1.780 milions, negociant amb el Govern de l'Estat –reivindicacions que nosaltres compartim, per exemple la compensació per dipòsits bancaris, que, per cert, hauríem de saber també quina és la xifra, si són els 58 milions o són els 635 milions previstos en el pressupost– que una política de venda d'actius per valor de 484 milions o 1.430 milions per concessions.

Què es pensen vendre més, si aquest és el cas? Pensen en una operació estil ATLL o Tabasa, per exemple? Pensen en això, que ha afectat molt negativament la butxaca dels ciutadans? Pensen en les depuradores de l'ACA? Preveien vostès aquí l'operació després desmentida de la línia 9 del metro, però que sí que ha aparegut? És a dir, exactament de què parlem? És a dir, quina és la política i l'estratègia del Govern? És així de senzill. Ho volem conèixer, no? I aquí l'estrany és que fa poc que hem tingut el debat de pressupostos. Però, bé, el que vostès han presentat en el Pla econòmicofinancer fa que aquests dubtes siguin raonables.

Sobre la reprovació i l'esmena que nosaltres hi hem presentat, nosaltres hem presentat una esmena en el punt de la reprovació del conseller perquè ens sembla que hi ha més raons, i raons sobrades, per reprovar el conseller, especialment com a responsable d'impulsar a Catalunya unes polítiques d'austeritat que han

provocat atur, que han provocat l'increment de les desigualtats, de la pobresa, de la degradació dels serveis públics, i amb privatitzacions que han estat nefastes i que poden costar molts diners als ciutadans i les ciutadanes de Catalunya. I d'això, el conseller i el president de la Generalitat en són els màxims responsables.

El Govern admet que hem anat deu anys enrere en la despesa social *per capita*. Però el tema no és que haguem anat deu anys enrere. El tema és que vostès, amb aquesta política, construeixen una altra societat, un altre model de societat, una societat molt més desigual, una societat molt més dualitzada, i que el Govern, en aquests quatre anys, recordem que el 2011 vostès van fer bandera de la política d'austeritat... Ara se n'amaguen, perquè saben que aquesta política d'austeritat no té legitimitat social, no té el suport de la ciutadania... No, no..., no la té, senyor Teixidó. Per això ara vostès intenten fer oblidar els viatges del senyor Mas a Brussel·les en què apareixien com els primers de la classe. No, no té el suport de la ciutadania, i a més és una política fracassada. I, de fet, ens ho vénen a reconèixer. Mirin, aquest dèficit és impossible de complir, perquè saben que el seu compliment estricte, com volien fer en els seus inicis, portaria a un desastre social encara més gran, provocaria la fallida dels serveis públics, no? Però vostès expliquen una altra política, que és la «política de les reformes», que en dirien, no?, que és la política de la cooperació publicoprivada, dels consorcis sanitaris, com el de Lleida, del traspàs de recursos al sector sanitari amb ànim de lucre... És un altre model de serveis públics i, en definitiva, un altre model de serveis socials.

Per totes aquestes raons –per totes aquestes raons–, per al model de societat que vostès construeixen, val la pena que avui votem la reprovació del conseller.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, fa setmanes que el Partit Popular demana, fa mesos que demanem, que el senyor Mas-Colell marxi. He dit reiteradament, en diverses intervencions parlamentàries, que el senyor Mas-Colell ha de marxar. Sense acritud, senyor Mas-Colell: necessitem un conseller d'Economia per a una economia del segle XXI. Això implica un conseller actiu, amb energia, amb il·lusió, amb capacitat negociadora, amb capacitat de treball; no un conseller que mostra continuament desgana en tot el que té a veure amb les seves responsabilitats.

Vostè, senyor conseller, senyor Mas-Colell, és el conseller de l'incompliment permanent dels objectius de dèficit públic; és el conseller que ha multiplicat un 150 per cent el deute en quatre anys respecte al deute que va generar el tripartit en set anys; és el conseller del fracàs d'Eurovegas i Barcelona World; és el conseller

que ha deixat els impostos autonòmics a Catalunya en el punt més elevat de totes les comunitats autònomes d'Espanya; és el conseller del fracàs de Spanair, 180 milions d'euros de diner públic a les escombraries; és el conseller del nyap d'ATLL; és el conseller dels impagaments continus a les farmàcies, als proveïdors i als creditors; és el conseller que durant tres anys no ha estat capaç de pagar la catorzena paga als treballadors públics de la Generalitat de Catalunya; és el conseller que ha portat la Generalitat a la incapacitat de poder-se finançar en els mercats financers, que ha hagut de ser rescatada pel Govern d'Espanya. Senyor Mas-Colell, què ha fet vostè de bo en quatre anys com a conseller d'Economia? Què ha fet, senyor Mas-Colell?

I, ja, l'últim és lamentable: vostè ha passat de mal conseller a conseller mentider, a un filibuster pressupostari. Vostè presenta en aquest Parlament un pressupost amb 2.183 milions d'euros que els imputa a deutes de l'Estat envers el Govern de la Generalitat de Catalunya, i resulta que al Ministeri d'Hisenda li envia un altre pressupost, per després enviar-lo a Brussel·les, on diu que aquests 2.183 milions d'euros, que aquí deia que venien de deutes de l'Estat..., diu al Ministeri d'Hisenda que són venda, privatitzacions i concessions.

Senyor Mas-Colell, a qui enganya? Enganya aquest Parlament, enganya el Ministeri d'Hisenda per enganyar Brussel·les o ens enganya a tots? Jo m'inclino per la tercera: que ens enganya a tots. Igual que va fer l'any passat inventant-se una partida de 2.318 milions d'euros, que finalment només hem recaptat poc més de 400 milions d'euros d'aquests 2.318 milions d'euros.

Bestial, l'espectacle que dona Esquerra Republicana de Catalunya, principals enganyats pel senyor Mas-Colell, perquè donen suport aquí a un pressupost d'uns deutes que provenen de l'Estat, i quan el senyor Mas-Colell se'n va a Madrid, al Ministeri d'Hisenda, diu que no vénen de l'Estat, que són privatitzacions i concessions. A això se li diu en català «ser cornut i pagar el beure», al més Junqueras *style*, com vam veure el 9 de novembre, com hem vist amb la convocatòria electoral, que finalment són després de les eleccions municipals i en ple cicle electoral espanyol, o com veiem ara amb els pressupostos autonòmics, que, a més de ser una mentida, vostès hi donen suport. Per tant, preguntin-li vostès, senyors... El paper que estan fent vostès és bastant prou patètic, senyors d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Fixi-s'hi, senyor Mas-Colell, la reprovació no la hi està demanant el Partit Popular, li està demanant la reprovació el partit de la indeterminació permanent, el partit de l'ambigüitat calculada, el partit del federalisme, el partit que encara creu que hi pot haver pactes amb Artur Mas, el partit de la consulta pactada. Aquests li demanen la reprovació. I, evidentment, el Partit Popular, que no li ha demanat mai la reprovació, evidentment que hi donarem suport, només faltaria, vist el que vostès han fet. Per tant, senyor Mas-Colell, esperem que vostè marxi com més aviat millor, per al bé de l'economia catalana.

I hem presentat en aquesta moció una esmena. El Govern d'Espanya ha eliminat els interessos del deute del

Fons de liquiditat autonòmica, ha compensat la Generalitat amb 65 milions d'euros amb relació a l'impost de dipòsits bancaris, i esperem que tots aquests recursos els destini el senyor Mas-Colell a reduir el dèficit i a reduir el deute públic. I per això proposem en la nostra esmena una sèrie de partides, com eliminar despesa en acció exterior, eliminar despesa protocol·lària, eliminar actes institucionals, eliminar despesa en premis i publicacions, eliminar aportacions als consells comarcals, reduir el sou del president de la Generalitat i consellers, que no superi el seu sou el del president del Govern d'Espanya i ministres del Govern d'Espanya, i que cap dirigent de la Generalitat de Catalunya, d'una empresa pública, cobri més que un conseller de la Generalitat, i que tots aquests recursos es destinin a les famílies nombroses, als discapacitats, als aturats de llarga durada i als joves emprenedors. Per tant, que facin les coses completament diferent a com les estan fent fins ara.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller d'Economia, consellers i consellera del Govern, senyores i senyors diputats, Esquerra Republicana votarà en contra... –i, a més, ho farem convençuts i amb ganes–, en contra de la reprovació del conseller d'Economia.

Creiem que les paraules que acaba de sentir el conseller en aquesta intervenció no són justes. Déu n'hi do el que ha de sentir vostè, conseller. Per tant, ànims a seguir amb la feina. En allò en què discrepem ja sap vostè que tindrà Esquerra Republicana oferint alternatives, cosa que les dues intervencions que m'han precedit han fet una crítica demolidora, però no hi han fet alternatives, ni ara en aquesta moció, d'ingressos, ni en el pressupost, que és on s'ha de fer la feina que avui vénen a fer, tard i malament. En el pressupost i en la llei de mesures no han ofert alternatives. Per tant, votarem absolutament en contra de la reprovació.

Perquè, a més, sembla que no s'han llegit el Pla econòmic i financer. Concretament, pàgina 7, hi ha un paràgraf que explica clarament que la proposta de pressupostos presentats en el Parlament de Catalunya per a l'any 2015 inclou aquestes partides a negociació amb l'Estat. Per tant, aquí no hi ha engany, hi ha una transparència i, en tot cas, hi han alternatives que es posen en cas que l'Estat bloquegi això i que, evidentment, s'haurien de discutir, i que algunes d'elles, doncs, podran ser vistes amb més bons ulls o amb més mals ulls, fins i tot per part d'Esquerra Republicana, i que evidentment n'hauríem de parlar.

Ens molesta, també, la lleugeresa amb què aquí es demana la reprovació, perquè es demana la reprovació però, després, tant amics tots plegats. Creiem que pre-

cisament una reprovació d'un conseller, que és una cosa prou important, s'hauria de triar millor, i s'hauria de triar perquè al final, de tant demanar la reprovació, s'acaba devaluant el que és la mateixa paraula.

També votarem en contra de la moció perquè, és clar, aquí el que hem vist és que hi ha una pinça, que es va produir ahir al Congrés dels Diputats i que s'acaba de demostrar ara aquí, entre el Partit Socialista i el senyor Montoro. És a dir, el Partit Socialista (*remor de veus*), en comptes d'afrontar el debat en aquest Parlament, potser perquè no s'hi veuen prou amb cor, en comptes de fer alternatives a aquest pressupost del Parlament, van... –i, d'una manera absolutament deslleial amb aquest Parlament–, van a veure el senyor ministre d'Hisenda per intentar boicotejar des d'allà el pressupost de la Generalitat. Creiem que és poc lleial. Imaginin-se l'oposició grega, que perd les eleccions, imaginin-se el Pasok de Grècia anant a boicotejar a Brussel·les, a explicar, doncs, històries per intentar boicotejar el que intenten fer el senyor Varoufakis i el senyor Tsipras, no? Doncs, vostès fan una actitud semblant. Però, en tot cas, venint del senyor Rangel –que, per cert és recordat per haver intentat impedir la consulta d'Arenys de Munt–, esperem que l'èxit de l'acció d'ahir sigui el mateix que el de la consulta d'Arenys de Munt, i en vam fer cinc-cents, eh? En volia impedir una i en vam fer cinc-cents.

Per tant, nosaltres votarem en contra de la moció. I sembla que vostès s'han oblidat també del que li costava al conseller Castells la negociació amb l'Estat. Per tant, truquin-lo, si tenen el telèfon del conseller Castells, i els recordarà les dificultats d'aquesta negociació amb l'Estat, fins i tot quan governava el Partit Socialista Obrer Espanyol.

Aquesta moció és una moció contradictòria perquè diu: «Aquests pressupostos no serveixen perquè els ingressos estan equivocats, falsejats i no sabem quins són, però, tot i això, demanem que s'incrementin les despeses.» Llavors, és impossible de fer. Per tant, és inaplicable el que vostès proposen. O els ingressos no quadren i, per tant, no poden explicar les despeses, i haurien d'explicar les alternatives per obtenir 2.300 milions, perquè en el tràmit de pressupostos no ho han fet i no han presentat esmenes per a això, que és on toca fer-ho –és on toca fer-ho–, no ara amb una moció per anar-ho a corregir, perquè els elements que avui estan sobre la taula estaven presents en la presentació de pressupostos que es va fer abans de Nadal. Per tant, o els ingressos no valen i després no valen les despeses, o si les despeses valen vostès donen els ingressos per bons. Probablement, ni una cosa ni l'altra. Per tant, és una moció contradictòria.

I després fan una cosa que, bé, a nosaltres ens reconforta, eh?, que és que vostès, d'innovació política, no gaire, eh?, però quan hi ha una innovació política que faci Esquerra Republicana, o s'aconsegueix un èxit parcial, petit, insuficient probablement, per part d'Esquerra Republicana, vostès, que no havien fet res fins aquell moment, un passet més enllà. En posaré un exemple: l'impost de successions. Es recupera l'impost de successions i vostès, que no ho havien estat ni proposant durant temps en el moment en què tocava, a les lleis

d'acompanyament de pressupostos, a la que ho aconseguim diuen: «Nosaltres, una mica més enllà, o una mica més de l'impost de patrimoni», que es va recuperar i que, a més, se'n va augmentar el tipus a proposta nostra. Vostès, un pèl més. Doncs, aquí també. No van presentar cap esmena per crear cap fons extraordinari, com nosaltres sí que vam fer, presentant esmena als pressupostos, perquè d'aquestes seves no n'he vist cap, i ara que ho hem aconseguit, i ho hem aconseguit negociant i evidentment fent cessions, vostès sempre demanen una mica més enllà.

Doncs, per totes aquestes raons, nosaltres votarem en contra de la moció, i, a més, ho farem amb moltes ganes i molt convençuts.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas. *(Pausa.)*

Encara queden algunes intervencions. Si deixen sentir...

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, señora presidenta. Miembros del Gobierno, señoras y señores diputados, se nos presenta una moción cuyo punto fundamental, desde nuestro punto de vista, es solicitar la reprobación del *conseller* de Economía por mentir a esta cámara.

Nosotros votaremos a favor. No se dice ahora, ya en la discusión, en... *(Remor de veus.)* Parece que está caliente el ambiente. *(Rialles.)* Ya en la discusión de los presupuestos, en su momento, este parlamentario, representando a Ciutadans, ya hizo mención a la mentira que se estaba produciendo con la votación de estos presupuestos, a la mentira que se estaba trayendo a esta cámara con la partida trampa de 2.500 millones, y con la falta de respeto que eso suponía a esta cámara, y con el fraude que suponía discutir un presupuesto que ni el propio *conseller* se creía. Creo que esas fueron palabras textuales que utilizamos en ese debate.

Y la prueba de que el *conseller* no se creía su propio presupuesto es que cuando tiene que enseñarlo fuera le daba vergüenza enseñarlo tal cual y dice que si esa partida trampa no se puede obtener, pues, que lo obtendrá, ese dinero, de otra forma. ¿Y como dice el *conseller* en otros ámbitos, en este caso en el ámbito del Plan económico y financiero, que va a obtener esas partidas? Pues, de una forma muy imaginativa: con venta de patrimonio y concesiones. Toda una novedad. Muy creíble –muy creíble– si no fuera la misma trampa que utilizó en los presupuestos de 2014, donde ya prometió 2.300 millones de ingresos en ese mismo concepto y aún estamos a la espera de que el *conseller* venga a dar explicaciones de en qué cifras se quedaron esos 2.300 millones y por qué se quedaron en esa cifra.

Preguntaban algunos de los oradores que han intervenido previamente que el *conseller* tenía que dar explicaciones de a quién estaba engañando, si a este Parlamento o al Consejo de Política Económica y Financiera.

No seamos naifs, el señor *conseller* está engañando a este Parlamento y al Consejo de Política Económica y Financiera. Ni la carta a los Reyes Magos de reivindicación política de 2.200 millones es creíble ni la venta de activos y concesiones por ese mismo importe es creíble. Está engañando a unos y a otros. Y desde aquí el *conseller* de economía en la sombra, o en la luz, no sé, el señor Aragonés, decía: «Es que no presentan alternativas.» Pues, no sé si se presentan alternativas o no, pero la alternativa a la mentira es la verdad, y con esa verdad se tendrían que hacer unos presupuestos, pero no mintiendo a la cámara, no mintiendo a las instituciones. Supongo que a eso se les ocurrirá alguna alternativa, si es que en algún momento piensan gobernar con un poco de seriedad.

Por lo tanto, como decía, desde Ciutadans vamos a votar favorablemente a la reprobación porque es que hace especial gracia, como decía antes, la alternativa que se da en otras instituciones a la carta a los Reyes Magos, que es la venta de activos y concesiones. Porque esto se hace sin que el señor *conseller* nos haya venido a explicar aún cuánto nos va a costar a los catalanes la chapuza de su gran venta de activos y concesiones, Aguas Ter Llobregat. Aún estamos esperando esa comparecencia en la que el *conseller* nos cuantifique los riesgos y nos diga cuánto nos puede costar a los catalanes su gran chapuza. Es que esa alternativa de venta de patrimonios y concesiones, el señor *conseller*, la verdad es que para hacer ese tipo de negocios por lo menos parece que no le salen muy bien. No le salen muy bien a él, a quien tiene enfrente le salen perfectos. A quien le compró al señor *conseller* la concesión de Tabasa le salió muy bien el negocio, pero para todos los catalanes fue un negocio ruinoso. Y si esa es la alternativa que ofrece, nos podemos echar a temblar.

Y, por último, estamos a la espera de la última genialidad del señor *conseller*, que era la privatización de la gestión del canon del agua en el área metropolitana. No sabemos..., no me acuerdo ya de cuánto era. ¿800 millones, señor *conseller*? No me acuerdo exactamente cuánto era lo que se iba a recaudar, pero a día de hoy me parece que esa operación tampoco anda por muy buen camino.

Señor *conseller*, con todos esos antecedentes, con esa mentira en sede parlamentaria, formalizada por escrito en unos presupuestos, apoyada por Esquerra Republicana de Catalunya, con esa mentira en el Consejo de Política Económica y Financiera, no nos queda más remedio que apoyar su reprobación. Y en todo caso, señor *conseller*, a usted no le debería quedar más remedio que dejar su cargo y dimitir.

Muchas gracias, señora presidenta; muchas gracias...

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sànchez

Bé, bona tarda. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres, bé, sobre una moció que jo diria que, més

enllà de la divergència de si s'ha dit una cosa o una altra, nosaltres hi donarem suport per una qüestió de contingut polític, perquè el contingut polític, més enllà de si a l'Estat se li ha dit que eren els deutes, les deslleialtats que tenia cap a Catalunya, o si se li ha dit que havien de provenir de la venda de patrimoni, el contingut és exactament igual, una ficció de 2.300 milions d'euros que té una repercussió clara cap a les classes populars i, per tant, doncs, que nosaltres no avalarem.

La primera cosa que ens ha sobtat..., i ho dic sincerament, eh? Nosaltres no ho personificarem en la persona del conseller perquè, sincerament, tant ens fa si després arriba un conseller que fa el mateix. Per tant, jo no li diré set-centes vegades «senyor Mas-Colell, vostè és respon...» No li ho diré. Ara, molt sorpresos de la intervenció d'Esquerra Republicana parlant tan alegrement del patiment que han suposat l'aplicació d'aquests ficticis 2.300 milions d'euros –sincerament, eh?–, perquè jo entenc que amb el pacte aquest de govern puguin d'alguna manera intentar avalar..., doncs, bé, que han de salvar la figura del conseller. Però és, des del meu punt de vista, crec que poc responsable amb el moment que s'està vivint des del punt de vista social.

Dèiem, d'altra banda, que no avalem aquesta ficció que suposen els 2.300 milions d'euros perquè és una ficció voluntarista, com també és una ficció pretendre que l'Estat ens retorni els deutes que ens deu. No ho avalem. Perquè en totes les operacions de venda i privatització perdem sempre els mateixos. Abans es feia esment de què suposa vendre un edifici de la Generalitat, que suposa al mateix temps un compromís de lloguer de llarg termini que acaba repercutint positivament un 4 per cent en aquella persona que ens ho acaba comprant. Com deia, finalment, els diners, els negocis, per als mateixos. Per no parlar del desastre de la privatització d'ATLL, que ja s'ha explicat, que és un nyap inexplicable i que, fins i tot, i ho poso entre cometes, seria un punt «delictiu» no aprofitar l'ocasió per a recuperar la titularitat pública.

Des del nostre punt de vista, també he de dir que el que proposa aquesta moció no és la solució a res –no és la solució a res. Nosaltres podem pensar que intervenir en l'economia simplement significa ingressar, ingressar, ingressar. Qui es pot negar a dir, doncs, que destinarem 22 milions a la lluita contra la pobresa, 20 milions per a la pobresa energètica, 21 milions per a potenciar els transports, 17 milions per a les escoles bressol. Qui es pot negar a això? Jo diria que no s'hi pot negar ningú. Ara bé, a base d'ingressar, ingressar, ingressar, en tot cas, podem mitigar, podem calmar la situació, però en cap cas estem redreçant l'economia, en cap cas estem posant l'economia al servei de les persones, i per nosaltres en cap cas és una solució ni a mitjà ni a llarg termini.

Que és obvi que cal un pla de xoc? Jo diria que és obvi. És tan obvi que, si no, no haurien arribat a un acord mínim Esquerra i Convergència i Unió per a intentar d'alguna manera salvar l'emergència social, un acord de 100 milions que entenem que és insuficient. Entenem que és insuficient perquè des del punt de vista d'on van destinats, i vostès jo crec que hi estaran d'acord, doncs, i veient que la realitat ara no és la realitat que ens trobaríem

en un moment en el qual no portessin uns quants anys aplicant unes retallades, no portéssim una davallada de salaris com la que tenim, no portéssim una davallada en els drets socials que tenim i, per tant, no ens situéssim com fa una dècada quant a poder adquisitiu. I, per tant, l'impacte d'aquests 88 milions, d'aquests 100 milions, 88 destinats exclusivament a polítiques socials és una gota en un desert, des del nostre punt de vista, radicalment insuficient.

Com se'ns diu que no presentem propostes i, quan les presentem, òbviament, les ridiculitzen, des del nostre punt de vista el pla de xoc no passa només per ingressar diners, que sí, passa per tocar privilegis. Ho vam dir des del primer dia que vam arribar aquí, que no més invertint no solucionarem les coses, que és obvi que cal fomentar, en tot cas, o rescatar quatre pilars fonamentals que és: una renda vital, i no, per tant, una renda mínima, una renda vital, que permeti a tothom viure dignament; habitatge; que és salut i, per tant, ajuts a la dependència; que és accés a l'aigua, a l'alimentació, al transport i a l'electricitat com a mínims, com a serveis bàsics, però que, sobretot, ho torno a repetir, no significa ingressar, ingressar, ingressar i posar tiretes o *parches* al sistema, sinó que significa tocar privilegis i recuperar la titularitat d'aquells béns que estem cedint progressivament, recuperar la titularitat de totes aquelles concessions que estem finalment donant al sector privat i, per últim, des del nostre punt de vista, si realment volféu, volien, preteníem –nosaltres sí que ho preteníem– que aquests fossin els últims pressupostos autonòmics –els últims pressupostos autonòmics–, la prioritat que haurien hagut de tenir hauria sigut rescatar la seua gent, salvar la seua gent, perquè un poble no és res sense la seua gent.

La presidenta

Per posicionar-se, té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. Per anunciar l'abstenció als primer i segon punts i el posicionament a favor del tercer punt. I voldria fer algunes consideracions argumentals. Perquè el pla econòmic i financer que es va aprovar en el Consell de Política Fiscal simplement el que fa, doncs, és aprovar el sostre de dèficit i em sembla que l'única alternativa possible –i aquí, la crítica al Govern– és no haver reclamat cada dia el nou model de finançament d'obligatori compliment per l'Estatut del 2006 perquè s'acabava el 2013. Aquesta és la crítica profunda al Govern de la Generalitat; trobar suports majoritaris per a cada dia, cada dia, cada dia.

I, en canvi, em sembla que és positiu que el que va passar en el Consell de Política Fiscal i Financera, em sembla que hem recuperat no sé si 300 milions o 365 per l'impost de dipòsits bancaris, però d'alguna manera el pla de xoc que planteja em sembla, si obre partida..., pensem, encara que sigui un pedaç, doncs, fer un pla de xoc contra l'exclusió social i contra la pobresa.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Senyora presidenta... Senyors i senyores conselleres, diputades i diputats..., de fet, diputada socialista, ens trobem amb una moció, vostè ja m'ho permetrà, pim-pam-pum. Vostè ha parlat de tot; si m'ho permet, de res. De tot vol dir que vam començar, recordi-ho, amb l'austeritat, amb el dèficit fiscal, el que havia canviat la nostra posició; ha acabat impugnant la venda del patrimoni, buscant noves alternatives de despesa pública. De tot, de res. Perquè és difícil amb una moció, senyora diputada, plantejar-se la possibilitat d'un debat polític que acabem d'abordar en l'àmbit pressupostari. És en el pressupost que hem discutit d'aquestes qüestions, diputada, i va tenir l'oportunitat el seu portaveu, el senyor Lucena, de donar el seu punt de vista respecte al conjunt de comptes presentats pel Govern a aquesta cambra.

I això ho acabem presentant una iniciativa, que vostè naturalment té tota la capacitat per fer-ho, però nosaltres tenim la capacitat d'impugnar-ho, que ve a dir tres coses: la primera, reprovem el conseller; la segona, digui'm si us plau quin és el pressupost, i la tercera, inventem unes quantes mesures més de complement a allò que no hem discutit al pressupost. Això és el que ens ha dit, diputada.

I hem assistit aquí a un debat absolutament extraordinari. Volen la seva reprovació, senyor conseller, com a mínim per tres coses. Diu la diputada socialista: «Ho volem perquè ha enganyat amb el tema del pressupost al Parlament.» Diu el diputat de Ciutadans: «El reprovem perquè el que vostè fa és amb el conjunt del pressupost enganyar-nos amb l'objectiu de dèficit pels ingressos que no tindrà.» Diu el diputat d'Iniciativa: «El reprovem pel model de societat que defensa.»

Per què reproveu? Ens podem assabentar conjuntament de què estem parlant? Creuen que és normal que per un debat respecte a un instrument, PEF, per una banda, o pressupost, reprovem el conseller de la Generalitat de la Generalitat? Vull pensar que tindran altres arguments per reprovar-lo, diputada! En tindran altres, que poden tenir consistència o no, ja ho discutirem.

Però vostè veritablement creu que quan vam presentar els comptes, el PEF, juliol del 2014 –escolti bé, escolti-ho bé que ho podran corregir–, juliol de 2014, aprovat finalment a desembre del 2014, aprovat, quan fins i tot des de l'Aïref ens van dir: «No ens podem pronunciar sobre els comptes del 2015 perquè desconeixem els escenaris», i presentem un pressupost diferent, vostè, com a diputada al Parlament de Catalunya, diputada d'aquesta cambra, crítica amb el Govern, però diputada d'aquesta cambra... (*Veus de fons.*) No, relaxat ho estic. El que hauria de relaxar-se és el seu diputat Rangel tractant de posar en evidència el Govern de Catalunya al parlament espanyol. (*Aplaudiments.*) En això és en el que vostès haurien de relaxar-se. I vostès cre-

uen que això nosaltres ho hem d'entomar amb tranquil·litat. I naturalment que ho entomem amb tranquil·litat, però amb crítica.

Vostè creu que és raonable que amb la situació que viu la Generalitat de Catalunya, com estan els nostres ingressos, amb les dificultats que patim, que vostès les comparteixen, que saben de què va, que podem discrepar amb els arguments, hem de donar tres quarts d'avís al nostre adversari a Madrid per dir-los: «Escolti'n, expliqui'ns, expliqui'ns a veure on estan equivocats si aquí o allà?»

I vostè això podrà negar-ho, però és l'evidència: reprovem un conseller de la Generalitat, d'Economia, perquè vostès creuen senzillament que aquí estem fent no sé quina maniobra respecte a dos pressupostos. Doncs, no; n'hi ha un de pressupost, el que vostès coneixen, el que hem discutit i el que el Partit Popular ha portat naturalment a emetre judici per a veure si endarrerim una mica més el pressupost, i que tindrem l'oportunitat de discutir d'aquí a quinze dies. I tot això que vostè ens planteja aquí..., fixi's bé el que ens planteja; diu: «Ara que estem aquí, ara aprofitarem per fer una petita cosa» –diu–, «inclusió social, 22 milions i mig, pobresa energètica, 20 milions més, transport escolar, 21 milions i mig.» I una llista inacabable, perquè creu que la ciutadania l'aplaudirà.

Doncs, no, perquè la ciutadania no els aplaudirà, perquè sap de què parlem i sap que vostès aprofiten una eventualitat per fer creure que tenen aquesta preocupació social que no tenen. (*Aplaudiments.*) I només des de la seriositat, i només des del risc podem dir, diputada, prenguem-nos això seriosament i no enviïm un missatge de: «Ah, nosaltres hem intentat reprovar el conseller d'Economia perquè utilitza dues vares de mesurar, una allà i una aquí.» (*Remor de veus.*)

No és correcte, diputada, no és correcte i no hi ha manera de construir re seriosament sobre aquestes bases tan *enfangades*. (*Veus d'«Hala!»*) Molt «hala», molt «hala», molt «hala», però és veritat. (*Rialles i aplaudiments.*)

La presidenta

Ja s'ha acabat el temps, eh?

Antoni Fernández Teixidó

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, crec que vostès podran col·legir de la meva intervenció que votarem contundentment en contra.

(*Remor de veus i aplaudiments.*)

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Bona tarda. Senyor Teixidó, avui jo m'imagino que, si estiguéssim en una prova de la *comédie* francesa, avui

entraria vostè a ser el primer actor, perquè li encanta venir aquí a fer teatre, a fer allò tan estupend que es diu *postureo* (*remor de veus i aplaudiments*), el *postureo*, que no sé trobar la paraula en català, però això és el que fa vostè aquí; venir aquí i fer teatre.

Però a qui vol enganyar? Però a qui vol enganyar el Govern de Convergència i Unió, que porta cinc anys fent retallades, traient línies de P3, posant zero euros al pressupost en escoles bressol? (*Remor de veus.*) Escoltin, sí, tot això –tot això, tot això...

La presidenta

Un moment...

Alícia Romero Llano

Augmentant el deute de la Generalitat...

La presidenta

Un moment, senyora diputada, esperi un moment, esperi. (*Veus de fons. Pausa.*) Un moment! Encara queden tres mocions, eh? (*Rialles. Pausa.*) Un moment, eh? Esperí –esperí. (*Pausa.*) Continui.

Alícia Romero Llano

Bé, senyor Teixidó, és que no cal que jo digui més coses, és que vostè venint aquí a dir això no té cap credibilitat quan en aquest país creix la desigualtat i quan en aquest país hi ha tantes famílies passant-ho malament. Em sap molt greu, però no pot venir vostè aquí a donar lliçons, quan a més a més vostè al Congrés dels Diputats vota el 90 per cent de tot el que s'aprova amb el Partit Popular, el 90 per cent de les coses, entre altres coses la Llei d'estabilitat pressupostària, que va votar allà amb el PP i aquí amb el PP, que, d'això, se n'obliden molt vostès. (*Remor de veus i aplaudiments.*) Sí, home, sí, senyor Teixidó, això és així. I, escolti, però no vull perdre més temps amb Convergència i Unió, perquè jo crec que s'ha desacreditat vostè sol.

Vull anar al senyor Aragonès. Miri, senyor Aragonès, jo –amb aquests dos minuts que em queden, que en tindrè jo crec que suficient– no sé si m'he confós d'escenari, però no tenia clar si vostè estava aquí com a candidat a l'alcaldia de Pineda de Mar o com a candidat a proper conseller; el que sí que tinc clar és que vostè no devia tenir el suport d'Esquerra Republicana, perquè no hi havia cap diputat; espero que el tingui dels ciutadans. (*Forta remor de veus.*)

Dues coses, dues coses més que li vull dir –dues coses més que li vull dir–, dues coses. (*Remor de veus.*) Sí, la vicepresidenta. Dues coses més que li vull dir. (*Veus de fons.*) No és l'únic..., vostè treballa molt, senyor Aragonès, i jo sempre li ho reconec, però no és l'únic que treballa.

Miri, el meu grup no només a la llei de mesures, sinó en moltes mocions que s'han presentat en aquest Ple hem plantejat noves propostes d'ingressos: augment de l'impost de successions –ara en recapten 300, en podrien recaptar 1.000–, impost de patrimoni, impos-

tos mediambientals, etcètera. Hem fet propostes. I no només el meu grup, altres grups. I recordo Iniciativa per Catalunya, que n'ha fet bastantes, de propostes d'aquesta mena. Impost a les grans fortunes... El que passa, que vostè, ideològicament, vostès, i Convergència i Unió, no volen fer aquesta reforma fiscal perquè paguin més els que més tenen. Això és així. Però, de propostes per tenir més ingressos, n'hem fet. I propostes per tenir despeses diferents o per plantejar despeses en polítiques diferents de les que vostès apliquen, també. El que passa és que, a vostè, doncs, no li agraden les nostres propostes. Per això en la Comissió d'Economia, quan votàvem les esmenes als pressupostos, a les propostes del PSC va votar a totes que no –a totes que no.

I perdoni, senyor Aragonès, vostè és d'Esquerra Republicana, el partit que ha votat que no a ampliar la partida de zero euros a les escoles bressol. I vostè és el partit que dóna suport al nyap d'ATLL. I vostè és el partit que està tancant línies de P-3 amb el Govern de Convergència i Unió. Tot això, estan fent vostès. I el partit, també, que està venent patrimoni i quedant-se en aquells edificis pagant un lloguer a aquell que l'ha comprat. Tot això ho està fent vostè. I és que a vegades sembla que ens oblidem de les coses.

I, escolti'm, ara vostès diuen: «Sí, sí, tots junts contra el Govern i qui li dóna suport.» Escolti, ahir, a la Llei de simplificació administrativa que vam presentar aquí, van votar conjuntament CiU, PP, Ciutadans i Esquerra Republicana. A veure si al final no posem a cadascú... No, segons el ball, segons el tema ideològic que toquem, estan uns o uns altres. (*Remor de veus.*) Doncs, no critiquin tant; no critiquin tant algunes coses, perquè amb les votacions que fem aquí i es fan a Madrid... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Ja ha acabat. (*Aplaudiments.*)

Cridem a votació.

(*Remor de veus. Antoni Fernández Teixidó demana per parlar.*) Senyor Fernández Teixidó...

Antoni Fernández Teixidó

Gràcies, presidenta. Per al·lusions, òbviament...

La presidenta

Trenta segons.

Antoni Fernández Teixidó

Sí. Diputada, del que estem parlant és del següent. Vostès plantegen la reprovació d'un conseller no per aquestes coses que ens han repetit aquí... No, no. Vostè no ens ha parlat de l'austeritat, del dèficit i de la política del Govern: ens parla d'un pressupost, que allà es diu una cosa i aquí se'n diu una altra. I no ha tingut el coratge polític per reprovar aquest conseller pel que ens acaba d'explicar, plena de raó, des de la tribuna. Això

és així, diputada. I hi ha una cosa pitjor que la Comédie Française, diputada: la incompetència política.

Gràcies.

(Fora remor de veus. Maurici Lucena i Betriu demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Lucena...

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Maurici Lucena i Betriu

Sí. Miri... *(Persisteix la remor de veus.)*

La presidenta

Un moment –un moment. Senyors diputats...

Maurici Lucena i Betriu

Està vostè tan excitat, que ni recorda que m'ha mencionat al faristol. *(Veus de fons.)* Sí, repassi-ho a l'hemeroteca...

La presidenta

Trenta segons.

Maurici Lucena i Betriu

...i per això li vull respondre. Miri, senyor Fernández Teixidó, vostè té recursos i categoria de sobra per no haver de recórrer a embolicar-se amb la bandera, com ha fet avui. És la primera vegada que li ho veig, i no li cal.

I el que el Grup Socialista voldria deixar clar –perquè jo vaig intervenir en el debat pressupostari– és que nosaltres el que reprovem és l'engany de presentar dos pressupostos diferents, pel que representa per a aquesta cambra i el conjunt de la ciutadania. I la prova és que potser no n'eren ni conscients. Perquè, quan li vaig fer jo la pregunta al president de la Generalitat, per la cara d'ensurt que va posar –i va haver de recórrer al conseller Mas-Colell, perquè li expliqués de què li estava parlant–, em vaig adonar que no n'era conscient. No n'era conscient, però això no treu l'engany que s'ha produït.

Gràcies.

(Veus de «Molt bé!» Pere Aragonès i Garcia demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Aragonès...

Pere Aragonès i Garcia

Sí. Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies. Bé, la senyora Romero ens acusava de tot un seguit de coses i ha mencionat tot d'alternatives fiscals: l'impost de patrimoni, l'impost de successions, impostos ambientals... Aquestes són les que hem pactat nosaltres amb el Govern. La que ha pactat el Partit Socialista, de mesura fiscal, en aquesta legislatura amb el Govern –i vostè l'ha pactat, li ho vull recordar–, és la rebaixa fiscal als casinos de Barcelona World. Hauria de tenir una mica de memòria per demanar credibilitat aquí.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Passem a la... *(Isabel Vallet Sánchez demana per parlar.)* Senyora Vallet...

Isabel Vallet Sánchez

Sí, per demanar votació separada del punt 3.b.

La presidenta

Tenim petició de votació separada dels punts 1 i 2, i després del 3.b.

Per tant, comencem pels punts 1 i 2.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 59 vots a favor, 68 en contra i 1 abstenció.

Votem ara el punt 3.b.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 50 vots a favor, 67 en contra i 11 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 68 en contra i 9 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre polítiques d'ocupació (tram. 302-00249/10).

Passem ara al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre polítiques d'ocupació. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Després de l'acalorat debat que hem tingut, continuarem donant coherència a allò que hem presentat amb aquesta moció de política financera i d'aplicar aquests 300 milions d'euros fruit de l'estalvi del deute de la Generalitat.

L'altre dia vèiem en la interpellació que li feia al conseller Mas-Colell..., ai, al conseller Puig –perdó–; ja m'han dit que avui no podia ser-hi, però hi havia la vicepresidenta, que li ho agraeixo, i la consellera també..., els ho agraeixo, doncs, als quatre consellers que estan aquí, sincerament. Doncs, dèiem l'altre dia, vèiem dades sobre els indicadors internacionalment reconeguts –l'EPA, eh?, l'Enquesta de població activa–, que ens diuen que aquests quatre anys i escaig de govern de Convergència ens han portat a destrucció d'ocupació i a més atur. Recordem-ho, aquelles dades ens deien que s'havien perdut a Catalunya 194.000 llocs de treball; teníem avui 51.300 aturats més que quan van entrar a governar, 522.000 persones que no reben cap prestació i 300.000 persones que marxaven, que desapareixien, en aquest cas, del registre de l'atur. Per tant, una crisi laboral que ens està deixant moltes persones atrapades a l'atur, dèiem també, víctimes d'un govern que no sap gestionar l'ocupació.

L'altre dia el president, a la roda de premsa míting que feia –dimarts, em sembla que era–, deia que la seva primera prioritat era l'ocupació. Però, de fet, creiem que les declaracions, la propaganda, si no s'acompanyen d'accions, de fets i, sobretot, de pressupost, no són creïbles i no tenen credibilitat. Per tant, amb aquesta moció els posem en safata..., els ho posem en safata. De fet, no ens han aprovat l'anterior; per tant, entenem que aquí ja ens diran que no d'entrada. Perquè els estem proposant justament que puguin acompanyar les declaracions de la prioritat de l'ocupació amb recursos, amb infraestructures que tenim i que ens estan –encara que al conseller Puig no li agradi– desmuntant, com són els serveis d'ocupació. Per això hem presentat aquesta moció, centrada en quatre àmbits.

Per una banda, recuperar aquesta estructura –ja que els agrada aquesta terminologia d'«estructures d'estat»–, la que considerem que és o hauria de ser la principal estructura d'estat, com és el Servei d'Ocupació, el servei públic d'ocupació. Per tant, els plantejem dedicar 100 d'aquells milions d'euros d'estalvi que el conseller deia, amb interessos, i plantejar-los i aplicar-los a recuperar la dotació de recursos humans del Servei d'Ocupació. Aquells tres-cents orientadors o aquestes tres-centes persones de plantilla perdudes, tornem-les a recuperar i acostem-nos al que són els estàndards de la Unió Europea. Aquests dies que hem vist les compareixences de la Llei d'ocupació, hem anat veient com majoritària-

ment gairebé tots els compareixents reconeixien, recomanaven que primer hem de tenir un servei públic fort i consistent per, després, poder fer i oferir els serveis que necessiten les persones aturades.

En un altre punt plantejem un pla de rescat per a persones aturades de llarga durada, treball als barris per a reequilibri de tots aquells àmbits on hi ha rendes més baixes o atur molt més alt –tenim comarques amb molt impacte–; un fons d'adaptació a la globalització per a aquell sector, doncs, per exemple la construcció, on hem de reorientar els recursos humans perquè puguin tornar a treballar; un pla nacional d'acreditacions i qualificació, perquè les persones que no tenen una formació mínima la puguin tenir per accedir i per trobar un lloc de treball, o programes d'inserció i treball per a joves, aquells famosos PQPI, que en aquests moments estan generant una certa desigualtat.

Per altra banda, també, ens venien a veure al Parlament Dincat i les entitats que treballen amb discapacitats, perquè hi ha mancances al pressupost per poder assolir el que és el dret al treball. I en aquest cas, amb aquesta proposta, amb aquests 100 milions d'euros, també plantejem recuperar la inversió necessària, així com els processos de contractació.

I, per últim, constatem allò que en la interpellació al Govern i al conseller Puig vam posar de manifest, que són els incompliments. I els torno a recordar, per a qui no se'n recordi, incompliments palesos i manifestos, com són aquell de reduir l'atur a la meitat; per tant, hi dediquem les infraestructures i els serveis públics per poder incidir-hi. La Llei del PIRMI –la meua companya Eva Granados ho recordava aquest matí– ni la vam tenir el 2013 ni l'hem tingut el 2014, i el 2015 el més fresc està a l'aiguera. O aquells 150 milions d'euros per al Pla de xoc contra l'atur juvenil; en aquests moments n'hi ha 80 però que venen d'Europa, el Govern no els hi posa de *motu* propi. O el 2 per cent a inversió en R+D+I. O bé el sistema d'acreditació d'experiència laboral, que ni... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Ho sento... Per defensar les esmenes presentades, té la paraula l'il·lustre senyor Marc Vidal, en nom del Grup Parlamentari Iniciativa Verds - Esquerra Unida.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, presidenta. Consellers... –bé, conseller i consellera–, agraïm al Grup Socialista que hagi posat novament a debat un tema que ens sembla que és el més transcendent, que és el tema de l'atur, el tema de la creació d'ocupació, i ho hagi fet, tal com ha explicat la diputada, hagi fet propostes centrades en tres aspectes: polítiques d'ocupació per un costat, persones aturades de llarga durada i el dret al treball de les persones amb discapacitat. Perquè entenem que, lluny dels cants de sirena de la recuperació econòmica imminnent que ens vénen d'Almansa enllà o d'Almansa cap aquí, de tots els seus governs de dretes, hi ha una realitat

punyent, hi ha una realitat greu, hi ha una realitat que no està resolta, que és la falta de treball i que és el des-empament de les famílies que es troben en aquesta situació.

Les xifres són òbvies, no cal recordar-les massa: tenim encara aproximadament un 20 per cent d'atur —és cert que hi ha hagut una reducció d'aquest atur, però també és cert que hi ha hagut una reducció de la població activa al voltant de 30.000 persones—; que la taxa d'ocupació es manté al voltant del 50 per cent, només el 50 per cent; la taxa d'activitat segueix al voltant del 62 per cent, segueix igual, no ha variat, com tampoc ho fa la taxa de temporalitat, que segueix amb un tristíssim 18 per cent, ni la de treball parcial, prop del 15 per cent. Per tant, tenim poc treball, tenim un treball precari, i amb la reforma laboral, el que és pitjor, que aquell treball que hi ha ha sofert una devaluació salarial greu, gravíssima. I el cas encara pitjor: 119.000 llars no tenen cap perceptor d'ingressos al nostre país, a Catalunya; 223.000 habitatges —223.000— tenen tots els seus actius desocupats, i 205.000 llars tenen els que treballen en una situació temporal. Per tant, això és gravíssim.

Per tant, segueix essent imprescindible posar l'objectiu diana del Govern, de qualsevol govern, en la creació d'ocupació situant les persones com l'objectiu prioritari, especialment les persones dels col·lectius més febles —que, una mica, és el que pretén aquesta moció—, i també reactivant la demanda interna a partir de propiciar una pujada de salaris i millorar les condicions de treball dels que en tenen, i també donar més recursos a les polítiques actives d'ocupació, que han de tenir en els serveis públics el seu eix vertebrador.

I això requereix unes polítiques concretes, requereix unes polítiques concretes que vagin adreçades a aquests objectius. I nosaltres entenem que les polítiques que fa el Govern són només parar el cop, per un costat, i oferir-se..., oferir-se a les empreses perquè, donant-los totes les facilitats del món, amb el temps i una canya, potser ens resolguin el problema, i, a sobre, si en traïem algun dineret o algun negociet, doncs, bingo. Aquesta no és, no és la política que s'espera d'un govern que estigui centrat a treure els seus ciutadans de la greu situació d'atur en què es troben.

A nosaltres ens semblen bé les propostes d'aquesta moció, perquè van en la línia de resoldre algunes polítiques concretes que els he plantejat, i, per això, ja anuncio que les votarem totes a favor.

Però hi hem volgut afegir un punt —un punt— que segueix essent la nostra obsessió: cal governar per generar ocupació, per això, calen polítiques concretes i, per fer-les, cal planificar. I aquesta planificació, en aquest moment, ha de ser una planificació d'urgència, perquè la gent, la nostra gent, la gent del nostre país no pot esperar més. Escoltin, si un govern —un govern— no pot fer això per als ciutadans i les ciutadanes del seu país que estan en una situació desesperada, de què caram els serveix el Govern a aquests ciutadans i a aquestes ciutadanes? Per això hem afegit un punt que reclama presentar en tres mesos un pla de xoc per a la creació d'ocupació, i no ho quantifiquem, no demanem diners concrets, perquè això entenem que va després de saber

en què els volem invertir. I és evident que hi ha possibilitats de fer-ho en l'actual tramitació de pressupostos, on també mantindrem esmenes que van en la línia del que avui hem presentat.

Nosaltres, en aquest punt, hem incorporat set subpunts, dins d'aquest pla de xoc, que marquin la línia de política de cap on volem anar: proposta de desenvolupament sostenible amb equilibri territorial a les comarques amb més atur elevat; proposta per a municipis per estimular ocupacions en la línia dels nínxols d'ocupació que presenta i que demana Europa; pla de lluita contra l'atur juvenil, en la línia del que va aprovar aquest Parlament; instruments per aconseguir un pacte social per a la recuperació salarial i la negociació col·lectiva; mesures concretes de lluita contra l'economia submergida i l'explotació laboral; suport al desenvolupament empresarial centrat en el cooperativisme, centrat en l'economia social o el tercer sector i per al canvi de model productiu i desplegament del pacte «Més indústria» en aquelles propostes que desenvolupen la sostenibilitat al territori.

I, per últim, també hem presentat una esmena a l'apartat del treball de persones amb discapacitat perquè el Govern pagui —pagui— els interessos de demora per a les subvencions cobrades fora de termini, perquè aquest sector ha de suportar uns costos financers que no tindria si el Govern complís els seus compromisos quan toca.

En resum, nosaltres creiem que la política és voluntat de transformació social per obtenir beneficis col·lectius i no una simple gestoria d'uns interessos particulars, que és el que sembla que està fent l'actual Govern.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Maria Mercè Jou.

M. Mercè Jou i Torras

Gràcies, presidenta. Bé. Amb relació a aquesta moció, i abans de posicionar-me quant a les votacions dels diferents punts, m'agradaria centrar uns quants aspectes.

Primer, pel Grup de Convergència i Unió, és evident que l'aspecte més important o la nostra prioritat és l'ocupació. L'ocupació ens preocupa, tant des del punt de vista individual, per al drama que suposa per a cada persona individual que està sense feina, com, evidentment, des del punt de vista col·lectiu, per tot allò que suposa, sobretot, també, quan estem parlant en temes de cohesió social.

Deixat això ben clar i que no en quedin dubtes, evidentment, que, sense fer cap mena de discurs eufòric perquè no el podem fer —mentre hi hagi una sola persona aturada no podem estar fent discursos eufòrics—, però el que també és veritat és que l'atur registrat ha baixat, la afiliació a la Seguretat Social ha pujat, l'atur EPA ha baixat, les persones que estan treballant amb contracte indefinit han pujat. I parlo de xifres EPA, eh?,

perquè ja sé que després em diran que, segons quines estadístiques, no els agraden. En l'últim any, els contractes indefinits han pujat, les persones amb contractes indefinits han pujat en 63.300 persones, mentre que les que estaven en un contracte temporal han baixat de 18.800, i, per tant, la nostra taxa de temporalitat és del 17,8 per cent. Jo recordo en èpoques de bonança econòmica haver tingut, malauradament –malauradament–, una taxa de temporalitat molt més elevada que aquesta.

Però també si parlem de la parcialitat, és a dir, si la gent treballa o no treballa a temps parcial i si això és precari o no, els aturats a temps complet han pujat aquest últim any en 72.500 persones; i, en canvi, els ocupats a temps parcial han baixat de 23.300 persones. I, per tant, la nostra taxa de temps parcial, diguem-ne, no arriba al 15 per cent, és del 14,8 per cent. Més que re, per anar situant també les coses en el seu context i que, a més a més, tot allò que es diu que aquest Govern no està fent res, doncs, també ho sento, és mentida, està fent moltes coses, i, l'altre dia, el mateix conseller, en la seva interpellació ho deia. Des de la fusió i integració dels centres tecnològics... Evidentment, hi han coses que no depenen només del Govern, però crec que és públic i notori que estem aconseguint rècords en exportacions, tenim l'estratègia industrial; tenim una bona evolució del turisme; som els primers a haver iniciat i a posar en marxa el tema de la garantia juvenil; estem ara discutint una nova llei del SOC; estem ara discutint una nova llei, també, de la formació professional; tot i les mancances de les persones amb capacitats diferents vingudes per les retallades de Madrid, aquí estem mantenint tot el suport que podem en aquests col·lectiu i hi hauran 500 milions d'euros destinats als col·lectius amb especials dificultats; el PIRMI, més diners que mai al PIRMI i, a més a més, amb un augment del 10 per cent dels beneficiaris. Però també estem discutint la Llei de cooperatives, sense anar més lluny; i, per tant, doncs, creiem que cadascú pot fer el discurs catastrofista que millor li encaixi, però una cosa són els discursos destructors i una altra cosa és situar la realitat on és, que –ho vull deixar ben clar– no és allà on a tots ens agradaria que fos. Això està claríssim; però, evidentment, tampoc és tan lletja ni tan dolenta com algú ens la vol fer veure d'alguna manera.

I, evidentment, avançant una miqueta el que és el posicionament del nostre grup, han de tenir en compte una cosa: nosaltres, totes aquelles polítiques que creiem que ja estem fent i que podem potenciar, les volem potenciar; però, ara, en aquests moments, com que estem pendents que vingui un pressupost que ja està tancat, ara no ens podem estar compromentent a dir en què gastarem més diners, no ens hi podem comprometre. I, per tant, tot allò que s'ha pogut posar per pròpia iniciativa del partit propietari de la moció, com pot ser el Partit Socialista, o per incorporacions, com poden haver-hi d'estimables d'Iniciativa - Esquerra Unida, com comprendreu, ara, no és el moment d'augmentar partides.

I, com aquest aspecte, hi ha un altre aspecte que, al final, votarem favorablement, però que ens genera dub-

tes, que és tot el tema relacionat amb la Sindicatura de Greuges; és a dir, si es tracta de revisar uns expedients per veure si realment cal o no una sanció al darrere, els revisarem, però en aquest sentit; el que no podem fer és tirar endarrere unes decisions que serien incomplir una normativa, una normativa que, al final, a qui faríem caure en un error molt greu seria al mateix funcionari per deixament d'una feina que, voluntàriament..., bé, que segur ha de fer, senzillament, perquè és funcionari.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Capdevila, en primer lloc, agrair-li també que hagi presentat aquesta moció. Crec que sempre és bo que tinguem un debat en aquesta cambra sobre l'aspecte més important, que a tots més ens preocupa –algú s'ha deixat un bolígraf, per cert, aquí– a tots plegats, que són les polítiques d'ocupació i les polítiques, doncs, per a crear llocs de treball.

Respecte a l'anàlisi de les xifres que s'ha fet aquí, jo crec que tots ens les coneixem, i, per tant, bé, no es tracta de fer-nos trampes de cap tipus; és a dir, és evident que hi ha una recuperació de les xifres i que aquesta recuperació és menuda i que, en canvi, pel que fa a aspectes qualitatius, doncs, tenim problemes, tenim problemes importants i vull destacar-ne un, no?, que no s'ha mencionat, que és tan cert com el fet que, en el darrer any, va baixar l'atur i va baixar una mica més l'atur a Catalunya que a la resta de l'Estat; però en vull destacar una perquè és preocupant i aborda un dels temes de la moció, i és l'atur de persones de més de cinquanta-cinc anys; segons l'EPA, el 2010, si no em falla la memòria, era a l'entorn de 64.000 persones; avui, estem vora a 105.000 persones. Aquest és un col·lectiu específic i que, per tant, ens indica que, en aspectes qualitatius, és on hem de ficar la banya. I és per això que el nostre grup, en la negociació de pressupostos, doncs, hem posat l'accent en aquest tema, i en la interpellació que vam fer ahir al conseller ho vàrem dir, i, en la moció que demà entrarem a registre ho veuran; posem l'accent en aquesta qüestió, en els aspectes qualitatius de la lluita per a la inserció laboral en els col·lectius que ho tenen més difícil.

Però jo, aquí, vull senyalar una cosa respecte a com nosaltres, sense voler donar cap mena de lliçó a ningú, per descomptat, entenem que hem de fer la nostra feina i creiem que la nostra feina no és escriure en un paper: «I ara, que surtin 100 milions més.» No va així. Si, realment, el que ens preocupa són el resultat i les persones que estan passant aquestes dificultats, has d'agafar, arremangar-te, mirar com estan els ingressos, mirar com estan les despeses, anar a seure amb el Govern, discutir, negociar, dir-nos el que calgui durant la

negociació i, al final, arribar a un acord. Jo entenc que hi hagi grups polítics que diguin: «No, jo amb aquests no m'hi vull fer una foto.» Bé. D'acord. És una opció política –és una opció política–, però nosaltres prioritzem el resultat, i ho veuran vostès en la moció que hem entrat com ajudem una pila de persones. D'altres diuen: «No, no..., això és fer-se la foto amb aquests, que mai de la vida ens hem de fer una foto amb aquests, és indesitjable fer-se una foto amb aquests.» Bé, si vostès prioritzen això, no passa res, nosaltres prioritzem el resultat.

I quan vàrem, l'any passat, per exemple, incrementar la renda mínima d'inserció, vam dir: «Això és una porqueria, el que s'ha de fer és tirar enrere la reforma 2012...» Sí, sí...; si nosaltres som al Govern tirarem enrere la reforma 2012, però, mentre al Govern hi siguin Convergència i Unió, doncs, hem de negociar amb ells i aconseguir coses. I vostès se'n reien, d'això; bé, riguin-se. Però sap què passa? Que, al darrer any, 7.500 persones més són titulars de la renda mínima d'inserció. I saben què passa? Que hem posat en marxa un pla d'ocupació per a les persones que cobren la renda mínima d'inserció, que troben feina. I aquestes persones que feia cinc anys que no treballaven, amb la humiliació que es viu moltes vegades per no treballar i tenir la dependència d'una renda, que, a més, està molt estigmatitzada socialment –a vegades per errors polítics també, eh?, diguem-ho tot– i tornen al món del treball, això a mi em dóna plena satisfacció de la feina parlamentària que he de fer.

Per tant, aquells punts que van en la direcció de dir «escolta, parlem, negociem, mirem d'arribar a acords...», tot el suport, senyora Capdevila; li agraeixo, a més a més, la bona voluntat que ha tingut amb moltes de les esmenes d'acceptar-les, tot el suport. Aquells punts que es basen en despeses que no es recolzen amb ingressos, doncs, mirin, l'aritmètica és tremendament tossuda i el que no es pot és venir en aquest Parlament i dir: «En els pressupostos que ha fet el Govern hi ha 2.500 milions d'ingressos» –fixin-se el que diuen, eh?– «2.500 milions d'ingressos que són de mentida i que no existiran», i, per tant, segons vostès, treuen 2.500 milions dels ingressos i després diuen: «I a les despeses, espera't, que ficarem aquí...», tot de coses que, escolti, hi estem plenament d'acord. Si em sembla que pocs diputats hem treballat més com els portaveus d'aquesta comissió, i m'hi incloc, per al tema dels orientadors. Però això ho hem de treballar una mica més; no n'hi ha prou a escriure-ho en un paper, cal buscar els fons, cal ficar-s'hi, cal empenyer. És clar, si t'hi fiquis i hi empenys, t'hi fas una foto. Això va així, eh? Bé, però, què prioritzen? Aquesta és la qüestió.

Per tant, nosaltres hem posat esmenes, que agraïm que hagin estat acceptades en alguns àmbits. De les esmenes presentades, vull significar que aquesta que ha fet el Grup de Ciutadans sobre la qüestió de revisar i arxivar, si escau –perquè, evidentment, dir-li que arxivin uns arxius d'un procediment seria prevaricar, per tant, el «si escau» és correctíssim–, ens sembla del tot necessari.

El tema treball als barris. El tema de l'acreditació, això sí, en el marc de la reforma de la Llei d'FP, com hem

acordat amb la senyora Capdevila, en això estem molt d'acord.

I, pel que fa al tema dels SED i els serveis d'integració laboral de persones discapacitades, li agraeixo també que hagi acceptat la nostra esmena, que té un caràcter de realisme pressupostari, i li agraeixo que l'hagi acceptada.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Moltes gràcies, presidenta. En primer lloc, voldria fer dos aclariments, el primer d'ells és que molts dels temes que apareixen en aquesta moció jo considero que són un oportunisme polític, perquè són temes que podrien anar molt bé als dos projectes de llei que tenim, en el tema del SOC i en el tema de la formació professional. Per tant, la urgència que tenim per aquests temes, també la tenim per una llei que es vol aprovar abans del dia 27 de setembre.

El segon punt..., jo no sé si el Partit Socialista o el Grup Socialista s'ha adonat que tots els seus companys nacionalistes independentistes ja no estan amb vostès. Se n'han anat. I per què dic això? Home, perquè vostès van començar rondant a Convergència i Unió per donar-li suport, per estar al costat d'ells, i a vostès els han donat porta –els han donat porta. I ara el que fan, doncs, és buscar Esquerra Republicana de Catalunya, a veure si els fan cas. Esquerra Republicana de Catalunya, evidentment, els posa unes condicions que van molt en contra del que ha dit ara el senyor Amorós. Diu: «Benvinguts tots, participem tots, no posem res amb tots», per tant, també el Partit Popular, o, si no, les seues esmenes no surten endavant. Això és el que a mi m'ha donat, per sensibilitat o per experiència política, del que és.

En primer lloc, per dir que el que estic dient és veritat, nosaltres li diem, a la senyora Montserrat Capdevila, li fem una esmena i li diem: «Ecolti, quan parlem dels 100 milions d'euros, que vostès diuen, al Ministeri d'Hisenda», nosaltres li diem: «Ecoltin, ho treguin del que és la partida pressupostària que va a estructures d'estat i que va a ambaixades a l'exterior.» No, no...; no els interessa. A mi m'agradaria saber quina opinió li mereix això, per exemple, al senyor Rubalcaba o al senyor Felipe González o a alguna persona d'aquestes amb qui vostès fan el doble paper.

Però no solament això; nosaltres li fem una altra esmena, al 4, i li diem: «Ecolti, presentant davant de la Unió Europea en coordinació amb el Govern d'Espanya.» També, no els interessa. Jo no sé què opinarà en aquest aspecte, el senyor Pedro Sánchez o algú del seu club.

Miri, vostès fan dos coses. Aquí volen continuar jugant al que ja no tenen, perquè se'ls n'ha anat, i volen continuar jugant, fent la fotografia al senyor Montilla i al senyor Iceta amb Societat Civil Catalana, que de-

fensa, precisament, les esmenes que nosaltres li hem presentat. Per tant, vull dir, a nosaltres ens fa una mica de pena aquesta indecisió política que tenen vostès en tots aquests temes.

En primer lloc, nosaltres, ja li ho dic, votarem no al punt 1. Sí que ens abstindrem al punt 1 bis, que és una esmena que ha presentat Iniciativa. No votarem que sí perquè no hem tingut..., i no podem fer esmenes, al que vostès han presentat; però bé, ens abstindrem, perquè considerem que es pot defensar i que és un punt amb el qual nosaltres podem estar d'acord.

Al punt número 2, nosaltres fèiem una cosa més àmplia dient: «Escoltin, aconseguir la dotació del 0,5, que és molt més àmplia en política i en els pressupostos de la Generalitat, que vagin dirigits al que és l'ocupació.» Aquí també han de veure que vostès han preferit, possiblement no per molt convenciment de vostès, fer una altra cosa.

Al tercer punt, també, nosaltres nos abstindrem, perquè vostès aquí fan, una altra vegada, cas al que els diu Esquerra Republicana, i sembla una esmena feta per Convergència i Unió. És que és curiós –és curiós. Possiblement, l'han feta perquè Convergència i Unió pugui votar a favor d'aquesta moció. Jo penso que ho faran.

El 4, evidentment, nosaltres no el podem votar; abans ja li'n deia els motius.

Tampoc ho farem en aquells punts que nosaltres demanàvem amb les nostres esmenes que es portessin realment als dos projectes de llei que estem fent.

Per sentit comú, votarem a favor de l'esmena que ha presentat Ciutadans, i també a la que fa referència el punt 8.2, d'Iniciativa per Catalunya Verds, quan parla de la partida pressupostària per al tercer sector, d'economia social. Vull dir que això és el resum.

Per tant, nosaltres el que sí que farem és, per consciència pròpia, votar allò que considerem que mereix la pena, i el que no farem, senyora Capdevila, que és el que acostuma a fer el Partit Socialista, és fer un seguiment de l'independentisme. Potser el que vostès estan buscant és, una altra vegada, crear aquest tripartit de govern; això sí: ara afegint-hi Ciutadans.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señores *consellers*, señores diputados, señoras diputadas, gracias a una moción del Partido Socialista vamos a hablar, de nuevo, del principal problema de los catalanes, que es la falta de empleo.

Y no es por criticar a las personas que parece que hagan un discurso positivo de la situación económica; es que el discurso triunfalista no tiene sentido en estos

momentos. Y no tiene sentido, no solo porque la mejora de algunos indicadores, que celebramos, no sea suficiente para solucionar la vida de las personas, sino porque de manera estructural en este país tenemos un problema muy grave que se llama desempleo. Lo teníamos, antes de la crisis; lo hemos agravado con la crisis; pero tenemos un problema estructural con nuestro mercado de trabajo.

Por tanto, estos discursos triunfalistas, ni responden a la necesidad de la mayor parte de las familias catalanas, que todavía no ven esta recuperación, ni responde a la situación estructural del mercado de trabajo que tenemos en este país. Y me refiero a muchas cosas como el paro, como la precariedad laboral, la temporalidad, los trabajadores pobres. Hay muchas personas en este país que tienen trabajo pero siguen siendo pobres, porque no llegan a final de mes. Y estas cosas, sin duda, no se solucionan con una mejora –que, insisto, celebramos– de algunos indicadores económicos, que a veces esconden otras realidades.

Esta moción del Partido Socialista que habla de empleo recoge muchas cosas, y parece, sinceramente, una especie de recopilatorio de muchas cosas que hemos hablado en el Parlament. Pero yo se lo agradezco a la señora Montserrat Capdevila, porque realmente es necesario insistir en el tema más importante para los catalanes, que es el empleo. Y además, es que hay cuestiones que no solo se pueden debatir en el marco de la Ley del SOC o de la Ley de formación profesional. Hay cuestiones que no se pueden detallar en ese punto, en una norma de rango legal, pero sí que hace falta debatir parlamentariamente.

Por tanto, nosotros, en general, estamos a favor de esta moción, que lo que viene a recordar es que el paro es el principal problema de los catalanes, que a veces muchos obvian; que no es la prioridad de este gobierno, solo hay que leerse el pacto famoso que firmaron Esquerra Republicana y Convergència i Unió a principio de legislatura para saber que no es la prioridad de este Gobierno, ni nunca lo ha sido. Solo hace falta ver las ruedas de prensa que va haciendo el *president*, o las intervenciones en el Pleno, o la creación de estructuras de estado, o, sobre todo, los presupuestos. Si uno analiza los presupuestos de la Generalitat, ve claramente que el empleo no es la prioridad del Gobierno de Cataluña.

Y además, es que se han aprobado muchas mociones, insisto, en el Parlament, muchas propuestas de resolución, que se han incumplido. Tanto que se habla de la legitimidad del Parlament, y de la obligatoriedad del Govern de hacer caso a lo que dice el Parlament; se han aprobado muchísimas resoluciones hablando de empleo, para mejorar la vida laboral de los catalanes, que no se han cumplido. Por tanto, si empezáramos por cumplir las mociones que ya se han aprobado en el Parlament, empezaríamos a solucionar muchos problemas de los catalanes.

Una de las cuestiones principales, y que, ¿cómo no?, habla la moción, son las políticas activas de empleo, y lo hemos hablado muchísimas veces: el Servei d'Ocupació de Catalunya. El hecho de que sigamos sin

llevar a cabo una reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya es hacer perder oportunidades a la gente. Seis meses, un año, dos años, cuatro años, que es lo que lleva este Gobierno de la Generalitat sin reformarlo, es hacer perder cuatro años a muchas personas. Por tanto, nosotros, lo que insistimos es: no solo se trata de recursos, que también, y compartimos la crítica que se hace muchísimas veces, también, desde Esquerra Republicana, y desde todos los partidos, que se han bajado dramáticamente los recursos que provienen del Gobierno de España para las políticas de empleo. Sí, igual que los que provienen de la Generalitat, también se han bajado. Pero no es solo cuestión de recursos. Las políticas activas de empleo se tienen que mejorar para ser más eficientes. En las épocas de vacas gordas, cuando venía un 50 por ciento más de dinero de Madrid, también se hacían políticas de empleo que no eran eficientes, y eso es un problema estructural que tenemos que solucionar.

Hay propuestas en esta moción, y que hemos venido reiterando, para dar una atención personalizada, no solo a los colectivos. Se habla mucho de colectivos, de jóvenes, de personas mayores de cuarenta y cinco años. Pero es necesario hacer una atención personalizada de lo que necesita cada persona. No es lo mismo un joven de treinta años que tenga una situación, que tenga una formación, o que tenga experiencia, que otra persona que no la tenga. Necesitamos una atención personalizada, y eso requiere cambiar el modelo de políticas activas de empleo.

Y también conviene coordinarse con el resto de administraciones públicas, porque si estamos creando un sistema de políticas activas de empleo que obvia que estamos en un país que se llama España, y que estamos en una entidad que se llama la Unión Europea, pocos problemas vamos a poder solucionar de los catalanes.

Nosotros entendemos que es el momento, primero, de atender necesidades dramáticas de las personas. Pero no solo eso, sino de hacer cambios estructurales, para que no sigamos teniendo este lastre económico de toda la sociedad, que es el del mercado de trabajo. Y, por tanto, vamos a dar apoyo a la práctica totalidad de los puntos de la moción, y seguiremos insistiendo en esta cuestión y haciendo propuestas parlamentarias, como hemos venido haciendo hasta ahora.

Muchas gracias, señora presidenta, señores *consellers*, señores diputados, señoras diputadas.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Mixt, la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sànchez

Bona tarda. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres en aquesta moció, nosaltres, en principi, votarem a favor a gairebé tot el que proposa la moció, tot i reconeixent d'inici que entenem que simplement és una aposta per mantenir, d'alguna manera, el que ja s'està fent, però que no s'està fent prou; que entenem que és una preservació de l'estat de les coses, i, bé,

en el moment en el qual estem, diguéssim que això ja és suficient o ja és més del que s'està fent fins ara. En aquest sentit, hi donarem suport.

Però entenem, també, que és el moment d'anar a l'arrel dels problemes. És hora d'explicar, d'explicar-nos, de poder fer una lectura, d'explicar-li a la societat per què hi ha un atur del 20 per cent, per què hi ha un atur juvenil del 50 per cent, per què hi ha un abandonament escolar, o, en el cas de l'ESO, també al voltant de percentatges del 20 per cent. Entenem que és el moment d'explicar que hem desenvolupat un binomi de la mort, que és poca formació i precarietat laboral. I que hem format o no format, hem tingut una massa de treballadors no formats, que, quan han convingut han aixecat blocs de pisos, i, quan han convingut, faran de cambrers, o faran, doncs, de dependents dels macro *outlets* o dels casinos que ara volem muntar.

Des del nostre punt de vista, clar, això ens situa per dir..., o des del nostre punt de vista ens situa per, d'alguna manera, certificar –no ho diem nosaltres, ho diuen, diguéssim, els economistes– que la plena ocupació és una ficció en el capitalisme actual; per tant, estem lluny de demanar plena ocupació. Estem, ara mateix, en el moment de demanar una ocupació digna, la que puguem tenir, i molta més de la que hi ha ara.

Però no es pot llegir, des del nostre punt de vista, l'ocupació sense associar-la a tres aspectes essencials, que són: el fracàs escolar, i com el fracàs escolar està afectant les polítiques d'ocupació; si es genera o no es genera un sistema de formació professional de prestigi, i, finalment, com crees un model productiu que pugui donar, que pugui servir, doncs, d'aquells mercats de joves que estàs formant, o de no tan joves que estàs formant; i, sense aquesta triple lectura, les polítiques d'ocupació, des del nostre punt de vista, són coixes. Si no incorporen el fracàs escolar o el combat contra el fracàs escolar, queden coixes d'una part essencial. Si és que ara mateix no estem parlant del fracàs escolar com una de les principals xacres que pateix l'ocupació, ens estem equivocant, perquè estem apostant de nou per models que no formen els seus treballadors i les seves treballadores suficientment.

I és que en la classificació de les 273 regions europees, l'índex d'abandonament escolar prematur de Catalunya està en l'onzena posició, cosa que entenem que és inadmissible. I, a més a més, hem de comptar amb la segregació escolar, hem de comptar amb el fet que el 40 per cent de l'oferta sigui concertada i hem de comptar amb aquesta escola que cada vegada és més dual, de rics i pobres, i que és totalment determinant per a pensar qualsevol tipus d'ocupació.

D'altra banda, dèiem, bastir un sistema de formació professional de prestigi. Jo diria que això és obvi. En qualsevol comparativa, veiem que no tenim, doncs, professionals amb nivells intermedis amb la mateixa qualificació que les mitjanes europees. I això és una situació anòmala, és una situació poc sostenible i és una situació que, de nou, ens deixa amb aquest model que dèiem abans, de poca formació i precarietat; que es dignifiquen, des del nostre punt de vista, simbòlicament els estudis de formació professional, també dotant-los de recursos, però, sobretot, associant-los a un

model productiu des del nostre punt de vista ètic, que s'ha de millorar l'oferta i que s'han de millorar les infraestructures i que s'han de potenciar els PQPI.

D'altra banda, i no té sentit tot el que he dit fins ara –no té sentit– si no s'aposta per un canvi de model productiu. Si no s'aposta per un canvi de model productiu el que fem respecte a l'ocupació serà, en tot cas, insuficient, serà parcial i no abastarà el problema en la seua totalitat. Perquè, si no veiem el que ha passat en el sector industrial com una de les coses que seguiran passant si no s'hi posa un tallafoc potent, si no veiem que s'han destruït 250.000 llocs de treball, si no veiem que estem acabant amb tot el teixit productiu i que l'economia recau exclusivament en una economia especulativa de serveis i precària, si no veiem tot això, no construirem sistemes d'ocupació que siguin a mitjà i a llarg termini.

En definitiva, tot això per a dir que estem a favor majoritàriament de les coses que proposa la moció, però des del nostre punt de vista significa seguir apostant pel que ja tenim, que, en aquest moment, doncs, és un *parche*, però és insuficient per a canviar el sistema.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la seva posició, la diputada Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. Per anunciar el vot favorable a tots els punts de la moció amb les esmenes que ha acceptat el Grup Parlamentari del Partit Socialista, del Grup Socialista. Perquè si bé és evident que segurament estem davant d'una certa paradoxa explicable..., perquè tot i que hi ha creixement econòmic l'ocupació no creix al mateix ritme perquè probablement no hem trobat un substitut del sector de la construcció. I com que no podem tornar-hi ni volem tornar-hi, això serà més lent.

Però els quatre punts que proposa per nosaltres continuen sent vàlids, tornen a posar en evidència que s'ha trobat una partida oberta que es pot destinar a partides d'ocupació, i em sembla que d'aquest, d'aquí al debat de pressupostos finals, en podrem tornar a parlar.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, presidenta. De fet, el pressupost no està aprovat; està en un tràmit i encara queda el darrer tràmit final, i hi ha esmenes vives i es poden transaccionar. Per tant, si hi ha voluntat, hi ha possibilitats.

Senyor Amorós, faig proposta d'on han de sortir els recursos; no ens els traiem de la màniga ni diem que es gastin alegrement. Una altra cosa és que, si realment la prioritat fos l'ocupació, en dedicaríem, dels tres-cents,

cent a ocupació. Ara vostès han arribat a un acord amb el seu soci, que és Convergència, amb el seu Govern, molt lloable, però també és molt lloable, jo entenc, la feina que fem cada un dels grups parlamentaris per prioritzar allò que creiem que hem de prioritzar. I en aquests moments l'ocupació o la manca d'ocupació és el principal tema de preocupació d'aquest grup parlamentari. I celebrem que també ho sigui del Govern, del senyor Amorós també, perquè compartim en moltes ocasions els debats. Però, en tot cas, si la prioritat fos l'ocupació, es veuria reflectit en aquest pressupost, i no hi és. Per tant, tenim els nostres dubtes.

En tot cas, les lleis no creen ocupació, senyora Jou; tenim debats d'ocupació, la llei ens ho permet, però les lleis no creen ni destrueixen ocupació, i, en tot cas, si no es munten al costat les infraestructures que hi donin cobertura, tampoc no faran res les lleis per elles mateixes.

Senyor Amorós, volen resultats; evidentment, tots els grups volem resultats, i jo crec que amb aquesta moció aconseguim resultats. I aquest grup parlamentari se'n va o acabarà el Ple d'avui satisfet perquè hi ha una cosa que intentava abordar la moció encara que sigui reconeixent el que tenim, que és que tenim un volum de població molt important que té unes mancances de qualificació professional que o aconseguim oferir-los un itinerari personalitzat per poder fer la formació en funció de les seves necessitats per poder trobar un lloc de treball o aquestes persones estan condemnades a quedar fora del mercat de treball per gairebé sempre. També els cent i escaig mils que vostè deia de persones a partir de cinquanta-cinc. Però en tenim molts de joves, d'un fracàs escolar palès i evident. I aquests són els que hem de prioritzar per davant absolutament de qualsevol altra prioritat. I aquesta és la del Grup Socialista.

Senyor Luna, no és una moció nacionalista; és una moció d'ocupació. Per tant, en tot cas, a nosaltres ens preocupen els ciutadans, i els ciutadans que els afecta el resultat d'aquesta moció, perquè el *Pisuerga pasa por Valladolid* hàgim de parlar d'ambaixades i d'altres coses que no vénen al cas, crec que no correspon.

I en tot cas, el felicitem, tot i que la falca electoral que ha intentat fer amb la seva intervenció..., no es preocupi que no la hi retuitejarem ni la hi farem córrer per les xarxes del YouTube. No haurà aconseguit el seu objectiu.

Bé, pel que fa a posicionament, els diferents grups ho han dit: acceptem les esmenes d'Iniciativa pel que fa al punt 1 bis, la de Ciutadans pel que fa al punt 2 bis; acceptem l'esmena d'Esquerra pel que fa al punt 3; també la d'Esquerra pel que fa al punt 5; també, pel que fa al punt 8, la d'Esquerra Republicana, i pel que fa al punt 8.d, que afegeix un nou punt, la d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa.

Moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(*Rafael Luna Vivas demana per parlar.*) Senyor Luna?

Rafael Luna Vivas

Per al·lusions, senyora presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Rafael Luna Vivas

Demano disculpes a la senyora Montserrat Capdevila; no és nacionalista, perdoni, és separatista.

(M. Mercè Jou i Torres demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Jou?

M. Mercè Jou i Torres

Presidenta, era per a dos aspectes: per demanar votació separada i també per al·lusions.

La presidenta

Primer digui'm la votació separada i després li dono...

M. Mercè Jou i Torres

Perfecte. Doncs, votació separada dels punts 1, 1 bis, 2, 8.d –de dit–...

La presidenta

8.d.

M. Mercè Jou i Torres

...el punt 9 i el punt 10.

La presidenta

Cada un d'aquests per separat? *(Pausa.)* O podrien anar tots junts si no em demanem re?

M. Mercè Jou i Torres

Pel nostre dallò podrien ser tots.

La presidenta

Molt bé. D'acord –d'acord.

M. Mercè Jou i Torres

I després com a al·lusions de la...

La presidenta

Trenta segons.

M. Mercè Jou i Torres

...senyora Capdevila, senzillament, només que quedi clar que és evident que les lleis no creen llocs de tre-

ball, però poden facilitar-ne. I que no m'agradaria que quedés amb aquesta afirmació el fet que aquest Govern no està posant els recursos tant humans com materials per fer front a la xacra de l'atur.

En tot cas, ens podem discutir si ella en triaria uns altres i nosaltres en triem uns altres, però que quedi sobretot molt clar el que ja sabem: lleis, no, solament no, però són necessàries, però els recursos materials i humans sobretot hi són i hi continuaran sent.

Gràcies.

La presidenta

Senyor Amorós, ha demanat...? *(Pausa.)* Ah!, no.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.) Senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Per demanar votació separada dels punts 1 i 4, per un costat, i, per un altre, 2 bis; 6; 8, apartat d; 9, i 10.

La presidenta

Alguna petició més de votació separada? *(Pausa.)* Molt bé.

(Pausa llarga. Carina Mejías Sánchez demana per parlar.) Senyora Mejías...

Carina Mejías Sánchez

Sí; gràcies, presidenta. Per demanar votació separada del punt 2, que no sé si s'havia demanat.

La presidenta

Dos, ja està. Molt bé.

Comencem la votació de la moció amb el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 41 vots a favor i 85 en contra.

Votem ara el punt 1 bis.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 41 vots a favor, 69 en contra i 15 abstencions.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 32 vots a favor, 70 en contra i 24 abstencions.

Votem ara el punt 2 bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 126 vots a favor.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 107 vots a favor, 16 en contra i 2 abstencions.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació –6.

Ha estat aprovat per 126 vots a favor.

Votem ara el punt 8.d –8.d; de de dit.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 69 en contra.

Votem ara el punt 9.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 57 vots favor, 69 en contra.

Votem el punt 10.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 57 vots a favor i 69 en contra.

I votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 110 vots a favor i 16 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpe·llació al Govern
sobre les actuacions per a garantir l'accés als
subministraments bàsics (tram. 302-00250/10)

Passem al punt dinovè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre les actuacions per garantir l'accés als subministraments bàsics, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Té la paraula l'il·lustríssim senyor Pere Bosch.

(Pausa llarga.)

Ja pot començar.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Consellera, consellers, fins i tot president de la Generalitat, diputades i diputats, la moció pretén abordar una problemàtica de la qual parlem des de fa dos anys en aquesta cambra parlamentària i que en aquests moments està en el centre del debat polític; és no només la pobresa energètica, sinó –i d'aquí el títol d'aquesta moció– l'accés al subministraments bàsics. En aquests moments, entenem que és preferible parlar de quina forma garantim que tots els nostres ciutadans, amb independència del seu nivell de renda, tenen garantit l'accés a l'aigua, al llum i al gas.

Intenta recollir, aquesta moció, tot un bagatge de treball; treball que haig de dir que és compartit, treball que hem pogut compartir amb el Grup de Convergència, amb el Grup d'Iniciativa, amb altres grups parlamentaris, i que ens ha permès confe·gir tota una sèrie de progressos, que hem de reconèixer, que ens permeten avui abordar aquesta problemàtica de forma millor de com l'abordàvem fa dos anys. Però entenem que, lògicament, el que hem d'intentar és anar més enllà, plantejar nous reptes. I és d'aquí, doncs, que plante·gem, que situem aquesta moció.

Aquesta moció té quatre apartats bàsics, que intentaré descriure de forma sintètica, són quinze punts, i, per tant, serà impossible analitzar-la amb detall, però sí que hi han quatre punts que voldria intentar abordar.

El primer àmbit és el tema de la informació i de la formació. Per tal de garantir un dret, per tal de garantir aquest dret d'accés als subministraments bàsics és fonamental que garantim –cosa que avui no succeeix, com ens demostren alguns estudis– que tots els ciutadans de Catalunya tenen accés a la informació i al coneixement d'aquells recursos que posem a la seva disposició. I això vol dir no només formació als serveis socials bàsics, formació a la gent que treballa amb el tercer sector social, sinó que també vol dir informació, informació que ha de proporcionar el Govern, i aquí plante·gem la creació d'un espai virtual específic sobre matèria d'accés als subministraments bàsics..., sinó també les empreses subministradores. Al que volem apel·lar és també a la voluntat del Govern d'arribar a acords amb aquestes empreses per tal que hagin d'informar de forma activa, lògicament, i necessària en els casos de tall de subministrament, però també de forma proactiva per tal que tots els usuaris i usuàries tinguin coneixement de quins recursos proporcionen tant les empreses com el conjunt d'administracions. Per tant, el primer bloc seria informació i formació i, per tant, desenvolupar allò que en el seu moment es va acordar a través de la modificació de la Llei del Codi de consum.

El segon apartat fa referència al tema d'aquest fons d'ajuda d'afectats per la pobresa energètica. El que diem aquí al Govern és: escolta, posem-nos un termini, despleguem-lo abans de trenta dies. Volem que, a més a més, aquest fons serveixi per intentar incidir també en el tema d'eficiència energètica, tal com es fa en algun país, com es fa a Bèlgica, com es fa a França, com es fa també al Regne Unit, per desviar una part dels recursos per millorar l'eficiència energètica. I volem també incidir en un aspecte..., i aquí agraeixo l'aportació personal que ha fet la diputada de Convergència Montserrat Ribera, per tal d'incidir en el gas embotellat però també la llenya, perquè hi han territoris en els quals l'accés a l'energia es dirimeix en termes de gas embotellat o de llenya.

Un tercer apartat fa referència a l'aigua. Aquí sí que tenim competències i, per tant, podem marcar molt el que és la política del Govern amb plena precisió. I aquí el que demanem, en primer lloc, és que s'elabori un informe d'aquelles pràctiques que ja s'estan fent des del món local en aquesta matèria, i una cosa fonamental, que és que s'estableixi un mínim de subministraments bàsics per garantir que les persones, amb independència del seu nivell de renda, tinguin accés a aquest servei bàsic. I això és el que hem acordat amb la resta de grups..., com a mínim amb el Grup de Convergència i Unió, i espero que també hi donin suport la resta de grups parlamentaris. I també hi afegim un punt en el qual instem el Govern a assessorar aquells ajuntaments que volen recuperar la gestió pública de l'aigua, perquè entenem que avui dia, també, una bona política d'accés a aquests subministraments bàsics està relacionada, lògicament, amb qui ostenta la gestió directa d'aquests subministraments.

I un últim punt, que fa referència al nou model. Li ho plantejàvem fa quinze dies al conseller: hem de repensar el país, i repensar el país vol dir no només repensar quin model energètic volem, sinó, de forma molt específica, quin model ens garanteix, quan tinguem oportunitat de fixar el preu social de la llum, el preu social del gas, cosa que avui dia no podem des d'un punt de vista competencial..., quin model volem aplicar en aquest país. I el que diem al Govern és que en el termini de sis mesos ens presenti un informe per tal que els ciutadans puguin saber quin model acordem en aquesta matèria.

En definitiva, ho repeteixo, la moció en aquests quatre grans apartats intenta incidir en una problemàtica que avui entenem que pot ser ben resolta. Explicaré en la segona part de la intervenció aquelles esmenes que hem recollit o transaccions a les quals hem arribat amb la resta de grups parlamentaris, però els demanaria que aquesta moció pogués recollir el màxim de suport possible, perquè entenem, ho repeteixo, que ens permet abordar d'una forma integral una problemàtica que avui tenen molts ciutadans del nostre país, i que a través d'aquest nou instrument tenim noves possibilitats per afrontar-la amb moltes més garanties.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Terrades, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Conselleres, consellers, diputades, diputats, bé, la moció que avui presenta Esquerra Republicana de Catalunya és un reflex d'un dels greus problemes que tenen moltes persones que viuen al nostre país, de moltes famílies: és el reflex de la cruesa i la profunditat de la crisi econòmica que estem patint, de moltes persones, moltíssimes, centenars de persones que estan a l'atur, i moltes d'elles a més a més sense cap tipus d'ingrés. I, per tant, amb un augment de la pobresa a moltes capes de la nostra població, de persones concretes, que tenen noms i cognoms, moltes persones estan en risc d'exclusió social.

Nosaltres hi donarem suport; tot i que sé que no m'acceptarà cap de les esmenes que hem plantejat, hi donarem suport. Però pensem que cal anar més enllà d'una moció declarativa, que creiem que és aquesta moció que avui abordarem i que aprovarem. Aquest és un problema que no es soluciona només amb declaracions i amb grans mocions, perquè estem, ho torno a repetir, davant d'una situació de vulnerabilitat de moltes persones. Estem assistint els darrers anys a un increment continuat dels preus de l'energia, del gas i de l'aigua; estem assistint també a un increment dels beneficis d'aquestes empreses de subministrament de serveis bàsics, i jo crec que és hora de plantejar al damunt de la taula altres qüestions que han d'anar un pèl més enllà en l'actuació dels governs. Els governs no poden fer només d'organitzacions no governamentals.

Els governs tenen a la seva disposició el *Diari Oficial de la Generalitat*, tenen a la seva disposició, en el cas del Govern central, el *Butlletí Oficial de l'Estat*, hi han els parlaments per modificar les lleis, no?

Què plantejàvem nosaltres? Home, plantejàvem que aquest fons que el Govern vol activar, que ens sembla molt bé, com s'ha de nodrir no és a través d'accions voluntàries de les companyies de serveis que operen a Catalunya, no l'hem de nodrir només amb les aportacions de les administracions públiques. Ens atrevim a començar a modificar la legislació? Ens atrevim a dir que una part dels beneficis d'aquestes empreses necessàriament han d'anar a nodrir aquests fons d'ajut a les persones més vulnerables del nostre país? Nosaltres creiem que sí, i així ho hem plantejat. I som conscients que aquest és un debat, aquest camp, sobretot en els serveis energètics, que a qui hem d'instar és el Govern de l'Estat. Per tant, no entenem per què no es vol que el Parlament de Catalunya insti el Govern de la Generalitat a instar el Govern de l'Estat a abordar aquestes reformes legislatives per solucionar aquest problema.

És hora també de plantejar amb claredat el fet d'abordar la condonació dels deutes que moltes famílies tenen amb les companyies de serveis bàsics d'aigua, gas i llum, perquè el que no podem fer és anar fent que la pilota vagi endavant, eh?, com si estiguéssim jugant un partit de rugbi. Aquí el que no pot ser és que les famílies segueixin endeutades, eh?, i, per tant, aquest és un tema que l'hem de plantejar.

Els programes de rehabilitació amb eficiència energètica..., creiem que també hi ha d'haver aquí, sí, un compromís pressupostari per part del Govern de la Generalitat de Catalunya. I al que instàvem no era a un compromís pressupostari: és que ens presentés un pla en el Parlament per veure com el Govern volia abordar aquests temes. Per tant, tampoc no entenem per què aquest és un tema que Esquerra Republicana no vol que surti a la moció.

I en última instància, més enllà dels discursos, qui ha entomat de veritat aquest tema són els ajuntaments del país, com sempre, sense fer discriminació de color, els alcaldes i les alcaldesses aborden aquest problema. Per tant, en aquest fons que la Generalitat ara vol crear hi ha d'haver una part que s'instrumentalitzï, que s'acordi amb l'Administració local del nostre país, per tal d'ajudar al que ja en aquests moments els ajuntaments del país estan fent.

La presidenta

Té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida.

Laura Massana Mas

Gràcies, presidenta. Consellera..., avui no ens acompanya el conseller Puig, tot i que és el seu negociat. Per això abans de res un esment, una afirmació i una reflexió: aquest Govern no ha fet res des de la seva pròpia iniciativa per lluitar contra la pobresa energètica; li ho vaig dir al conseller Puig i ho torno a dir

avui. En pobresa energètica o altres qüestions relatives a exclusió o patiment de la ciutadania (*veus de fons*)... –he dit el conseller Puig (*veus de fons*); no, ja hi sóc jo, ja hi sóc jo (*remor de veus*)–, han estat per aquest Govern, primer (*remor de veus*)... –presidenta...–, han estat, primer, menystingudes, i després acceptades sense convicció. La prova és que el mateix soci de govern ha d'anar empenyent cada vegada. La mateixa Taula sobre la Pobresa Energètica va ser creada a través d'una moció. Van tard, van malament, el decret ja va néixer mort per inútil, perquè no condonava el deute i només proposava una treva hivernal. Un decret perquè s'aturés en va ser l'excusa perfecta, però això no és creïble, consellera –no és creïble. La taula va retardar els seus treballs; abans de l'estiu ja podien haver preparat l'hivern, i el recurs no el van presentar fins aquell mes de setembre. En Montoro ho havia avisat al març. Al mateix text proposant ho posa, que el Govern no ha fet els deures. Haurien tingut temps de pensar altres alternatives, però vam anar perdent el temps. Però què es pot esperar, doncs, d'un conseller que considera que avui a Catalunya encara no hi ha talls indiscriminats, encara que tinguem llistes de persones? Mil persones van gaudir d'aquell decret, només mil. Esperem que amb això que fem avui, doncs, puguem avançar en aquest sentit una mica més.

Greu, gravíssim, és que encara no hi hagi el fons, i la moció de fet també empenya en això. Entenem que aquesta moció el que prova és això, de fer aquesta empenya, de posar un nou fil a l'agulla per part del mateix soci. Coincidim en molts aspectes, alguns els volem acotar i alguns hem expressat amb esmenes com poden ser millors.

Afegim un punt 0 on expressem la voluntat que a Catalunya des d'avui mateix es consideri vulneració dels drets humans no garantir subministrament, i també garantir que a Catalunya no es produeixin talls indiscriminats. Creiem que això és el primer punt, que el de partida és important. No se'ns acceptarà un punt 0.3, on demanem condonar el deute. Això és possible, i crec que és part del que hem de començar a fer. Es pot condonar i no fer que la pilota sigui més grossa, com els passa a les persones que es van, diríem, posar en el decret. Creiem que de moment ho ha de pagar la Generalitat, i després hem de fer que ho paguin les subministradores.

Demanem una cosa que ens van demanar les entitats, que és el punt respecte al Codi de consum: que n'eliminen el punt 3. El punt 3 tira enrere tot allò que diuen els punts anteriors, perquè a la tarifa social només s'hi poden apuntar pensionistes, persones en atur o famílies nombroses. Què fem amb aquelles persones que, no arribant a l'índex de suficiència, no són ni aturades ni pensionistes? Això, li vaig demanar a la consellera que ho canviessin, no se m'accepta em aquesta moció, però li torno a demanar que ho faci. És que és de calaix! Si no, tota l'altra vulnerabilitat no serveix de res; una cosa anul·la l'altra. Per tant li ho dic, consellera, aquí, *in voce*.

Se'ns accepta una esmena –estem contents– on s'expressa que la concreció de la informació de l'avís del tall, que ara les subministradores fan amb molta opa-

citat, sigui de comprensió fàcil, és a dir, via carta clara i entenedora.

I en el punt 1.2 volem que aquestes campanyes..., cosa que no succeirà, perquè no se'ns accepta el fet estricte que les campanyes informatives no siguin concertades, sinó que siguin pagades per les subministradores, perquè creiem que prou beneficis tenen perquè a sobre anem pagant campanyes institucionals, quan hauríem d'apel·lar a la seva coresponsabilitat.

En el punt 2.4, que és el que fa esment del fons, el proposant considera que «preferentment» ja vol dir que pagaran més les subministradores. Nosaltres creiem –i així ho posem en la nostra esmena– que posant «més del 50 per cent», «el mínim del 50 per cent», com proposa el Capsif, seia allò ideal. I el que deixem molt clar en la nostra esmena és que volem que el fons sigui de la Generalitat, no que sigui via donacions o via caritat. El Domund ja va passar.

Proposem també la creació d'un consell públic de regulació, consultiu i assessor, perquè creiem que això vetllaria per aquest bé comú i per aquest bé públic. I això no se'ns accepta.

Sí que en aquest sentit el senyor Bosch no ens accepta, en el seu punt on fa esment de la remunicipalització, que es reverteixi la privatització d'Aigües Ter Llobregat. Creu que aquest Govern assessorarà a remunicipalitzar l'aigua quan se la ven? Nosaltres això no ens ho creiem. Per això no ens serà acceptat.

Per això en aquest punt, com en el punt 4, on s'emplaça que d'aquí a sis mesos es faci una proposta sobre com ha de ser la tarifació social a Catalunya i esperar a ser independents, li diem: sense que una cosa tregui l'altra, per què no ho fem ja? No cal esperar a ser independents. Avui dia podem saber quin model comparteixen Convergència i Esquerra quant a, diríem, pobresa energètica i polítiques energètiques.

Ens agraden coses, com que s'incorpori el gas, la lleinya –en això la diputada de Convergència segur que ha tingut un bon paper, no?–, en comarques on la lleinya és un element vital. I també ens agrada, doncs, el punt sobre... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Té la paraula la il·lustríssima senyora Montserrat Ribera, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Montserrat Ribera i Puig

Gràcies, presidenta. De fet, fa poc més de dos mesos que ja vam aprovar en aquesta cambra una modificació del Codi de consum amb què es garantia el subministrament d'electricitat, gas, aigua, mentre durés la situació de vulnerabilitat de qualsevol família, evidentment, sempre complint uns requisits amb els serveis socials. I això va ser gràcies a un acord entre Esquerra Republicana i Convergència i Unió.

De fet, el 60 per cent dels països de la Unió Europea tenen alguna mesura per pal·liar la pobresa energètica.

Però jo diria que tant el Codi de consum com aquesta moció van una mica més enllà, perquè no només parlem de gas o electricitat, que és el que es fa habitualment, sinó que també estem parlant del tema de l'aigua.

I, concretament, aquesta moció encara va una mica més enllà, perquè contempla el gas embotellat, diguéssim, com pot ser el gas butà o algun tipus de gas propà; la llenya, i altres mesures que moltes vegades són més barates que no pas l'electricitat o el gas.

També, aquesta moció, igual que la modificació del Codi de consum, preveu crear un fons, un fons per als afectats, per pagar el subministrament d'aquelles llars que no puguin fer-hi front. Un pot ser un client vulnerable però sí que en pot pagar una part, però, en canvi, hi han persones que no poden pagar aquesta part. Doncs, per això es crearà aquest fons. I també es preveu fer-ne tota la publicitat necessària perquè els afectats ho sàpiguen.

Tot i que això requerirà un desplegament reglamentari, s'haurà de fer un reglament respecte a tot això, sí que ja s'ha avançat per part del Govern que aquest fons es nodrirà, doncs, d'impostos, o sigui de diners que aportarà la Generalitat, d'aportacions de les elèctriques i de les empreses subministradores, i amb donacions per part d'altres empreses que vulguin aportar-hi. Nosaltres, aquí, no hi veiem cap problema, en absolut.

De fet, el nostre decret, la modificació del Codi de consum, tot plegat pot tenir molts defectes, però el que sí que em sembla és que de pobresa energètica ja n'existia fa molt temps, i ho he dit en més d'una ocasió, parlant aquí de pobresa energètica, i d'això, jo, com a alcaldessa, li'n puc donar fe, que quan vostès governaven també hi havia pobresa energètica. Potser no n'hi havia tanta, però hi havia moltes persones grans que ja patien això. I se n'anaven a dormir a les nou del vespre i es tapaven per no passar fred. Per tant, com a mínim, és una mica millor del que hi havia aleshores. Evidentment, amb tots els defectes, i que esperem que aquí tots puguem anar-ho fent cada cop millor.

I això de fer aquestes donacions, jo penso que se'n diu «responsabilitat social corporativa». Així de simple. I penso que és bo que les empreses puguin aportar a tot això.

De totes formes, no som nosaltres els culpables de tot això. Perquè, què va passar amb el Decret de pobresa energètica? Què va passar? Qui el va impugnar? Hi va tenir alguna cosa a veure Convergència i Unió? Qui va ser? Doncs, el Govern central i el PP. Sento molt haver-ho de dir, però és que és així.

I què ha passat amb els pressupostos? Doncs, ha passat tres quarts del mateix, eh? I què passaria si en aquest país poséssim un impost a les elèctriques o a les companyies subministradors per poder pagar aquest fons? Doncs, si es fes des de Catalunya, és evident que passaria a Madrid, i és que el PP, el Govern central ho impugnaria.

Per tant, pensem que aquesta manera de posar aquest fons amb aquests recursos és una bona manera de finançar-ho i de poder ajudar els nostres conciutadans.

Entre altres coses, perquè tampoc tenim competències. I pensem que no s'han de tindre moltes llums per pensar, doncs, que realment el Govern central faria això.

I ja que estem parlant del PP, doncs, sí que demanaria avui als diputats del PP d'aquesta cambra que fessin un esforç demanant al Govern central que sigui el Govern central qui reguli tot això i digui a les elèctriques, a les companyies subministradores que siguin elles o que aportin un impost, igual que estan fent en molts llocs d'Europa, per poder finançar part d'aquests fons, que pensem que són importants.

És evident que nosaltres votarem a favor del contingut d'aquesta moció. Hem presentat esmenes; se'ns n'han acceptat. Ens en sentim coautors i còmplices, perquè ja vam treballar molt amb el tema de la reforma del Codi de consum. I és evident que votarem a favor perquè va en la línia que nosaltres pensem, però sobretot –i sobretot– la raó més important per la qual votarem a favor és perquè som persones i som un grup que, encara que alguns pretenguin dir que no, també tenim sensibilitat social i sensibilitat per la pobresa energètica. I perquè el nostre país, els nostres conciutadans i les nostres conciutadanes que tenen problemes de vulnerabilitat econòmica puguin viure lliures de la pobresa. I per això treballarem d'ara endavant.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José María Espejo-Saavedra. (Pausa.) No? (Pausa.) La senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señores *consellers*, señores diputados, señoras diputadas, hablamos hoy de otro problema real que sufren muchas familias, muchas personas en Cataluña, y es la pobreza energética, la llamada «pobreza energética», que viene a ser no poder pagar las facturas relativas a suministros básicos como de agua, luz, gas, etcétera.

Desde hace mucho tiempo, desde hace muchos años, familias en Cataluña y en el resto de España han venido padeciendo estas situaciones y hasta ahora han sido las entidades locales, como bien decía antes la diputada de Convergència i Unió, las que han atendido estas necesidades desde los servicios sociales.

Pero sí que es verdad que no ha existido nunca una política genérica, definida, para atender este tipo de situaciones. Ya lo ha puesto de manifiesto en diferentes ocasiones el Síndic de Greuges. Pero es verdad que incluso a nivel nacional no ha habido tampoco una política de protección. Y la Unión Europea en los últimos años lo que ha venido instando a los estados miembros es a que definan políticas para proteger al consumidor vulnerable y pongan mecanismos para evitar cortes de suministros básicos de luz, de agua..., bueno, de luz y de gas, sobre todo, en los meses de invierno.

Esta situación tiene diferentes causas. Yo creo que una de las principales, y que no se habla mucho, por

lo menos hoy no lo hemos comentado, es el alto coste de la energía que tenemos en este país. Tenemos la energía más cara de Europa, la más cara quitando a países que son islas, y que tienen, pues, unas condiciones mucho más perjudiciales en este sentido, pero pagamos las facturas de la luz más altas, las facturas del gas más altas, prácticamente de todos los europeos. Esto es un problema para las empresas, porque lastra su competitividad, pero es un problema también para familias que son incapaces, en una situación de crisis, de pagar el recibo de la luz o del gas, y eso les lleva, pues, a pasar frío en sus propias viviendas.

También debemos hablar del agua. También las facturas del agua llega un momento que suponen un coste inasumible por las familias, y esto también ya es competencia de diferentes ámbitos, también en Cataluña, dependiendo del municipio del que hablemos.

Pero aquí hay una cuestión muy curiosa, y es que la normativa que aplican en toda España, sí, se ha aprobado en el Congreso de los Diputados, pero ha tenido el apoyo de Convergència i Unió en repetidas ocasiones. Conocemos este discurso de «si fuéramos un estado independiente nuestra normativa eléctrica sería diferente». Hombre, yo creo que no sería muy diferente a la que ha aprobado Convergència i Unió repetidas veces, y hace pocos meses la última, en el Congreso de los Diputados.

Otra de las causas, sin duda, es la pobreza y el empleo; la falta de empleo, el paro hace que las familias no tengan recursos para nada; tampoco para pagar las facturas de la luz, tampoco para pagar la hipoteca.

Y, por tanto, nosotros, desde Ciutadans, aspiramos también a que se cree empleo, a que se cree riqueza, para que las familias sean capaces de pagar sus facturas de la luz, de pagar sus hipotecas. Por supuesto en este momento de crisis, pues, hay que atender las necesidades, pero sin duda la creación de empleo y riqueza debe ser fundamental para que las familias puedan asumir también estos pagos.

Y hay otra causa que también es importante, y es una ineficiencia energética de nuestros edificios. En este país incorporamos tarde normativas europeas que obligaban a poner en marcha medidas de eficiencia energética, y eso hace que nuestras viviendas sea más costoso, en términos energéticos, calentarlas o iluminarlas, incluso, ¿no?

La Unión Europea, como digo, le insta a los estados a definir lo que sería un consumidor vulnerable e insta a los estados a definir medidas para proteger a las familias de los cortes de suministros. Es verdad que el Gobierno de España, en este sentido, no ha desplegado toda la normativa, y es verdad que no se ha definido reglamentariamente lo que es un consumidor vulnerable. Y, por tanto, tenemos un déficit en este sentido que afecta a los ciudadanos, no solo de Cataluña sino del resto del país. Pero esto no puede ser una excusa para una disputa jurídica eterna, otra más, entre el Gobierno de la Generalitat y el Gobierno de España. Porque, como digo, los culpables también de que haya esta normativa eléctrica son los señores de Convergència i Unió.

Nosotros vamos a dar apoyo a esta moción porque incluye medidas de protección de consumidores, medidas que intentan ayudar a las familias en estado de necesidad y que no pueden pagar facturas básicas como la luz y el gas, pero lo hacemos entendiendo –y ya sé que puede ser mucho suponer– que se va a hacer con el necesario respeto a los tribunales y a la normativa que está en vigor también en Cataluña.

Respecto al fondo que se crea, nosotros estamos de acuerdo en la creación de un fondo. Pero lo que preguntamos es cómo se va a nutrir este fondo. Se tendrá que desarrollar reglamentariamente, lo entendemos, pero estaremos muy atentos, porque, si lo que se va a hacer desde la Generalitat de Cataluña es simplemente articular una ONG para que ese fondo se nutra de aportaciones voluntarias de las empresas o que las empresas lo que hagan luego es repercutir en las facturas de los que pagan el coste de las facturas de las familias que no pueden pagar, pues, entonces estaremos en contra.

Si esto supone un esfuerzo presupuestario por parte de la Generalitat, y un acuerdo con las compañías, pues, también estaremos... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Senyores conselleres, senyor conseller, passo a fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya sobre aquesta moció. Lamentant-ho molt, ens abstindrem. Ens abstindrem; lamentant-ho molt ens abstindrem.

I ens abstindrem perquè, deixi'm que li digui una cosa, i a més li ho dic jo, sense que sigui..., sense fer broma, això és una presa de pèl. Aquesta moció, senyors d'Esquerra Republicana, en general –no senyor Bosch només, senyors d'Esquerra Republicana en general– és una presa de pèl.

Miri, avui, el que volen venir a fer aquí és a dir: «Miri, això, des d'Esquerra Republicana de Catalunya som molt sensibles socialment, presentem aquestes esmenes...» A més, vostè ha fet un discurs molt pla, perquè tothom li ho aprovi, i després puguin sortir a dir: «Miri, aquests d'Esquerra Republicana són gent sensible» –eh?– «i la culpa la tenen altres.» Això és el que ha vingut a fer.

Però recordi una cosa, senyor Bosch, vostè ha governat Catalunya durant dos anys. Ha estat governant Catalunya durant dos anys. Amb Convergència i Unió. Totes les mesures socials que s'han aprovat en aquest Parlament i tots els pressupostos que s'han aprovat durant els darrers dos anys són d'Esquerra Republicana i de Convergència i Unió. Llavors, el que jo veig és que vostè al que ha vingut aquí és a expiar els seus pecats

durant dos anys de recolzament entre Esquerra Republicana i Convergència i Unió.

I jo li vull recordar les mesures del pressupost. Vostè agafi el pressupost. Ja li vaig dir l'altre dia a la senyora consellera, ahir mateix, que estaven amb un dels pressupostos menys socials de la nostra història. I és que des de l'any 2012 fins a l'any 2015 hem perdut 172 milions en les partides de protecció social, als programes de protecció social. Què ens vénen a dir amb aquestes mesures, ara? Cent setanta-dos milions de pèrdues. I jo esperava que algú digués això que la culpa era de Madrid. I ens ho ha dit la senyora Ribera molt bé, de Convergència Democràtica de Catalunya. I és que vostès es passen tot el dia buscant culpables a Madrid. Fixin-se, vostès, estan tan obsessionats a buscar culpables que fins i tot el busquen en el seu grup parlamentari a Madrid. Fixi's si es passen tot el dia buscant culpables a Madrid.

Però, escolti, el problema ja no és de Madrid o d'aquí, el problema no és de Madrid o és d'aquí; el problema és que vostès han tingut molt temps per fer-ho. I fixi's, avui estem a 19 de febrer de 2015, un mes perquè acabi l'hivern, i ens presenten una moció per parlar de la treva hivernal. A un mes que acabi l'hivern.

I què han fet durant tot aquest temps? Què han fet? Han pogut fer coses. Què han fet? Van fer un decret, que se'n van recordar, d'aquest decret, quan des del Govern central es va portar al Tribunal Constitucional –se'n van recordar–, però van fer un decret, i li ho recordava una altra diputada, que només va donar solució a mil persones a Catalunya. A mil persones, un 1 per cent; mil persones. I, abans, el diputat d'Esquerra Republicana, a l'anterior moció deia: «Nosaltres el que oferim són resultats.» Doncs, miri, resultats. Un 1 per cent, mil persones. I només se'n recorden quan des de Madrid li recorden aquest decret. No han fet absolutament res. Vostès podrien haver aprovat un fons de la pobresa, el podrien haver aprovat. Miri l'àrea metropolitana de Barcelona; ha vist el que ha fet? Un fons contra la pobresa energètica de 5 milions. Avui ja podria estar en marxa un fons contra la pobresa energètica –ja podria estar en marxa un fons contra la pobresa energètica.

I, per cert, no busquin excuses de mal pagador. Perquè jo he sentit molt el president Mas dir que tot això –que no es pot posar en marxa les mesures contra la pobresa energètica– era culpa del Partit Popular que havia presentat un recurs als pressupostos. Se'n recorden? (*Veus de fons.*) I vostès ho han recordat. Sí, una mica, em diuen des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa justificant el Govern de Convergència i Unió: «una mica.» Doncs, miri, què és això? (*Veus de fons.*) No, no..., li ho explico a tota la cambra, què és això? Acords de govern del 10 de febrer: 25,5 milions d'euros per a unes eleccions anticipades. Això sí, això ho poden solucionar amb un decret, però per a la pobresa energètica falta un mes perquè acabi l'hivern i encara no saben com pagaran aquest fons. Això sí, per a unes eleccions anticipades...

Miri, digui-li al seu president, el senyor Mas, que fer eleccions cada dos anys és un luxe que els catalans no

ens podem permetre. Dediquin tots aquests diners –dediquin tots aquests diners– a un fons contra la pobresa energètica. Perquè, fixin-se, ara he escoltat i he sentit que el fons es nodrirà d'aportacions que faran altres entitats; és a dir, política d'almoïna –política d'almoïna. La gran innovació en política social de la senyora Munté és: *La Marató*, la Grossa, i l'almoïna... Fixin-se, la gran innovació en política social! D'això hem de viure? No, home, no; vostès tenen molt més i poden fer molt més.

Per tant, escoltin, no busquin excuses de mal pagador. Això, si ho volen, ja ho podien tenir. I, per tant, el que nosaltres li diem és: prioritzin, destinin els recursos que destinaran, per exemple, a obrir cinquanta ambaixades per al món mundial, destinin-ho a la pobresa energètica. Això ja poden fer un fons contra la pobresa energètica i no cal –no cal– que vostès busquin excuses de mal pagador o que intentin que aquest problema continuï.

Per tant, com li he dit, ens abstindrem en aquesta mesura.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors consellers.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Vagi per endavant que ens posicionarem a favor de la major part de punts, «res no és mesquí ni cap hora és isarda»; però, en tot cas, a nosaltres ens preocupa enormement que vam entrar en aquest Parlament i tot just llavors va començar a aparèixer la paraula «pobresa energètica», que ja existia, òbviament, però va passar a ocupar les portades de diaris, i aquí s'han anat prenent mesures, debats i tot, i els talls de subministrament continuen. I és desesperant, és absolutament desesperant com es poden omplir tantes notícies de diaris, tantes mesures de govern, tantes resolucions en una cosa que finalment no es materialitza, no traspasa al carrer, és desesperant, vull dir.

Quan aquest matí es parlava en el debat de la ILP de la Llei electoral de desafecció política el senyor Botella deia que en part té la Llei electoral. Jo li deia: «No és la Llei electoral, és que després s'escullin com s'escullin els diputats hi ha un problema de translació de les decisions de la realitat política i d'urgència, de respondre la urgència per part del Govern, per part del Parlament.» És una crítica al conjunt. El Govern va aprovar un decret –un decret– que, òbviament, per nosaltres era... –i ens hi vam abstenir en la seva votació, ho recordo–, era insuficient perquè acumulava el deute de les famílies que no podien pagar a l'hivern perquè ho paguessin a l'estiu, i llavors perdia una mica el sentit del concepte de pobresa, no?, en tot cas, era una substitució del deute. Es va aprovar una modificació del Codi de consum que permetia qüestionar això del deute, de l'acumulació del deute, i, a més a més, ampliava els criteris de vulnerabilitat que feia les persones me-

reixedores d'aquesta, diguéssim, excepció en el pagament de les factures.

I, finalment, s'han aprovat no sé quantes resolucions i mocions en aquest Parlament que van destinades justament a posar fi als talls de subministrament per raó de pobresa, o sigui a les famílies que no ho poden assumir. I, malgrat això –malgrat això–, els talls al carrer es produeixen i continuen produint-se.

Què passa a hores d'ara? Doncs que ara mateix no existeix la política traduïda al carrer de no tall, o sigui, això no hi és encara; no hi ha informació als usuaris, malgrat haver-ho aprovat no sé quantes vegades també en la modificació del Codi de consum, no hi ha informació als usuaris proporcionada per les mateixes empreses, això no existeix; tampoc existeix un fons habilitat per resoldre els impagaments. Per tant, cap de les propostes que han passat per aquest Parlament des de fa dos anys existeix, és preocupant. Per tant, nosaltres, «res no és mesquí ni cap hora és isarda», votarem a favor de les mesures; però, òbviament, la fe que això es materialitzi en res abans que acabi aquesta legislatura és escassa, és baixa, però, per experiència, no per desconfiança en qui la proposa, ni en la bona voluntat.

Nosaltres, òbviament, pensem i continuem pensat que qui ha d'assumir els costos de la pobresa energètica no ha de ser altra vegada l'Administració pública, no ho ha de ser per una raó de reequilibri de costos i beneficis. És a dir, si Gas Natural ha presentat aquesta setmana els seus beneficis després d'impostos –després d'impostos– i són 1.460 milions d'euros, i en aquests beneficis s'hi inclou el subministrament d'un bé bàsic, d'una energia bàsica, sense la qual no és possible la vida en el nostre país; sense gas, aigua, llum a les llars familiars no és possible la vida, estaríem en la indigència. Per tant, això s'ha privatitzat, s'ha mercantilitzat, ha passat a formar part de l'esfera mercantil que cada vegada absorbeix més aspectes de la nostra vida col·lectiva; però, en realitat, nosaltres ho reivindicuem com a esfera pública. O sigui qui ha de gestionar i decidir quins preus públics i què s'ha de pagar i com ha d'arribar a les llars els subministraments bàsics que fan possible la vida, però la vida m'estic referint quan les cavernes fins ara, la vida a la nostra societat, això forma part de l'esfera pública, no de l'esfera mercantil.

No és una qüestió d'Estat privat, que l'Estat no hi pot intervenir perquè Gas Natural és una empresa privada, és que forma part de la temàtica de l'esfera pública garantir que aquests subministraments arribin a les famílies que ho necessiten, i, òbviament, se'n pagui un preu just en funció de les possibilitats de cada família. En això hi seguirem insistint nosaltres, i més en una situació on els darrers anys s'ha multiplicat per tres la diferència entre l'augment salarial i l'augment de les tarifes d'aquests subministraments bàsics: tenim que l'electricitat en els últims quatre o cinc anys ha augmentat un 56 per cent; el gas, un 30 per cent, i, l'aigua, un altre 46 per cent. Absolutament injust. Estem pagant justos per pecadors. És a dir, els més pobres ens estem fent càrrec dels beneficis de les multinacionals. No té cap mena de sentit, no és una cosa ordenada, no és eficient econòmicament, no és just, no és humanitari, no hi ha manera d'entendre-ho.

Nosaltres estarem a favor d'aquelles mesures que l'aliança contra la pobresa segueix defensant, òbviament, un subministrament mínim gratuït a les famílies que ho requereixin, que estiguin per sota de l'índex de renda de suficiència, un mínim, hauria de ser possible de tots tres subministraments, posar fi als talls indiscriminats mentre serveis socials no doni el vistiplau a assegurar que el cost dels impagaments l'assumeixen les companyies subministradores i realitzar una auditoria pública dels costos del servei, dels costos reals del servei d'abastament a les famílies i del dèficit tarifari que torni a posar en ordre el sense sentit dels beneficis ultramilionaris d'aquestes multinacionals i la pobresa... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. Per anunciar el vot favorable a la Moció amb les esmenes incorporades. Simplement, perquè fer un pas endavant, no un pas definitiu perquè ens hauríem de dir tots, alguns amb més responsabilitat que altres, que això és fruit de no haver creat un sistema de serveis socials sòlid, de no haver creat un dret subjectiu a tenir dret a no tallar els subministraments i a no haver debatut suficientment, igual que fem en altres sectors, que les empreses que subministren prestacions d'interès general també són de competència política de les administracions.

Però, bé, fa un pas perquè per una altra vegada també hem de dir-nos que hem burocratitzat, fins i tot, els itineraris d'ajuts socials, i, per tant, parla d'una web unificada, d'una claredat de la informació i, sobretot, cal fer un fons únic de la Generalitat a les empreses i als ajuntaments per saber que les persones i les famílies a més tenen algun dret d'ajut monetari per al dret que no els tallin els subministraments bàsics.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'il·lustríssim senyor Pere Bosch per pronunciar-se sobre les esmenes.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, agrair les aportacions que han fet tots els grups parlamentaris. Crec que hem construït, a partir del consens, una moció que rebla i, per tant, garanteix més drets. I, en aquest sentit, el que podem garantir és que, a través d'aquest instrument, a partir d'avui és impossible, si algú no se salta la llei, que es pugui procedir al tall del subministrament elèctric de llum o de gas i que ens dotem d'instruments, a més a més, amb una quantitat pressupostària, que està en l'acord pressupostari de 10 milions d'euros, per dotar d'ajudes, no per posposar el deute, sinó per donar ajudes directes a les persones que no poden fer front al deute. Agrair aquestes aportacions.

I no me'n puc estar de fer un comentari sobre la intervenció del Partit Popular. Mirin, el 10 de març de 1820 el rei Ferran VII va publicar un manifest que se'n deia el «Manifiesto Fernandino», un manifest que el va fer forçat per les circumstàncies, estava assetjat pel cop del general Del Riego, i en el qual feia una professió de fe de la Constitució de Cadis, i acabava amb una frase que deia: «Marchemos francamente, yo el primero, por la senda constitucional.» Tres anys després el mateix rei va cridar els Cent Mil Fills de Sant Lluís i va liquidar tot el bagatge constitucional i es va carregar el trienni liberal. Això en història s'anomena «el cinisme constitucional», en tenim molts exemples, i avui el Partit Popular ens en dona un altre exemple.

Què és avui cinisme constitucional? Doncs, home, és que un partit polític vingui aquí a parlar-nos de pobresa energètica i resulta que hagi retallat en els últims anys un 96 per cent les aportacions finalistes que dona el Govern de la Generalitat. *(Alguns aplaudiments.)* Què és cinisme constitucional? Doncs que un partit polític, el mateix Partit Popular, vingui aquí a parlar-nos de pobresa energètica i hagi, ni més ni menys, portat al Consell de Garanties Estatutàries un pressupost que dota de 10 milions d'euros per ajuts directes a les famílies vulnerables afectades per la pobresa energètica. Què és cinisme constitucional? Doncs que el mateix partit polític, el Partit Popular, vingui aquí i tingui la gosadia de parlar-nos de pobresa energètica havent portat al Tribunal Constitucional el decret de pobresa energètica aprovat pel Govern de la Generalitat. Això és cinisme constitucional.

Vostè deia: «Doncs, escolti'm, ens hem abstingut de fer qualsevol aportació.» Jo és que no demano al Partit Popular que faci cap aportació, demano simplement que no faci res. Jo li demano, i em sembla que la resta de grups parlamentaris d'aquesta cambra, li ho demanem, que no portin al Tribunal Constitucional el nou decret. Li demanem simplement això, perquè ja sabem que la seva sensibilitat, i va quedar demostrat els dos anys que van donar suport al Govern de Convergència i Unió, la seva sensibilitat social està a ras de zero.

Però, si em permet, el que li demanem no és que presentin esmenes, no és que facin propostes, sinó que deixin treballar i que ens deixin protegir la gent més vulnerable. Vostè sabem que protegeixen la gent més rica, sabem que protegeixen els banquers, sabem que protegeixen la gent que defrauda, nosaltres volem que ens deixin protegir la gent més vulnerable del país.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Cridem a votació.

(Montserrat Ribera i Puig demana per parlar.) Senyora Ribera, trenta segons.

Montserrat Ribera i Puig

Sí, per contradiccions amb el senyor López, que ha parlat de les suposades ambaixades, que diu que ens gastem els diners i llavors no donem suport social.

Escolti, les suposades ambaixades són oficines de suport a l'economia, a l'empresa i a la creació d'ocupació i al manteniment de l'ocupació. I no em digui que no, que és que sí, perquè totes depenen d'Acció, i a Acció aquest és el seu criteri.

I sap d'on surten els impostos en què s'han de pagar tota l'acció social d'aquest país? Surten majoritàriament de les empreses i dels treballadors que treballen en aquestes empreses que paguen els seus impostos.

Per tant, si fem això, i ho ha dit la senyora de Ciutadans, la Inés Arrimadas, si creem ocupació podrem tenir millors prestacions socials.

(Laura Massana Mas demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Massana... –senyora Massana.

Laura Massana Mas

Gràcies, presidenta. Per demanar votació separada del punt 3.3 i el punt 4, que els podrem votar junts.

La presidenta

3.3 i 4, perfecte.

(Inés Arrimadas García demana per parlar.)

Senyora Arrimadas...

Inés Arrimadas García

Sí, per demanar votació separada del punt 4.

La presidenta

Molt bé. *(Jordi Terrades i Santacreu demana per parlar.)* Senyor Terrades? *(Veus de fons.)* El mateix? *(Pausa.)* Molt bé.

Passem a la votació d'aquesta moció.

Comencem pel punt 3.3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 96 vots a favor i 29 abstencions.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 71 vots a favor, 27 en contra i 27 abstencions.

Votem ara la resta de la Moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 108 vots a favor i 17 abstencions.

Passem al vintè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la llei electoral.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern
sobre la llei electoral (tram. 302-00251/10)

Presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados, presentamos hace quince días una interpelación en la que se exponía básicamente la necesidad de que nos dotásemos en Cataluña de una ley electoral que contuviera los principios básicos que garanticen la calidad democrática de nuestro sistema electoral: listas abiertas, un sistema proporcional, los candidatos elegidos por primarias en los partidos, la reducción de los gastos electorales, que haya un pacto entre los partidos para no incluir imputados en las listas por corrupción política. Y en base a estos principios presentamos nuestra interpelación.

Advertimos aquí, y fuimos contundentes con ello, creo yo, que no podía admitirse que la ley electoral fuera solamente una excusa para legislar sobre la sindicatura electoral aquí, en Cataluña. Ya sabemos que hay una cuestión básica que garantiza la limpieza de unas elecciones democráticas, y es el sometimiento de los comicios y del régimen electoral a la supervisión de un poder ajeno al poder legislativo y al poder ejecutivo, que es el poder judicial. Y también advertíamos que esa sindicatura debía estar compuesta preferentemente por jueces, para evitar que en este régimen político que vivimos en Cataluña, pues, se hiciese aquello que tantos veces se tiene la tentación de hacer desde, lamentablemente, los treinta y cuatro años que llevamos de autonomía, prácticamente, que es –y también eso es extensible al resto de España– colocar en puestos en los que se requiere independencia a amiguetes, a amigos, a conocidos proclives, afines a los partidos políticos.

La mayor parte de los grupos, excepto el Partido Popular y las CUP, han presentado unas enmiendas. Ayer remitimos desde mi grupo a todos los grupos por correo electrónico una propuesta de transacción que procuraba refundir aquello que ustedes nos habían pedido enmendar con el texto original nuestro. Ante la lógica dificultad de asumir un texto por todos, nosotros, teniendo en cuenta que la vicepresidenta se comprometió a que la ley electoral versaría sobre todo y no solamente sobre la sindicatura electoral, pues, bueno, incluso valoramos que la dificultad para llegar a un acuerdo podía llevarnos incluso, pues, por qué no, a llevar el debate al foro donde debe estar, que es la ponencia. Esta misma mañana se ha aprobado una iniciativa legislativa popular, la tramitación, se ha acordado continuar con la tramitación. Y en el seno de esa ponencia, pues, hubiera sido adecuado. ¿Por qué forzar aquí un acuerdo? Y entonces nos planteamos incluso retirar la interpelación.

Pero esto no podemos hacerlo ya, porque cuando valoramos esta cuestión conocemos que en el programa *8 al dia*, de Josep Cuní, se ha obtenido la exclusiva de un documento que tiene 156 *mesures per accelerar les*

estructures d'Estat, y entre ellas dice: «Com que a Catalunya no hi ha una llei electoral pròpia, el document planteja la creació d'una sindicatura electoral perquè les eleccions del 27 de setembre pugui exercir les funcions d'administració electoral que estableix la llei espanyola.» Por lo tanto, conocemos por la televisión que aquello que ya se había dicho cuando nosotros formulamos la interpelación, que es que el partido en el Gobierno y el partido que le apoya el único interés que tienen es obtener las llaves falsas para abrir la caja de la democracia con una sindicatura electoral por medio del fraude de los siete meses que quedan por delante, ustedes, su intención es solamente esta. Y, por lo tanto, nosotros no podemos entrar ya en un paripé.

Nosotros ya lo que vamos a querer es que ustedes voten acerca de los principios que nosotros hemos presentado en nuestra moción, que los partidos políticos digan si están de acuerdo o no con el enunciado de aquello que nosotros proponemos, que es mayor transparencia, mayor proporcionalidad, listas abiertas, listas desbloqueadas, y que votemos sobre esto. Si ustedes no votan sobre esto han usado de forma fraudulenta incluso las enmiendas que nos han propuesto, porque su única finalidad es aprobar una ley electoral que supervise las elecciones de aquí a los siete meses que tenemos para esas elecciones que ustedes quieren convocar, que también son un fraude porque son en clave plebiscitaria, dicen ustedes; para esas, quieren ustedes una sindicatura fabricada *ex professo* por ustedes.

Espero que todos los partidos de esta cámara lo tengan presente y que aquello que pretenden dos de los grupos de esta cámara no se pueda hacer realidad por falta del apoyo suficiente, que son las dos terceras partes de esta cámara. Hoy sometemos a votación nuestra moción.

Gracias.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula l'il·lustre senyor Roger Torrent, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Roger Torrent i Ramió

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputats, diputades, crec que era Nietzsche que deia que un s'ha d'expressar sempre amb una barreja de cinisme i innocència. I, de fet, el diputat de Ciutadans, el diputat Carrizosa, acaba de demostrar que, efectivament, un es pot expressar, encara que sembla contradictori, amb una barreja de cinisme i d'innocència. Amb una pretesa innocència de presentar uns principis bàsics per a una llei electoral, ha presentat una de les mocions amb un rerefons més cínic de les que hem analitzat no només avui, sinó que jo diria que en aquesta legislatura.

Cinisme i, fins i tot, un punt de deslleialtat parlamentària. Per tant, de la mateixa manera que el meu company diputat Pere Bosch abans parlava de cinisme constitucional, en aquesta moció podríem parlar de cinisme parlamentari, perquè havent-hi oberta i en ple

funcionament..., si bé és cert que és veritat que hi han alguns grups parlamentaris amb més insistència i més recorregut i que s'agafen amb més interès aquesta ponència, però, en qualsevol cas, és una ponència oberta. Hi ha una ponència oberta de la llei electoral, vostès avui ens presenten una moció plantejant, pretesament, un model electoral per a Catalunya. I és evident que aquí no és l'espai, que aquest no és el moment ni aquesta és la manera. Tenint una ponència de llei electoral oberta, el més normal és que les propostes les facin allà, com fem la resta de grups parlamentaris. Per tant, aquesta és una moció que té un gran component de deslleialtat parlamentària, si m'ho permeten.

I, a més a més, per no dir massa res, per dir finalment obvietats. Sistema proporcional. És clar; de fet, és un mandat estatutari. Més transparència. Evidentment. Més participació interna en els partits polítics, per tant, més control democràtic de la vida interna dels partits. També n'hem parlat, també està sobre la taula, també s'ha plantejat a la ponència. Més relació entre representants i representats a través de l'obertura o desbloquejament de les llistes? També és un debat que està sobre la taula, que hi és, que n'hem parlat. Per tant, ens presenten una moció avui, aquí, en la qual ens volen fer combregar amb un model de llei electoral basat en tres o quatre principis molt bàsics sense portar-los, sense treballar-los a la ponència de llei electoral, que és on, evidentment, s'ha de portar aquest debat.

Per tant, malgrat que siguin uns principis molt bàsics amb els quals tots hi podríem estar d'acord, ens sembla que, com que la moció és extemporània en aquest sentit, el nostre vot serà d'abstenció. I no perquè, hi insisteixo, estiguem en desacord amb aquests principis. De fet, podem estar-hi tots d'acord. Si haguessin seguit amb més intensitat els debats de la ponència electoral, sabrien que són temes que s'han posat sobre la taula i que, amb matisos o amb aproximacions diferents, la majoria dels grups hi estem d'acord. Per tant, pot haver-hi la construcció d'un consens a l'entorn d'aquests principis. Un consens que passa, efectivament, per fer les coses com toca, que és plantejar-ho a la ponència, plantejar-ho al treball en ponència amb els grups parlamentaris i construir aquest acord.

Jo deia aquest matí que la manera en què construïm el consens d'aquesta llei ja és un propi missatge de voluntat de canvi, de voluntat de canvi de cultura política, de voluntat de construir una nova política. L'actitud que han tingut vostès amb aquesta moció no és nova política sinó que és vella política.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'excel·lentíssim senyor Celestino Corbacho, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Celestino Corbacho i Chaves

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputades i diputats, nosaltres, primer, vam considerar oportú el moment en què vostès van fer, primer, la pregunta al president del Govern per part del seu president del seu

grup parlamentari i posteriorment la interpellació, també, al Govern per part de vostè mateix. Això va permetre poder conèixer quina era l'opinió del Govern, que era interessant, més enllà del fet que la llei electoral i la ponència no siguin un instrument del Govern sinó del Parlament, poder conèixer quina era l'opinió del Govern respecte d'aquest tema. Jo crec que ens en vam assabentar, i fins i tot jo avui, aquest matí, deia que coincidia amb algunes de les apreciacions que va exposar aquí la vicepresidenta, i també el president de la Generalitat, en resposta a la pregunta del seu president del grup parlamentari.

Ara bé, si hi ha una ponència electoral que està constituïda, si aquesta ponència ja porta en aquest moment tres reunions, si, a més a més, demà tenim una altra reunió, sembla lògic que les matèries i els temes que vostès plantegen s'haurien de discutir en el si d'aquesta ponència. Nosaltres, probablement, estarem d'acord no sé si amb tot o amb una bona part d'allò que plantegen. Fins i tot, fins al dia d'avui algunes d'aquestes coses han estat i estan plantejades sobre el tema en la ponència electoral.

Vostè en feia una referència, deia: «La sindicatura electoral hauria de tenir una preeminència dels jutges respecte dels experts.» Estic totalment d'acord amb vostè –totalment d'acord. Perquè si hem criticat moltes vegades la politització del Tribunal Constitucional, si estem permanentment criticant –no nosaltres–, si estan alguns criticant la politització del Consell General del Poder Judicial, què farem aquí en un organisme *ex novo* de control? Un repartiment de quotes? Lògicament, no crec que sigui el model, la qual cosa no vol dir que no hi hagi experts. És important, és necessari i fins i tot és bo que hi hagi experts perquè en les matèries que es tractin puguin ajudar a prendre les decisions a l'òrgan que ha de prendre aquestes decisions. Però aquesta mateixa matèria és i està sent objecte de discussió en el si de la ponència. I altres matèries que vostè, per tant, també planteja i que nosaltres creiem que el lloc de discutir-les és allà.

Hi ha una cosa, senyor Carrizosa, que nosaltres no podem acceptar. Nosaltres vam signar aquesta esmena, però aquesta esmena nosaltres no l'hem signat amb la idea de fer una cosa fraudulenta, ni molt menys. Nosaltres vam signar una esmena per veure si hi havia la possibilitat, més enllà que creiem que aquesta proposta ara és extemporània, per veure si hi havia la possibilitat d'arribar a un acord, i, en definitiva, substituir aquestes propostes de vostès per unes propostes més genèriques perquè anessin a la discussió en el si de la ponència.

Jo no sé què faran la resta de grups, no ho sé; què farà amb els instruments que li doni una possible llei electoral. Nosaltres esperem que al final tinguem una llei electoral. No sé si alguns l'anomenaran «estructura d'estat» o «no-estructura d'estat». El que nosaltres entenem i creiem és que, després de trenta anys, de trenta anys, necessitem una llei electoral per a això, per fer les futures eleccions al Parlament de Catalunya.

I aquesta llei és la que ha definir com volem que siguin aquestes estructures, aquesta sindicatura, etcètera. Si

algú després fa un ús pervers o inadequat d'aquests instruments, sempre..., cadascú després tindrà la possibilitat i l'oportunitat de fer els recursos que consideri oportuns a les instàncies que consideri oportunes.

Per tant, senyor Carrizosa, almenys per part nostra, no qualifiqui vostè la nostra esmena com una esmena fraudulenta, sinó que ha estat una esmena amb la sana intenció d'intentar trobar un acord entre tots. Si no és possible, nosaltres el que farem és abstenir-nos.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta..., bé, aquest matí hem fet un debat important –el tema de la ILP– i demà la ponència de la Llei electoral continuarà fent una cosa important, que és treballar per buscar un acord per fer la llei electoral. Entremig, aquest debat, sincerament, tenen vostès tot el dret a plantejar-lo, només faltaria, però sona una mica estrany. Va ser una mica estrany que el senyor Rivera fes la pregunta en el Ple anterior al president, i una mica estranya, la seva interpellació i aquesta moció. Perquè fixi's quina conseqüència més curiosa, que no acostuma a passar: ha provocat una esmena de quatre grups ben diferents que ens hem posat d'acord com a esmena alternativa a la seva, i que els altres dos grups no hagin presentat esmenes. No li sona una mica estrany això? Això no és el que passa normalment amb les mocions quan es presenten en aquesta cambra.

Miri, nosaltres vam presentar, havíem presentat a registre una esmena a la seva moció amb setze punts, intentant ser molt concrets, i quan vam comentar amb altres grups de presentar una esmena conjunta, el que vam fer és retirar-la, en conseqüència amb el que hem dit aquest matí: nosaltres tenim una postura, però volem arribar a un acord. Hi ha quatre grups que presentem una esmena. Nosaltres pensàvem que vostès el que farien és dir: «Nosaltres ens hi sumem i aportem aquesta visió a la ponència.»

Però, miri, també li he de dir que el que cal en aquests moments, més que mocions aquí, és treballar de veritat, de debò, dins de la ponència. Vostè sap que va quedar bastant malament que l'endemà que presentessin la pregunta al Govern i vostè, la interpellació, no assistís a la reunió de la ponència, quan és la seva obligació ser-hi. Fins i tot, segurament ni el senyor Rivera sap que durant un any i dos mesos el senyor Albert Rivera ha format part de la ponència de la Llei electoral; de febrer del 2013 a l'abril del 2014, i no li hem vist el pèl. I això era abans que repartís canyes de pescar per Andalusia, eh?, era abans. Aleshores, no sabem sincerament a què ve vostès intentar fer-se..., treure la bandera de la Llei electoral i, en canvi, a l'hora de la veritat, que és quan cal pensar a la ponència, vostès o no hi són o no fan propostes.

Miri, demà hi ha una sessió important. Demà ens hem quedat compromesos tots els grups que cada grup presentarà –alguns, novament– la seva proposta de llei electoral i, en concret, de sistema. Nosaltres ja fa temps..., fins i tot ho vam publicar en aquell llibret perquè quedessin clares quines eren les propostes del Grup d'Iniciativa - Esquerra Unida. Jo tinc moltes ganes de conèixer quina és la proposta de sistema electoral que fa Ciutadans, perquè no la coneixem, més enllà de quatre vaguetats que vostès han incorporat en aquesta moció, que, com s'ha dit abans, fins i tot algunes és que estan a l'Estatut. Només faltaria que no estiguessin per un sistema proporcional, si ens hi obliga l'Estatut.

Llavors, jo tinc molta curiositat, sincerament. Vostè fins i tot aquest matí ha fet referència que algunes de les coses que havíem dit nosaltres amb relació a un possible sistema li agradaven. Hosti, tant de bo; vejам si hi coincidim. Però, a hores d'ara, després de la ponència, bastant de temps, la veritat és que no sabem què proposa Ciutadans.

I després una cosa que li he de dir que em molesta especialment, que és que quan vostè sap perfectament que el tema de la sindicatura electoral es va acordar en l'última sessió –en què sí que hi era vostè– que la sindicatura electoral serà de caràcter mixt i que tindrà majoria de magistrats, vostè vingui avui aquí, quan això ja està discutit i acordat a la ponència, a plantejar el fantasma que aquí qui sap qui vol col·locar els seus amiguets en una sindicatura... Però si ja ho hem acordat, si ja ho hem discutit. La sindicatura electoral està decidit que serà de caràcter mixt i que tindrà preeminència dels magistrats. I vam articular dues fórmules que s'han de concretar: si són tres i tres amb presidència d'algun magistrat, o si són quatre i tres amb majoria dels magistrats. Llavors, a què ve plantejar això aquí?

I, després, l'altra cosa que també li vull comentar. Miri, nosaltres estem absolutament decidits –i ho hem dit aquest matí– que volem una llei electoral. El tema d'una llei electoral que només inclogués la sindicatura electoral seria un frau. I estem d'acord que l'hem de fer el màxim d'àmplia possible. Però vostè sap, perquè té els materials de la ponència, que la ponència està treballant amb una llei sencera. El dubte és si ens posarem d'acord o no en un sistema electoral, i alguns grups el que diem és que si no ens posem d'acord en un nou sistema electoral, potser, perquè hi hagi llei electoral, valdria la pena mantenir el sistema actual desbloquejant les llistes. Però no només fer una llei de quatre articles que digui: «La sindicatura electoral estarà formada per tal, tal, tal», i ja està. No, no. Vostè sap que el text que està treballant la ponència té deu títols, i que ho regula tot, i que ho vol regular tot, des de la tramesa conjunta de la publicitat i de les paperetes a la ciutadania fins al tema dels blocs electorals com els superem. És una llei que vol ser àmplia.

Llavors, vostès el que han de fer és presentar les seves propostes, evidentment; però no desfigurar el debat, perquè el debat està ja situat en una galàxia bastant diferent d'on l'ha plantejat vostè.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Antoni Font.

Antoni Font Renom

Bé; gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputades, diputats..., permeti'm, senyor Carrizosa, senyors de Ciutadans, que em cenyeixi a la moció, al seu text i a les propostes que han quedat escrites negre sobre blanc en el discurs que ens ha fet fa una estona i el que ens va fer fa quinze dies.

Aquest Parlament, com tots els parlaments democràtics, serveix per debatre i entre tots aprovar les lleis que es considerin necessàries per al país. La llei electoral és una norma transcendental, que demana consensos importants. Això significa que cal trobar el just punt d'equilibri entre les posicions de cadascú i fer possible la voluntat constructiva i amb renúncies per part de tothom; que la llei surti endavant i sigui la llei electoral que Catalunya necessita, això és el que s'està treballant en la ponència conjunta sobre la llei electoral i en què Ciutadans participa amb més o menys regularitat i on podran defensar i debatre precisament el que se'ns planteja en aquesta moció.

És per aquesta raó que aquest grup manifesta la seva sorpresa per l'actitud adoptada pel Grup de Ciutadans en aquesta moció, i, per extensió, en aquesta matèria. Per tant, votarem en contra de la moció, pel fons, però sobretot per les formes.

No ens va sorprendre gens el contingut de la interpellació, ni ens ha sorprès l'inflexible contingut de la moció. Però sí que ens ha sorprès la resistència d'aquest grup a fer possible una moció de consens. Com que el Reglament diu el que diu, Ciutadans en no admetre l'esmena ha demostrat la seva poca predisposició a l'acord. Aquesta, entenem que no és la millor manera de fer una llei tan complexa i fràgil en la seva construcció com la llei electoral, que si alguna cosa clama és diàleg i consens.

El Grup de Convergència i Unió, juntament amb els grups d'Esquerra Republicana de Catalunya, el Partit Socialista de Catalunya, Esquerra Unida i Alternativa i Iniciativa per Catalunya –perdoneu–, hem presentat una esmena que no podem debatre, però que sí que intentava buscar punts de consens perquè aquest Parlament expressés novament la voluntat de la cambra de disposar d'una llei electoral completa durant aquesta legislatura, reforçant també els treballs de la ponència conjunta que tenim constituïda i demanant que als seus treballs s'incorporessin també les propostes de la iniciativa legislativa popular.

Demanàvem també, i crec que en això hi podríem coincidir una àmplia majoria de diputats d'aquesta cambra, que es garantís la representació proporcional, la representació del territori, com ja disposa l'Estatut de Catalunya; que s'afavorís la proximitat entre electors i representants, així com la transparència, la democràcia interna i la disminució de la despesa electoral.

Crec, creiem, els grups representants, que l'esmena de modificació era una proposta bàsicament de síntesi

si que ens permetia apuntar la voluntat dels diferents grups, sense baixar en excés al terreny de la concreció, perquè en això ja hi treballarem en la ponència, en aspectes que cal tenir en compte, com altres que segurament també s'haurien pogut incorporar.

Dissortadament, aquesta voluntat de trobar punts en comú no ha estat la voluntat de Ciutadans. I això ja no ens sorprèn tant. Dóna a entendre que la seva moció era un *trágala*, un tot o res, que ha de ser com vostès vulguin i, si no, no cal parlar-ne. Aquesta inflexibilitat creiem que no és el millor camí si de debò el que es vol és anar forjant complicitats i conjugant voluntats.

La nostra proposta, ras i curt, abastava els grans principis que ha de tenir la llei i la voluntat que tots compartim d'augmentar la transparència, la qualitat democràtica o reduir la despesa, entre altres temes. Això de debò és el que realment ens separa; mentre alguns pretenem sumar des de la diferència, d'altres consideren que la llei electoral ha de ser en els termes que diuen o no serà. Per això, com els deia, no ens queda altre remei que votar en contra de la seva moció, no tant perquè no hi càpiga el debat i la discrepància, sinó perquè, d'aquesta manera, amb aquesta manera de fer, no creiem que sigui la millor manera d'arribar a cap acord.

Per part nostra, no cal dir que hi ha tota la disposició a aprovar la llei electoral amb els suports necessaris i que sigui una llei completa, si això és possible. I, evidentment, estem disposats a una llei que acosti electors i elegits, que territorialitzi l'elecció dels diputats i que respongui als criteris de representació proporcional i territorial que determina l'Estatut. Aquest és el nostre objectiu i aquest és el camí en què ens podem trobar, i segurament vostès també hi podrien participar.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

(Pausa.) Senyor Rodríguez..., senyor Rodríguez! (Rialles.)

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Com que a vegades va de major a menor i a vegades, de menor a major, estava confiat que, seguint el mateix ritme, doncs, intervindria abans el representant de la CUP.

Però, en qualsevol cas, aquest serà el posicionament del nostre grup parlamentari, que serà un posicionament, mirin, de coherència. Perquè aquest dematí hem parlat d'una ILP sobre la llei electoral, i nosaltres hem defensat la manca d'oportunitat d'aquesta iniciativa legislativa popular, no d'avui, sinó de fa cinc, sis anys, que és quan es va començar a tramitar. Doncs, aquesta manca d'oportunitat que nosaltres denunciàvem aquest dematí, que per cert ens hem quedat sols denunciant, és la mateixa que avui denunciem tots els

grups que he sentit fins ara amb relació a la moció que ha presentat Ciutadans. Coherència.

Segona part de la coherència. El señor Carrizosa nos ha hablado también de la sindicatura electoral. Por cierto, que no aparece en su moción. Debió oír hablar de la sindicatura electoral en la última reunión de la ponencia y también en la lista de estructuras de estado. Por cierto, señor Carrizosa, le recuerdo que su grupo esta mañana ha votado a favor de tramitar una ley que prevé una sindicatura electoral con dos magistrados y cinco *experts*. Justo lo contrario de lo que usted acaba de defender ahora aquí mismo.

Segundo elemento, oportunidad; la oportunidad del debate y la oportunidad de la propuesta. Mire, lo siento, pero yo lo voy a expresar como lo sentí y lo veo. Ya entendemos que esto de las ponencias a veces no es demasiado lucido, porque no hay cámaras de televisión. Y entonces luce más hacer una interpelación en el Pleno y presentar una moción en el Pleno, que hay cámaras y espectadores, y salimos en las televisiones, que no acudir a la ponencia a defender sus posiciones, que es lo que no hicieron al día siguiente de la interpelación que ustedes presentaron en este Parlamento. (*Remor de veus.*)

Y ahora, si quieren, hablamos de contenidos. Porque decía el señor Bosch: «Han presentado un conjunto de vaguedades en los contenidos.» Relativamente –relativamente.

Miren, coincidimos en todo lo que ustedes plantean, pero, como no es una cuestión de contenidos, sino de oportunidad, ya le anuncio que no vamos a votar la moción que ustedes nos han planteado. Pero, en relación con los contenidos, ustedes hablan de proporcionalidad, de mejorar la proporcionalidad, y nosotros estamos de acuerdo. Pero no se trata solo de mejorar la proporcionalidad; se trata de cumplir los dos requisitos que nos manda el Estatut, que son: proporcionalidad y representación territorial. Por lo tanto, en la medida en que los dos principios tienen que ir juntos y no pueden separarse –y no pueden separarse–, le expreso mi desacuerdo con que se pueda aprobar una propuesta en la que solo se habla de proporcionalidad, porque también entendemos que además de la proporcionalidad tiene que haber, tiene que mantenerse una representación territorial adecuada.

Y otra cuestión: ustedes pretenden..., nos parece absolutamente legítimo, pero entiendan que nosotros no compartamos la idea de obligar a todas las fuerzas políticas a hacer primarias. ¿Por qué? Pues, mire, porque cada partido se organiza como lo considera conveniente, y seguramente ustedes han considerado que hacer primarias dirigidas a elegir al candidato que ustedes quieren es el sistema más democrático. (*Remor de veus.*) Discrepamos. O que el sistema de primarias que utilizan otros partidos, como el Socialista Obrero Español, que «ahora hago primarias, porque me interesa», «ahora no las hago, porque no me interesa», o «ahora, una vez he hecho primarias, intento cargarme al que ha salido elegido por las primarias» (*rialles*), pues, también tiene lagunas democráticas. Por lo tanto, lo que es fundamental es que cada partido se orga-

nice democráticamente como tiene por conveniente, y no como ustedes digan.

Por lo tanto, nuestra posición en esta moción, fundamentalmente por motivo de la oportunidad, va a ser de abstenernos.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula el senyor Quim Arrufat, en nom del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, bona tarda. Li avanço que nosaltres estem a favor de tots els punts d'aquesta moció, malgrat, òbviament, la perplexitat perquè això no sigui matèria de ponència, i sigui matèria, en tot cas, de moció, i més havent escoltat els darrers desenvolupaments de la ponència, en la qual totes aquestes qüestions, crec –pràcticament totes, excepte la que indica o fa referència a la proporcionalitat–, s'inclouen en la matèria de treball i en la proposta que segurament es treballarà. Això és una cosa.

L'altra..., i hi hem insistit aquest matí –és la segona vegada que parlem de llei electoral avui–, hi volem tornar a insistir, perquè a nosaltres ja ens ho va semblar quan, fa una setmana o dues, en una de les moltes intervencions a televisió del seu líder polític, d'Albert Rivera, sortia, no?, ben enfadat dient: «Per què...?» –ara ho parafrasejaré i, per tant, no serà exacte, no?, però–, «Quina vergonya que no hi hagi llei electoral a Catalunya, símbol que no hi ha prou bases democràtiques o, en tot cas, no s'ha avançat en aquesta matèria.» I nosaltres ja hem advertit aquest matí, no pas pel seu partit, sinó en general, que situar en el fet de tenir llei electoral pròpia, en la llei electoral, la clau de volta de la revolució democràtica, en realitat, no és cent per cent fals, però sí un 90 per cent, i és generar unes expectatives a la població, en tot cas, errònies, no? No vindran per la llei electoral els canvis en les injustícies socials, no vindrà per la llei electoral el fet que no hi hagi corrupció, no vindrà per la llei electoral... És a dir, situar en excés el pes en la llei electoral...

Però, a més a més –a més a més–, ja hi ha moltes..., o sigui, de fet Catalunya és l'única comunitat autònoma..., i venia a dir això, una mica, el discurs, no?, del seu líder: que Catalunya era l'única comunitat autònoma que encara no disposa de llei electoral pròpia en termes formals; és a dir, encara diguéssim que utilitza la general de l'Estat. Però ja hi ha moltes..., o sigui, totes les altres comunitats autònomes en tenen; però diguéssim que, de totes les que en tenen, n'hi ha molt poques que en tinguin una que sigui diferent de la de l'Estat. És a dir, una cosa és tenir-ne una de pròpia, que posi «Catalunya» en el nom..., que queda molt bonic, però que si és idèntica a la de l'Estat no hem avançat gens, no?; de fet, és exactament el mateix. Que això és el que tenen la major part de comunitats autònomes de l'Estat espanyol: lleis electorals pròpies, però calcades a la de l'Estat, és a dir, simplement amb el

tampó de la comunitat autònoma corresponent a sobre i, òbviament, el fet d'haver passat pel seu parlament autònom.

I aquí també ho volem alertar. Vull dir, fer per fer una llei electoral que l'únic objectiu que tingui sigui treure'ns de sobre aquest estigma que és l'única comunitat autònoma que no té llei electoral pròpia, simplement perquè hi figuri l'escut de la Generalitat en comptes de..., ser un annex traduït al català de la llei general de l'Estat, doncs, tampoc serveix de gaire: ni millora... O sigui, no serveix absolutament de res, per ser més precisos. I, per tant, en aquest sentit també volíem fer un apunt.

I més: i entrant en matèria, nosaltres –ja ho hem dit aquest matí– les llistes desbloquejades és una millora que podem entendre útil, bé, que podem entendre que es vulgui, però en tot cas nosaltres no li atorguem una rellevància gaire important. Vull dir, podem votar-hi perfectament a favor, però dubtem molt que en el procés electoral la gent canviï l'ordre dels candidats que el partit al qual vota proposa. Això, diguéssim que és vàlid per a tothom excepte per al Partit Socialista, però a la resta de forces polítiques segurament el votant respecta l'ordre o el lideratge del seu partit.

Nosaltres també dubtem que la generalització d'eleccions primàries als partits..., amb la qual cosa estem d'acord, eh?, vull dir, que es legisli, que..., no hi estem en contra; però dubtem que sigui també la clau de volta de gaire res. En Santi ha fet algunes apreciacions al respecte, però amb els hiperlideratges de les noves formacions polítiques queda bastant clar que ningú, en unes eleccions primàries, posarà en dubte el lideratge del senyor Albert Rivera o posarà en dubte el lideratge d'altres partits formats, sobretot, al voltant de la imatge del líder, no?, al voltant de la imatge del cap de llista. I, per tant, no dic que sigui dolent, però tampoc és la clau de volta ni la revolució que solucioni el problema dels partits per dins ni capgiri la truita a l'anquilosament de la democràcia dels nostres dies o a la crisi de legitimitat democràtica que hi ha en els nostres dies.

En general, ja li he dit que estem d'acord amb tots i cadascun dels punts. No entenem per què no passa això per la ponència de la llei electoral; de fet, tots aquests punts estan inclosos en la ponència de la llei electoral que està duent-se a terme. I simplement volem que de la llei electoral, de la catalana i en si mateix de la llei electoral, no se'n faci el fetitxe ni la utilització política..., en tot cas, tothom pot fer el que vulgui, però nosaltres recomanaríem que no se'n fes el fetitxe que és la gran revolució de gaire res, perquè durà automàticament a decepcions posteriors.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. Per anunciar l'abstenció en aquesta moció, probablement més per un tema de formes que de fons.

Tornant al portaveu d'Esquerra Republicana i tornant a Nietzsche, crec que són incompatibles, en una llei electoral, el cinisme i la ingenuïtat. Vull ser ingènua avui, eh? –vull ser ingènua. I el mateix que dèiem al matí tots: el diàleg, el treball, la consciència, la determinació per tenir una llei electoral catalana íntegra, per reparació històrica i per tornar, encara que sigui parcialment, el crèdit a la política i millorar la qualitat democràtica. I, per tant, em quedo avui amb la ingenuïtat, senyor Carrizosa, i, per tant, el meu vot no serà negatiu, sinó una abstenció.

La presidenta

Té la paraula l'il·lustre senyor Carlos Carrizosa per pronunciar-se sobre les esmenes.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados, lo primero, sorprenderme de que, habiendo, buena parte de los grupos de esta cámara, presentado una enmienda a la moción que hemos presentado nosotros, ahora se diga que es extemporánea. Tan extemporánea no será si ustedes han considerado que era modificable y que modificándola la podíamos aprobar entre todos. Por lo tanto, el propio mecanismo aceptado por ustedes de la presentación de enmiendas, yo creo que en lo que respecta a Esquerra Republicana, a Convergència i Unió y a Iniciativa, pues, también..., bueno, pues, es sorprendente esta crítica.

Y luego otra cuestión es que es muy evidente para nosotros la razón de esta interpelación: es que se pronuncien ustedes acerca de si se piensa legislar sobre algo más que la sindicatura. Porque hoy el señor Corominas, en su intervención por la mañana con la iniciativa legislativa popular, ha dicho que ellos tienen unas líneas rojas, y las líneas rojas son lo que llaman «la representación de los territorios». Y, claro, es sabido aquí a qué dos grupos beneficia la actual repartición de escaños en los territorios catalanes, es sabido a quiénes beneficia, es sabido en beneficio de quién es esta desigualdad de dos veces y media más el voto de algunos ciudadanos sobre otros. Y esta es la línea roja, esta es la verdadera línea roja, y esta no la van a cambiar ustedes para las próximas elecciones. Y como no van a cambiar eso, que es la madre del cordero, la representatividad de un hombre y un voto, pues, entonces, ¿qué van a hacer? Van a hacer cualquier apaño y la sindicatura.

Entonces, esta es la razón por la que se pedía que se votasen lo que ustedes llaman obviedades, que no son más que los principios, como muy bien han dicho ustedes, que están contenidos en el Estatuto de Cataluña. Voten ustedes, comprométanse a que la ley electoral que tendremos sea el reflejo de lo que pide el Estatuto, y no un remedo, que es la llave, las ganzúas, las llaves falsas para abrir la caja de la democracia y entregarla a sus amiguetes. Porque tampoco es cierto ni es exacto que se haya pactado ya la cuestión de la superioridad de los miembros de la sindicatura, de los miembros jueces, porque esto, ciertamente, lo estamos hablando, pero desde luego no se ha votado sobre un articulado. Y ya veremos qué ocurre entonces.

Y, señor Bosch, nos ha dicho usted que si no hemos venido estos últimos tiempos a la ley electoral. Oiga, usted lleva cinco años ahí sentado sin ningún tipo de resultado; por lo tanto, no se preocupe, que tampoco creo que nuestra ausencia momentánea haya supuesto ningún tipo de problema. *(Remor de veus.)*

Y, por último, señor Santi Rodríguez, respecto a la oportunidad ya le he hablado: la oportunidad es que este Parlamento se pronuncie sobre si la ley electoral debe contener todos los términos que dice nuestro Estatuto de Cataluña. Ustedes, en el PP, parece que hay cosas que no quieren ver y que están ciegos.

Y en cuanto a las primarias, yo creo que es... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Cridem a votació. *(Jaume Bosch i Mestres demana per parlar.)* Senyor Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Per al·lusions...

La presidenta

Trenta segons.

Jaume Bosch i Mestres

És que, realment, he dubtat de si prendre la paraula o no, perquè és tan increïble que un grup que no treballa a la ponència recrimini als que hi estem treballant, que fa temps que hi treballem, que vostè mateix s'ha definit.

(Remor de veus. Alguns aplaudiments. Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Insisto, señor Bosch...

La presidenta

Senyor Carrizosa...

Carlos Carrizosa Torres

Perdón, por alusiones.

La presidenta

Trenta segons.

Carlos Carrizosa Torres

Gràcies. Insisto, señor Bosch: cinco años en la comisión sin ningún resultado, Cataluña lleva treinta y cinco años sin ley electoral, y usted lleva cinco años calentando el asiento.

(Forta remor de veus. Pausa.)

La presidenta

Passem a la votació de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 47 en contra i 67 abstencions.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de vuit del vespre i un minut.